

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ НОЩТА НА ИСТИНАТА

Превод от английски: Цветана Генчева, 2002

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Богатата сатенена пола на сватбената рокля се разстла зад Анджи Таунсенд, когато съпругът ѝ я хвана за ръка и я поведе по стълбите към лимузината.

Разнесоха се весели възгласи и огромното множество засмени роднини на Анджи се втурнаха на поляната и се скупчиха в шпалир от двете страни на младоженците. Хората от рода Таунсенд лесно се отличаваха в тълпата. Повечето имаха медно червени коси и очи с цвета на тропическо море, също като Анджи. Всички те участваха с неутолим ентузиазъм във всяко тържество. Това бе типично в стила на клана Таунсенд.

— Май бях забравил за тази част — промърмори Оуен Съдърленд, докато се промъкваше през тълпата, хванал за ръка Анджи.

Макар и с известно нежелание близките и роднините пропуснаха младоженците да минат, без да спират да хвърлят шепи семена и цветя в знак на благопожелание. Неколцина от поканените мъже въодушевено подмятаха съвети за първата брачна нощ, който накараха Анджи да се изчерви.

— Ти си виновен за всичко — обърна се тя към Оуен. — Ако наистина искаше тиха сватба, изобщо не трябваше да оставяш семейство Таунсенд да организира нещата. Половинчати работи при нас няма.

— Не смея да кажа, че не съм бил предупреден — призна си Оуен.

Анджи се обърна, за да помахаша за довиждане на родителите си и на брат си Хари, застанали на вратата на елегантния кънтри клуб с чаши шампанско.

Майката на Анджи, една от малкото в клана Таунсенд, която не беше с червена коса, бършеше с кърпичка сълзите на щастие. Веднъж призна пред дъщеря си, че като млада е била доста сдържана и скромна. Все твърдеше, че след женитбата ѝ за представител на рода Таунсенд, от доброто ѝ възпитание не останала и следа.

Палмър Таунсенд, едър, широкоплещест мъж с малко шкембе, което дори официалните дрехи не бяха успели да скрият, се усмихваше на дъщеря си, изпълнен с бащина гордост. Вдигна ръката с чашата шампанско в безмълвен тост, докато съпругът ѝ я отвеждаше към лимузината.

Хари, на двадесет и девет, три години по-голям от нея, бе широко усмихнат. Той имаше широките рамене на баща си и бе едър също като него. Бе наследил буйната огнена коса на рода Таунсенд, която при баща ѝ вече бе поизтъняла и посребряла на слепоочията.

— Като цяло не беше лошо — въздъхна Оуен. — Приличаш на принцеса от приказките в тази рокля.

Кристално сивите му очи се плъзнаха с бърз одобрителен поглед по нея, когато униформеният шофьор пристъпи, за да отвори вратата.

Анджи усети погледа на Оуен сякаш бе жива огнена ръка. В гърдите ѝ се надигна вълнение. Има нещо изключително жизнено в този неин съпруг, мислеше тя. Той бе толкова завладяващ и неприкрито мъжествен. От гарваново черната коса и орлов профил, и от стегнатото изваяно тяло се излъчваше някаква първична сила.

Надигналата се у Анджи топлина близна страните ѝ, когато прочете желанието в очите му. Тази вечер Оуен щеше да я докосва много по-интимно, отколкото издаваше погледът му. Тази вечер ще я люби за пръв път. Дъхът ѝ спря при тази мисъл.

Единствено заетостта, а не липсата на желание бе задържала Анджи далеч от леглото на годеника ѝ до този момент. Изключително натоварената програма на Оуен и бързината, с която се разви връзката им, бяха основните причини, поради които двамата още не се бяха любили. Не биваше да забравя и арогантността, с която показва, че не желае бъдещата му съпруга да става обект на досадни клюки в местната преса или пък в кънтри клуба, където членуваха и двамата с баща ѝ. Разбира се оставаше и закрилническото, малко старомодно отношение на мъжете в семейство Таунсенд.

Освен всичко друго, все се случваше така, че моментът не бе съвсем подходящ, мислеше със съжаление Анджи. Запозна се с Оуен едва преди три месеца, като през първите два изпитваше истински ужас от него.

С безупречния инстинкт на ловец, Оуен бе постъпил много мъдро и не се опита да подтикне годеницата си към по-интимна

връзка. Ухажваше я настойчиво и непринудено и успя да я привлече към себе си със сигурна ръка.

Семейството на Анджи го подкрепи с всички сили. Те бяха очаровани от мисълта, че дъщеря им може да се омъжи за Оуен. Както обикновено хората от семейство Таунсенд смятаха, че знаят най-добре къде е късметът на младата жена и не пестяха усилия да ѝ го покажат.

Анджи добре разбираше, че причината да се отнасят с нея покровителствено и непрекъснато да я наставляват, не е само фактът, че е най-младата. По-скоро се дължеше на това, че бе единствената от семейството, която почти не проявяваше интерес и склонност към фамилияния бизнес — курортите Таунсенд.

Още от малка, интересът на Анджи бе насочен към артистичните, не към бизнес средите. Липсата на усет към дейността, която всички от семейството приемаха като нещо задължително, ги бе накарала да смятат, че момичето им е наивно по рождение. Затова цялата фамилия се стараеше да закриля Анджи от трудностите, които съпътстваха крупния бизнес. Брат ѝ Хари се подготвяше за поста на баща им — глава на империята Таунсенд, а тя можеше спокойно да се отдаде на артистичните си наклонности.

В повечето случаи младата жена търпеше покровителственото отношение на семейството и си позволяваше да тропне с крак единствено когато някой от тях се намесваше, за да подреди живота ѝ вместо нея. Когато стана въпрос за Оуен Съдърленд, тя си призна, че поне веднъж доброжелателите от семейството са прави. Оуен Съдърленд наистина бе мъж само за нея.

Но едва през последния месец Анджи си позволи да признае, че е омагьосана от бъдещия си съпруг. Макар да ѝ се струваше невероятно, бе усетила с пълна сигурност, че той наистина се нуждае от нея и я желае. Случи се така, че когато усещането се превърна в убеждение, не им оставаше време да се виждат. Заради някакви непредвидени бизнес дела, на Оуен му се налагаше през повечето време да отсъства от Тусон. А когато все пак изникваха възможности да се усамотят, тя откриваше, че ако не баща ѝ, то майка ѝ или брат ѝ са някъде наоколо. Стори ѝ се, че Оуен не отдава голямо значение на това.

Анджи бе изумена от реакцията си към Оуен. Съдърленд определено не беше мъжът, за когото си бе представяла, че ще се

омъжи, или с когото би започнала връзка. Човек можеше да разбере защо само от един поглед, дори и днес, когато бе облечен в строг черен костюм, с посребряла черна коса, проблясваща на слънцето. Той бе висок, мургав и опасен.

Когато Палмър Таунсенд запозна Оуен и Анджи, тя изпита желание да побегне надалеч. Не защото семейство Съдърленд бяха конкуренти на рода Палмър години наред. Тя самата слабо се интересуваше от хотелиерския бизнес и намираще съперничеството за нещо глупаво.

Когато се вгледа в бездънните кристално сиви очи на мъжа и потъна в неразгадаемия му поглед, веднага разбра, че той може да се превърне в сериозен проблем. По време на тази първа среща, Анджи бе обзета от едно смътно вътрешно прозрение, което ѝ бе напълно непонятно. Сякаш живееше в света на слънцето и в един миг господарят на подземния свят бе дошъл, за да я отведе в царството си.

Така се бе почувствала, преди да го опознае, преди да усети колко силно Оуен се нуждае от нея. Той разбира се не спомена и дума за това, докато всеки от семейство Таунсенд би обсъдил чувствата си. Бъдещият ѝ съпруг бе изключително потаен човек и не бе свикнал да изказва чувствата си. Анджи инстинктивно усещаше, че ще мине много време преди съпругът ѝ да събере смелост, за да ѝ признае чувствата си. Но тя бе влюбена и готова да чака.

Той бе труден човек в много отношения. Притежаваше невероятна воля и изумително самообладание. От него струеше естествена арогантност, която силно ѝ напомняше за баща ѝ и брат ѝ. Това бе арогантността, на мъжете, свикнали да властват и командват. За разлика от брат ѝ и баща ѝ, Оуен никога не бе изпитвал облагородяващия допир на любовта.

И наистина, на Оуен щеше да му е много трудна да си признае, че има нужда от женска нежност в живота си. Но Анджи знаеше, че е точно така. Беше убедена, че е права. Дълбоко в себе си Оуен копнееше за нежността и взаимността, които тя щеше да му даде. Той се нуждаеше от съпруга, на която да довери и сърцето и душата си. Младата жена знаеше, че той никога не би претъпил дадена дума, особено когато ставаше въпрос за нещо толкова сериозно като брака. В това отношение много приличаше на мъжете от фамилията Таунсенд.

Днес Оуен застана пред триста човека и се врене на Анджи без следа от колебание. Докато смъртта ни раздели. Малко срамежливо, но с всичката увереност на влюбена жена, тя бе обещала вечната си вярност и преданост на Оуен Съдърленд.

Мигът, в който той постави халката на пръста ѝ, бе най-щастливият в живота ѝ. Бе го дарила с усмивка, с безгласно обещание за любов и вярност за цял един живот. Мъжът се бе вгледал в очите ѝ и тя веднага осъзна, че е разбрал и оценил нейния дар.

Незнайно откъде, тъкмо когато Анджи и Оуен бяха пред отворената врата на лимузината, се появи микрофон. Журналистът редеше думите бързо като скоропоговорка, а млад мъж с видеокамера на рамо го следваше неотклонно. Анджи забеляза инициалите на един от популярните телевизионни канали.

— Съдърленд, къде ще прекарате медения месец? — попита нетърпеливо репортерът. — В някой от вашите хотели ли? Или може би в курорт на Таунсенд?

В очите на Оуен блесна раздражение. Анджи забеляза, че той веднага успя да го потисне. Усмихна се бегло и студено на репортера.

— Мястото, където ще прекараме медения си месец, е тайна. Предполагам и сам можете да се досетите защо. Последното, което искам, е тази вечер да открия някой нагъл журналист под леглото.

Младежът с камерата се ухили, но друг журналист вече се опитваше да притисне Анджи.

— Приемете поздравленията ми за сватбата, госпожо Съдърленд. Това ще бъде страхотна новина в бизнес средите, и тук, в Тусон, нали? Добре известно е, че веригата хотели „Съдърленд“ и курортите „Таунсенд“ си съперничат от години. А сега един Съдърленд се жени за госпожица от семейство Таунсенд. Значи ли това, че слуховете за сливане са верни? Как стои въпросът с акциите? Ще пуснат ли слетите „Таунсенд“ и „Съдърленд“ акции на борсата?

Стреснатата Анджи поклати бързо глава. Микрофоните я изнервяха. Не беше свикнала с тях като Оуен и останалите от семейството. Винаги бе защитавана и пазена от нападките на медиите. Нито разбираше, нито харесваше бурното, несигурно ежедневие, в което Оуен и роднините ѝ играеха скъпата опасна игра.

— Грешите — отвърна тя на репортера. — Тук става въпрос за сватба, а не за делово споразумение.

— Сватба, която може да донесе огромни печалби ако се окаже истина, че двете фамилии са решили да заровят томаховката и да обединят сили. Да приемем ли, че сливането ще бъде официално оповестено още днес?

— Не приемайте нищо подобно — тросна се Анджи, подразнена от настойчивостта на мъжа. — Не става въпрос за никакво сливане. Тази сватба няма нищо общо с бизнеса. Оуен, обясни им.

Той пое нещата в свои ръце, преди Анджи да е започнала да протестира отново.

— Налага се да ни извините — отвърна небрежно той, когато друг репортер протегна микрофона си. — Не искаме да изпуснем самолета. Ако искате повече информация, поговорете с бащата и брата на съпругата ми.

— Значи Палмър и Хари Таунсенд ще направят изявлението, така ли?

Анджи отметна булото от очите си и се намръщи на мъжа.

— За последен път ви казвам, че няма да има никакво изявление. Това е сватба.

— Съпругата ми е права. Днес е сватбата ни — повтори Оуен, докато изчакваше жена си да седне в лимузината. — А пък младоженецът започва да става нетърпелив. Трябва да потегляме.

Качи се до младата си жена. Шофьорът затвори вратата с решителен жест и забързано заобиколи огромната кола, за да заеме мястото си зад волана.

Когато лимузината потегли, Анджи се извърна и помахаше за последен път на майка си, баща си и брат си, които все още стояха на вратата на кьнтри клуба. Майка ѝ махаше за довиждане с кърпичка. Баща ѝ бе широко усмихнат, а до него червената коса на Хари искреше под топлото слънце в пустинята. В следващия миг, и двамата мъже бяха обсадени от множеството репортери и камери.

— Беше подлично от твоя страна да насъскаш журналистите по татко и Хари. — Анджи се отпусна на седалката и се извърна усмихната към Оуен.

— По-добре те да му мислят, отколкото аз. Днес имам да мисля за по-важни неща. — Ръката на Оуен покри малката ѝ длан. Повдигна я към устните си, а очите му не се откъсваха от нейните, докато не долепи устни към семплата златна халка на пръста ѝ. Неговият

пръстен бе широка златна халка, напълно подходяща за мъжко бижу и изключително точно подбрана за притежателя. Анджи сама бе измислила дизайна специално за него.

Оуен погледна мрачно към обикновения пръстен, който ѝ бе подарил.

— Трябваше да те оставя сама да измислиш дизайна.

Тя веднага поклати глава. Погледна пръстена и си помисли, че въпреки удоволствието да създава бижута, въпреки удоволствието, с което бе обмисляла халката на Оуен, каквото и да направеше за себе си, нямаше да излезе по-добро и съвършено от семплата халка, подарък от съпруга ѝ. Именно семплият дизайн ѝ допаднаше най-много. Освен това тя приемаше сватбения си пръстен не просто като някакво бижу. За нея той бе древен символ и щеше да го цени като такъв.

— Не, нямаше да е същото — каза разпалено тя. — Обичам този пръстен, защото ти си го избрал и ми е подарък от тебе.

Устните на Оуен леко потръпнаха. Задоволството му бе очевидно.

— А мен, госпожо Съдърленд? И мен ли обичате?

— Знаеш, че те обичам. — Напълно спонтанно Анджи се приведе напред и го целуна по твърдите устни.

— Ммм. — Очите на Оуен проблеснаха, когато тя откъсна устни от неговите. — Да не забравиш какво си ми казала?

— Как бих могла?

— Правилно. Няма да ти позволя да забравиш. Не и след всичко, което трябваше да изтърпя.

Когато долови странните нотки в гласа му, тя леко наклони глава, но не можа да измисли как точно да го попита какво има предвид. Сигурно щеше да ѝ каже, че е имал предвид точно това, което е казал. Мъжът ѝ бе много затворен, с изумителен самоконтрол и тя си бе обещала, че ще уважава и ще се съобразява с тези негови качества. Той щеше да се промени. Анджи бе сигурна, че много скоро любовта ще разруши издигнатите от самия него прегради.

— Май онзи репортер имаше право — промърмори тя и погледна през единия от леко затъмнените прозорци към грижливо поддържаната зеленина на голф игрището. — След сватбата бизнес средите ще има да се чудят известно време за бъдещите планове на Съдърленд и Таунсенд, нали?

Оуен сви рамене, докато развързваше елегантната черна папийонка.

— Няма значение какви ги пишат. На Хари и Палмър им е все тая, а честно казано и на мен.

Анджи се намръщи.

— Просто е дразнещо, че някои хора възприемат брака ни като делово споразумение.

Оуен я стрелна с поглед, докато се пресягаше към бутилката шампанско, оставена да се охлажда в купа на конзолата пред тях.

— Баща ти ме предупреди, че имаш романтични наклонности. Просто трябва да се примириш, че хората ще говорят известно време. Няма как да се избегне. Всички в този бизнес са наясно, че Съдърленд и Таунсенд са съперници от години.

Анджи му се усмихна кисело.

— Да, така е. Но е пълна нелепост, нали?

— Старата вражда ли? Не бих я определил точно така. — Оуен ѝ подаде чаша шампанско. — Имало е и полза от нея през годините. Хората от рекламата натрупаха добър актив в стремежа си да представят всяка една от компаниите за по-добра от другата.

Тя бързо извърна глава.

— Говориш така, сякаш небезизвестната вражда в хотелиерския бизнес вече е останала в миналото.

— Донякъде е така. — Оуен вдигна чашата си към нейната. — Може пък да се окажем Ромео и Жулиета, които ги очаква щастливо бъдеще. Току-що се ожених на единствената дъщеря на съперника си, не е ли така?

Анджи прехапа устни и се замисли над думите му.

— Така е. Но това няма да промени политиката на нито една от двете вериги, или греша? Нямам предвид това да стане веднага, а постепенно?

— Има ли някакво значение?

— Не. Разбира се, че няма — увери го бързо младата жена. Хотелиерският бизнес бе последното, за което ѝ се искаше да говори. Тя отново се усмихна. — Така или иначе, хотелите „Таунсенд“ никога не са ме интересували много.

— Знам — отвърна сухо Оуен. — Родителите ти и Хари веднага ми казаха. Разбрах, че още на три си започнала да рисуваш и да

проектираш разни неща, а те не са се опитвали да те спрат.

Анджи сведе поглед към ръцете си, преплетени върху полите на великолепната сватбена рокля.

— За щастие баща ми си има Хари и той успешно върви по стъпките му, защото аз никога нямаше да съм особено добра в този бизнес. Надявам се, че семейството ти и приятелите ти няма да очакват от мен да стана експерт.

Оуен се пресегна и улови брадичката ѝ между палеца и показалеца си. Обърна главата ѝ към себе си и срещна очите ѝ. Погледът му бе хладен и красноречив.

— Никой не очаква от теб да проявяваш какъвто и да е интерес към хотелиерството. По дяволите, това е последното, което искам. Гледай си дизайна на бижута, бъди моя съпруга и остави сделките на мен, става ли?

Тя кимна, изпълнена с облекчение.

— Става.

— Днес е сватбеният ни ден — добави многозначително той. — Последното, което ме интересува са хотели „Съдърленд“ и курорти „Таунсенд“.

Анджи се усмихна неуверено.

— Разбирам. И не мен не ми се говори за бизнес. Оуен, толкова съм щастлива.

— Радвам се — усмихна се доволно той. — И аз съм щастлив.

— И все пак, къде ще прекараме медения си месец? — попита го тя със закачлива усмивка.

Оуен вдигна вежди с небрежна арогантност.

— В хотел на Съдърленд, разбира се. В новия, на калифорнийския бряг, близо до Сен Луис Обиспо. Нали не си си мислила, че ще избира някой от хотелите на Таунсенд?

Анджи се разсмя и се отпусна на седалката. Силната му ръка я обгърна и привлече.

— Разбира се, че не съм. Последното, което някой от семейство Съдърленд би направил, е да отседне в курорт на фамилията Таунсенд.

Оуен целуна извивката на рамото ѝ, която бе дискретно очертана от сърцевидното деколте на сватбената рокля. Устните му бяха топли и възбуждащи до топлата ѝ кожа.

— Само че тази вечер някой от семейство Таунсенд ще спи в едно от леглата на Съдърленд, а когато на сутринта се събуди, вече няма да е от фамилията Таунсенд.

Анджи потръпна и знаеше, че тази тръпка е предизвикана от желанието ѝ. Стори ѝ се необичайно, че това огнено чувство я накара да почувства лек хлад.

Това, без съмнение, е от напрежението на сватбата, каза си тя.

Когато вечерта фирменият самолет се приземи, на летището ги очакваше друга лимузина. Слънцето залязваше в огнен ореол на фона на неравния калифорнийски бряг. Докато Анджи и Оуен пътуваха на запад към великолепния нов хотел на Съдърленд, комбиниран с минерални бани, започна да се спуска кадифен мрак.

Хотелът бе кацнал на скалистия бряг над морето. Беше чудесен с кристално сините басейни, грижливо поддържаните градини и екзотични архитектурни решения. Към хотела имаше и голф игрище, и тенис кортове, също и всички удобства за почитателите на минералните бани. Светлините на различните ресторанти мигаха примамващо до нощния клуб и бара край басейна. Хотелите „Съдърленд“ бяха известни с това, че предлагат един напълно завършен малък свят.

— Добре, добре. Никак не е зле. Никак, ама никак — Анджи се огледа предпазливо и одобрително, докато слизаше от лимузината. — Всъщност почти толкова забележително, колкото и курортите на Таунсенд.

— Млъквай, жено — изръмжа Оуен. — Нали не си забравила, че вече си една от семейство Съдърленд?

— Странно, но не се чувствам като Съдърленд.

— Ще се почувстваш утре сутрин. Аз ще се погрижа.

Анджи се изчерви под настойчивия му поглед, изпълнен с чувствени обещания.

Час по-късно тя стоеше на терасата към изумителния апартамент за младоженци, украсен в сребърно и златно, и се взираше към обгърнатия в пелената на нощта Тих океан. Беше си сложила сребърната рокля, която майка ѝ избра специално за случая. Не беше нито нощница, нито пък вечерен тоалет, но коприненият пеньоар караше Анджи да се чувства прелъстителна и женствена.

Единственото бижу на нея, освен халката, бе чифт издължени обеци, които достигаха почти до голите ѝ рамене. Беше ги проектирала сама.

Великолепният апартамент за младоженци бе празен. Оуен изчезна преди няколко минути, за да се види за малко с управителя. Каза ѝ, че ще вечерят в стаята веднага щом се върне.

Анджи пое дълбоко уханния нощен въздух. От събуждането си тази сутрин, за пръв път оставаше сама. Обзе я спокойствие.

Фамилията Таунсенд бяха шумни и буйни, винаги готови да се впуснат в някое тържество, независимо дали бяха на гости или похапваха на софрата след погребение. Въпреки че празненствата им бяха в кръвта, не бе тайна, че те всички са силно привързани към семейството. Едно от нещата, които майка ѝ и баща ѝ харесаха в Оуен, бе, че не му се носи славата на женкар. А също и не се появяваше много често на светски събирания. Рядко посещаваше такива места и сигурно очакваше и жена му да се съобразява. За Анджи това бе добре дошло.

Но имаше нещо дребно, което я притесняваше през последните три месеца. До този момент не се бе запознала с никой от семейството на младоженеца.

Мислеше си, че това е просто неприятно съвпадение от неподходящо избран момент и никакъв късмет. Главната квартира на хотелите Съдърленд бе преместена в Аризона само преди година, но единствено Оуен се бе преместил на юг.

Тя не знаеше почти нищо за миналото му. Майка му бе починала, когато бил съвсем малък, а баща му загинал в самолетна катастрофа преди две години. Останалите от семейство Оуен бяха мащехата му, сестра му, която бе на Хаваите със съпруга си, малко поизкуфели чичо и леля, които не можели да пътуват, защото единият претърпял наскоро операция на коляното. Те всички живееха в Калифорния. Оуен ѝ бе разказвал, че домът им е на остров в средата на Нефритеното езеро в планините северно от Сан Франциско. Беше споменавал, че мащехата, с леля му и чичо му, прекарват много време там. Освен тези неща, Анджи не знаеше нищо друго.

Струваше ѝ се необичайно, че се омъжва за този мъж, без дори да е виждала семейството му, мислеше си тя, докато се взираше в тъмнината. Още по-необичайно бе, че абсолютно никой от семейство Съдърленд не успя да дойде на сватбата на главата на семейството.

Палмър Таунсенд бе напълно незаинтересован, когато тя повдигна въпроса и заяви, че няма начин да отложи сватбата, за да могат двете семейства да се опознаят.

— Няма да се притесняваш заради старата вражда, Анджи — бе настоял Палмър. — Оуен Съдърленд пипа с желязна ръка както в семейството, така и в хотелската си верига. Те ще постъпят както им нареди. А той ще настоява да те приемат с отворени обятия. А дори и да са малко разтревожени, че се жени за момиче от семейство Таунсенд, какво от това? Ще живеете тук в Аризона, не в Калифорния. Няма да се налага да се виждаш със семейството му много често.

Оуен каза нещо подобно, когато тя повдигна въпроса и пред него.

— Не се тревожи заради семейството ми, Анджи. Жениш се за мен, не за тях.

— Да кажеш, че майка му и баща му не искат да дойдат на сватбата, миличка, би било съвсем друго — изтъкна майката на Анджи. — Говорим за хора, които не са му толкова близки.

— Ами мащехата му? — напомни ѝ Анджи.

— Май не са много близки. Оуен е отгледан почти изцяло от баща си, доколкото знам. А и не забравяй, че хората във всяко семейство са различни. Очевидно е, че Съдърленд не са толкова емоционални и общителни като нас. Виж Оуен. Спокоен и студен като камък.

Анджи не беше убедена, че са прави, но бе твърде влюбена, за да спори. Сватбата се състоя в деня, определен от Оуен.

Ето че сега, за добро или за зло, всичко бе приключило. Анджи отново погледна пръстена. За добро или зло? Думите ѝ прозвучаха нетипично мрачно за вечерта след сватбата. По гърба ѝ отново плъзна необичаен хлад.

Белият телефон на стъклената масичка до леглото иззвъня и разчупи тъгата, породена от несигурността. Доволна, че резкият звук е прекъснал мислите ѝ, Анджи пристъпи през френския прозорец и вдигна слушалката.

— Ало?

— Госпожа Оуен Съдърленд ли е?

Гласът бе сух, леко дрезгав, сякаш човекът от другата страна умишлено се стараеше да звучи по-глухо.

— Анджи е. Искам да кажа Анджи Съдърленд. — Изпита странно усещане, докато произнасяше новото си фамилно име.

— Поздравявам ви, госпожо Съдърленд. Надявам се да останете доволна от сделката, която сключихте. Поне семейството ви е доволно.

— Моля?

— Кажете ми, как се чувства човек, когато го използват като разменна монета в такава крупна сделка? Надявам се да сте проявили достатъчно разум, за да подпишете предбрачно споразумение. Поне да си получите каквото ви се полага. Ако сте пропуснали, горко ви, госпожо Съдърленд.

— Кой се обажда? За какво, по дяволите, говорите?

— Излиза, че съм прав. Май наистина не знаете нищо за плановете, които са направили съпругът ви и баща ви? Колко сте наивна. Бяха ми казали, че сте наивна. Твърдяха, че сте артистична натура и не обръщате внимание на нещата в бизнеса. Тъкмо работа за Оуен Съдърленд.

— Ако веднага не ми обясните за какво говорите, ще се оплача в полицията.

— Той ще се разведе с вас, веднага щом пуснат акциите на борсата. Този брак между Ромео и Жулиета е само за пред хората, въпреки че семейство Таунсенд си мислят, че е съвсем истински. Таунсенд са толкова емоционални, нали? Дори и когато сключват сделки. Веднага захапаха щом Съдърленд пушна стръвта.

— Моля ви, кажете ми за какво става дума.

— Как за какво? За бизнес, госпожо Съдърленд. Нима не разбирате? При Оуен Съдърленд всичко е само единствено бизнес.

— Престанете!

— Помислете малко. Сватбата, новината, че дългата вражда е прекратена, та тези нещо ще привлекат огромно внимание към акциите, които излизат на борсата другия месец. Инвеститорите направо ще полудеят от радост.

Дрезгавият глас вече се бе превърнал в съвсем обикновен разказвач.

— Семейството ви си въобразява, че са се справили с враждебния неприятел, но скоро ще открият, че са прецакани. Мислят си, че могат да се справят с един Съдърленд, но изобщо не са в неговата категория.

Анджи си каза, че трябва да затвори телефона. Това бе просто едно злобно анонимно обаждане. Но ето че предупредителната тръпка отново я полази. Нещо не беше наред. Усещаше го.

— След две години, а може и по-малко, семейство Таунсенд ще открият, че нямат никаква власт в новия управителен съвет. Оуен Съдърленд ще ръководи всичко. След това ще е само въпрос на време, представителите на семейство Таунсенд да бъдат заличени от картината.

— Не разбирам за какво говорите.

— Естествено, че не разбираш, наивна малка глупачке. Защо поне веднъж не се опиташ да си отвориш очите за истината? Я си задай един въпрос. Защо си му на Съдърленд, след като си изпълниш предназначението? А, и още нещо. Погледни пред вратата на стаята. Ще намериш нещо много интересно.

Анджи не се поколеба нито миг. Пусна слушалката върху вилката така, сякаш бе докоснала змия. Трябваше да затвори веднага, повтаряше си тя. Оуен ще побеснее, когато му разкаже какво се е случило.

„Защо си му на Съдърленд, след като си изпълниш предназначението?“

Анджи дори не усети кога е прекосила дебелия бял килим и е стигнала до вратата. Завъртя топката със студените си пръсти и отвори.

Точно пред вратата бе оставен плик. Анджи го вдигна и го загледа като замаяна. Вътре намери факс на отдела за връзки с обществеността на веригата „Съдърленд“. Бележката, написана в горния десен ъгъл уточняваше, че изявлението трябва да бъде задържано до деня след сватбата, а после да се препрати до борсовите аналитици, до бизнес ежедневниците и редица други медии.

„Верига хотели «Съдърленд» и курорти «Таунсенд» оповестиха сливането си днес. Двете водещи хотелски вериги, съперничили си за първото място, обединиха сили, за да обърнат поглед към глобално разширение. С цел разширяване на капитала, новата корпорация, която ще бъде известна с името «Съдърленд» и «Таунсенд», ще пусне на пазара акциите през следващия месец.

Това сливане се очакваше от запознати с въпроса и от борсовите агенти, още от обявяването на годеежа между Оуен Съдърленд, президент и главен изпълнителен директор на хотели «Съдърленд», и

Анджела Таунсенд, дъщеря на Палмър Таунсенд, преди няколко седмици. Сливането бе официално подписано в деня на сватбата.

Оуен Съдърленд и Палмър Таунсенд заявиха, че тази сватба е предвестник на нова ера в развитието на хотелските вериги.“

Анджи остана загледана в известието, докато раздвижване в другия край на коридора не я накара да вдигне поглед. Една от камериерките буташе количка в дъното и се усмихна любопитно, когато видя Анджи пред отворената врата.

— Добър вечер, госпожо. Имате ли нужда от нещо?

Анджи поклати разсеяно глава и направи крачка навътре в стаята. След това се сети за нещо.

— Почакайте, ако обичате. Случайно забелязахте ли кой остави това пред вратата ми?

Камериерката поклати глава.

— Съжалявам, госпожо. Никого не видях.

— Благодаря ви.

Анджи затвори вратата и се облегна на нея, стиснала изявлението. Пое си дълбоко въздух и се опита да мисли.

Не може да е истина! — мислеше отчаяно тя. След това си припомни репортерите от сватбата и как Оуен най-спокойно ги бе изпратил да разговарят с брат ѝ и баща ѝ.

Баща ѝ и брат ѝ. Сигурно са планирали всичко това седмици наред заедно с Оуен. Подобни крупни сливания не се правеха просто така по нечия прищявка.

Напълно в стила на семейство Таунсенд бе да решат да не притесняват наивната малка Анджи с досадни подробности от сделките, напомни си тя, обзета от горчивина. Всички до един харесваха Оуен и това им беше достатъчно. Както обикновено си мислеха, че знаят кое е най-доброто за Анджи.

Анджи се втурна към белия телефон и започна трескаво да набира къщата на родителите си. Никой не се обади.

Вратата на стаята се отвори точно когато оставяше слушалката. Обърна се рязко и видя пред себе си Оуен.

— Анджи? Какво има, миличко? — Оуен се бе преоблякъл в изискан сив панталон и бяла риза. Той влезе тихо и затвори вратата. Намръщи се щом забеляза угриженото ѝ изражение. — Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

— Видях това — прошепна тя. Подаде му изявлението с треперещи пръсти. — Май има някои дребни подробности, свързани със сватбата ни, които сте забравили да споменете пред младоженката.

ВТОРА ГЛАВА

Още щом пое факса от ръката на Анджи, Оуен позна емблемата на корпорация „Съдърленд“. Веднага се сети какво пише и на мига реши, че нечия глава ще отлети през следващите двадесет и четири часа. Най-вероятно потърпевшият щеше да е вицепрезидентът, който отговаряше за връзките с обществеността, въпреки че не му се вярваше именно Калхун да се изложи така. И Калхун, както и останалия персонал в хотелска верига „Съдърленд“, знаеше много добре, че когато шефът каже нещо да бъде запазено в тайна, той говори напълно сериозно. За подобни грешки наказанието бе уволнение.

Разбира се, оставаше и възможността някой от персонала на Таунсенд да е отговорен за това предварително изтичане на информация. Фамилията Таунсенд се палеха от какво ли не. При тях ги няма самообладанието и контролът на Съдърленд. И все пак всички се бяха съгласили, че новината за сливането трябва да се запази за деня след сватбата.

Палмър настояваше не по-малко от Съдърленд. Беше казал, че Анджи, с нейните романтични възгледи и липса на усет към бизнеса, — може и да не разбере защо сватбата ѝ е съвпаднала с изявлението за сливането.

Не, семейство Таунсенд нямаха никаква причина да издадат новината, но си оставаше фактът, че факсът е изпратен от централния офис на Съдърленд в Тусон. Грешката беше допусната от страна на Съдърленд.

— По дяволите! — Оуен плъзна поглед по изявлението. — Това не трябваше да се разбира до утре.

— Не съм убедена, че вече се е разчуло — отвърна необичайно спокойно Анджи. — Изглежда е било предназначено за мен.

Оуен присви очи, когато вдигна глава от изявлението. Разбра, че никога до сега не е улавял този трепет в гласа ѝ. Думите ѝ почти винаги бяха придружени от неприкрити емоции — топлотата в смеха

й, женското любопитство или сладкото безразсъдство и страст, но никога не бе долавял студенина.

Оуен гледаше жена си, застанала пред него, скръстила ръце на гърдите си, сякаш за да се защити. Слабичка и нежна, с огнено червена коса, стегната в кок на тила, тя го наблюдаваше, без да прикрива наранената си женска гордост.

Оуен бе като омагьосан, както обикновено, от изумителните тюркоазни очи, с леко изтеглени кранчета. Често си казваше, че Анджи прилича на някое от собствените си бижута — елегантна и женствена, но умело прикрила силата и твърдостта си.

Коприната прилепваше по извивката на гърдите й като течено сребро. Той внезапно усети надигащата се в тялото му топлина. Все пак цели три месеца очакваше първата им брачна нощ. Не толкова дълго, колкото бе очаквал сливането на „Съдърленд“ и „Таунсенд“, разбира се, но достатъчно, за да усети пропукването на удивителния си самоконтрол.

— Защо да е било предназначено за теб? — попита той, за да спечели време, докато се опитваше да прецени реакцията на Анджи. Не беше сигурен какво й се върти в главата. За пръв път не успя да разбере какво мисли тя.

— Обадиха ми се по телефона. — Тя посочи с брадичка към телефона на масичката до леглото. — Някой ми каза за сливането и ме прати да погледна пред вратата.

Оуен слушаше притихнал, докато осмисляше чутото. След това в гърдите му избухна гняв.

— Някой ти се е обадил и ти е казал, така ли?

— Да.

— Какво ти каза?

— Не съм сигурна дали беше мъж. Може да е била и жена. Но който и да беше, не каза много, само че ме използват като пионка в бизнес ходове.

Оуен изчакваше. Когато видя, че Анджи няма да каже нищо повече, той започна да подпитва внимателно.

— Това ли беше всичко?

— Не.

— Няма ли да е по-добре да ми кажеш и останалото?

Тя сви рамене. Сребрилата коприна се плъзна по гърдите ѝ при това движение.

— Нямахте кой знае какво друго. Само, че след две години семейство Таунсенд ще открият, че са изритани навън, а ти ще управляваш всичко. А, да, имаше и доста убедително предложение, че когато вече не съм ти необходима, което ще стане веднага след като акциите бъдат изнесени на борсата, ще се разведеш с мен.

— Ще го смачкам този, който ти е звънял — каза Оуен. Той сви факса на топка.

— Наистина ли?

— Можеш да разчиташ на това. Няма да позволя да те разстройват така, а след това да им се размине. Анджи, нали не си приела сериозно тези глупости, че си пионка, нали?

В очите ѝ веднага проблесна надежда.

— Искаш да ми кажеш, че всичко това е лъжа? Че няма никаква истина в това изявление? Оуен, какво облекчение. Нямах представа колко...

Оуен въздъхна дълбоко, докато пресичаше стаята към барчето, за да си сипе чаша френски коняк, от който бе поръчал по-рано.

— Сливането е факт. Двамата с баща ти подписахме документите рано тази сутрин преди церемонията.

Надеждата в очите ѝ угасна на мига.

— Ясно.

— Не, не ти е ясно. — Той се обърна към нея, стиснал чашата в ръка. — Търсиш несъществуващи неща в цялата тази работа.

— Така ли?

— Анджи, не ти казахме за сливането, защото всичко беше строго поверително и трябваше да го запазим до утре. Става въпрос за бизнес. Ти не си свързана с бизнеса на семейството си и нямаше причина да ти разказваме какво правим.

— Да не мислиш, че ти вярвам, Оуен? Май не сте ми казали за сливането, защото щях да се чудя защо ли се жениш за мен. Кажи ми, баща ми ли ме предложи като част от сделката? Така ли е смятал да подсигури семейството, та да не се превърне в губеща страна в тази сделка? Или просто аз съм била идеалният завършек на старата вражда? Всички в семейство Таунсенд са романтици. Сигурно много би му харесала приказката за Ромео и Жулиета с щастлив край.

— Договореностите нямат нищо общо с личните ни отношения.

— Заклевах ли се, че ми казваш истината?

— О, Анджи, стига, знаеш, че нещата не се решават така в наши дни и дори в този век — усмихна се окуражително Оуен. — Това не е брак, сключен заради нечие удобство или както там трябва да се каже. Аз не съм мазохист. Признавам, че много исках да подпишем това сливане, но не чак толкова, че да се обвържа за цял живот с жена, която не искам.

— Но ти не си обвързан с мен за цял живот, нали? Можеш да се отървеш от мен, веднага след като пуснете акциите на борсата. Този, който ми се обади по телефона, беше прав за едно. Цялата тази история, ала Ромео и Жулиета ще се отрази великолепно на общественото мнение. Дори и на мен ми е ясно.

— Анджи, успокой се.

Тя не обърна никакво внимание на думите му и махна с ръка, за да подсили драматичното звучене на думите си.

— Вече мога да си представя заглавията в бизнес пресата. „Съдърленд и Таунсенд прекратяват старата вражда със сватба. Новата фирма си поставя глобални цели.“ На хората много ще им хареса, нали?

— Анджи, чуй ме — каза внимателно той. — Останала си с погрешно впечатление.

— Сериозно? Да не би да се опитваш да ми кажеш, че времето, определено за сватбата ни няма нищо общо с момента, който избрахте да обявите сливането? Сигурно всичко е било едно невероятно, направо удивително съвпадение.

Оуен стисна зъби. Искаше му се да прекрати този спор с няколко добре обосновани и напълно елементарни обяснения, които да успокоят Анджи, но знаеше, че е невъзможно. Злото бе сторено.

— Не е било съвпадение. Но няма и нищо макиавелистично както ти си решила.

— И как да ти повярвам? — предизвика го Анджи, без да прикрива яростта в очите си.

Оуен усети, че избухливостта, която обикновено държеше под строг контрол, е на път да излезе наяве. Опита се да обуздае чувствата си и да се справи с обичайното си спокойствие, продиктувано от

разума, което бе изключително ценно в бизнеса. Нямахте причина да не му послужи и в брака, каза си той.

— Повече от година се интересувам от това сливане — обясни Оуен. — Свързах се с баща ти преди около шест месеца. Той прояви готовност да ме изслуша и започнахме разговорите. Когато се запознахме, разбрах, че искам да се ожения за теб. Двете събития нямат връзка помежду си.

— Сериозно?

— Напълно. Когато разбрахме, че ще има и сватба, и сливане, със семейството ти решихме, че ще е добре за бизнеса, ако съчетаем двете. Не можехме просто така с лека ръка да пренебрегнем ефекта, който това щеше да окаже върху общественото мнение, още повече, че скоро очаквахме и пускането на акциите на борсата.

Анджи вирна гневно брадичка, а тюркоазните ѝ очи святаха.

— Защо никой не ми каза?

Оуен отпи от коняка.

— Защото знаехме, че ще реагираш точно както сега. Ти си дизайнер, човек на изкуството, не си бизнес дама. Палмър и Хари се съгласиха с мен, че сигурно веднага ще си направиш цял куп погрешни заключения. Майка ти смяташе, че може и да разбереш ако ти се обясни както трябва, но мнозинството надделя.

— Не мога да повярвам. Все едно че сте свикали борда на директорите и сте поставили бъдещето ми на гласуване.

Оуен стисна зъби.

— Анджи, направихме го за твое...

— За мое добро ли — довърши тя мисълта му. — Да, знам, Оуен, мразя хората да решават кое е добро за мен. И кога трябваше да разбере за деловата страна на нашия брак?

Оуен въздъхна.

— Утре сутринта.

Тя го загледа втренчено.

— И защо да чакаме чак до тогава? Какво значение има?

— Тогава щеше да си моя съпруга във всеки смисъл на думата — напомни ѝ тихо той. — Щеше да си разбрала със сигурност, че чувствата ми към теб нямат нищо общо с бизнес уговорките.

Очите ѝ се разшириха.

— Мислил си, че ще съм толкова зашеметена от великолепните ти умения да ме любиш, че нямаше дори да успея да събера две и две, когато разбере за сливането? Сигурно си се надявал, че до утре ще ме докараш в някакво състояние на сексуално опиянение. Боже господи! Знам, че си мислиш, че съм една емоционална романтичка, но не съм никак глупава.

Той поклати глава и се усмихна.

— Никога не съм казвал, че си глупава. Много ценя интелигентността ти. — Оуен погледна многозначително пръстена си.

— А също и таланта ти. Но нямаш бизнес усет, Анджи. Сама си го признаваш.

— Я ми кажи нещо друго — изстреля думите Анджи. — Щеше ли да ме ухажваш и да поискаш да се оженим, ако не се интересуваше от сливането на двете компании? Щеше ли да има сватба, ако не беше придружена от подходящите делови предложения?

— Анджи, говориш безсмислици — отвърна търпеливо той. — Никога нямаше да се запознаем, ако не си бях наумил да направя това сливане. Семействата Таунсенд и Съдърленд никога не са били близки, докато баща ми беше жив. Враждата е много полезна като начин за задържане на общественото внимание, но в никакъв случай не е била рекламен трик. Съществувала е наистина от почти тридесет години и сигурно все още щеше да е в разгара си ако баща ми не беше починал преди две години и не бе оставил веригата хотели „Съдърленд“ на мен. Сметнах, че — е крайно време тази вражда да бъде прекратена и баща ти се съгласи с мен.

— Било е лудост — прошепна тя. — Години на лудост. Винаги съм се чудила кой е започнал всичко това.

— Има връзка с опита да се слоят двете компании преди трийсет години. Сделката се провалила, а семейство Съдърленд загубило някои от важните си финансови поддръжници, които по-късно насочили интересите си към Таунсенд. Моят баща обвинил твоя. Твоят баща пък си мислел, че всичко е по вина на моя, когато сделката се провалила. Дори и след всичките тези години, никой не може да каже със сигурност къде са се объркали нещата, а за мен всичко това няма значение.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— Напълно. Изобщо не ме интересува какво е станало преди трийсет години. Интересува ме бъдещето на компанията ми, не миналото. Шапка свалям на баща ти, защото е готов веднага да прекрати враждата. Моят баща дори не би помислил. Господ ми е свидетел, че сме се карали неведнъж по този въпрос.

Анджи се обърна с гръб към него, разкривайки нежния врат и великолепната ѝ коса. Погледът му се плъзна жадно по изящната линия на гърба ѝ. Той наблюдаваше потрепването на сребърната коприна по леко заоблените бедра и пръстите му стиснаха чашата. Това е първата ни брачна нощ, помисли си той.

— Оуен, искам да те помоля за нещо. Много е важно. Истинската причина никой от семейството ти да не дойде на сватбата, да не би да е защото всички като баща ти не могат да забравят враждата?

— Старите кавги трудно отмират — въздъхна той. — Моето семейство по нищо не прилича на твоето. Родът Съдърленд съвсем не са непосредствени хора с отворено съзнание.

— Мислиш ли, че ще ме харесат, когато ме опознаят? Разчитал ли си на чара и на личните ми качества, за да ги спечеля?

— Не ме интересува дали ще бъдат спечелени. За мен е важно да се отнасят към теб с необходимото уважение като към моя съпруга — отвърна внимателно Оуен. „И ако някой от тях не го стори, зарече се безмълвно той, ще му прекъсне издръжката, която идваше от веригата хотели «Съдърленд». Това беше в неговата власт“.

— От друга страна, защо трябва да се запознават с мен, след като може изобщо да не нося името Съдърленд след пускането на акциите? — попита Анджи с изумително безизразен глас.

Оуен усети, че гневът отново го завладява и е готов да избухне. Не беше свикнал с това чувство и то никак не му хареса. Винаги успяваше да се владееше, също и бизнеса си, и околните. Никой не можеше да манипулира Оуен Съдърленд.

Баща му го бе научил как да държи под контрол всяка ситуация, в която се окажеше. И в този брак нямаше да бъде по-различно. Щеше да поеме нещата в свои ръце. А първата стъпка бе да запази самообладание.

— Мисля, че това е вече прекалено — отвърна хладно Оуен. — За последен път ти казвам, Анджи, не съм се оженил за теб заради сливането.

— Защо се ожени за мен? — попита тя. Не се обърна, за да го погледне. Ръцете ѝ все още бяха кръстосани пред гърдите.

— Защото исках да си моя жена.

— Оуен, обичаш ли ме? Обичаш ли ме истински? — попита с изтънял глас Анджи, без да се обръща. — Никога не си ми го казвал, нали? Изглежда съм си въобразявала прекалено много. Все си повтарях, че ти е трудно да говориш за чувствата си, но май съм търсила извинения, защото бях толкова влюбена.

Чашата с коняк изтрещя подобно на пистолет, когато Оуен я стовари върху барчето. Прекоси бързо стаята, хвана Анджи за раменете и я обърна към себе си. Видя как красивите ѝ очи се разшириха от учудване и очакване.

— Не е нужно да ми търсиш извинения — рече остро той. — Ожених се за теб. Ти си единствената жена, на която съм предлагал брак. Ти си всичко, което съм искал и желал да открия в съпругата си и го разбрах в мига, в който те видях. Дватама с теб сме започнали заедно това и ще успеем. Имаш думата ми.

— Само ако бях сигурна...

Той се вгледа в тюркоазните очи, изпъшка разочаровано и я привлече в прегръдката си. Покри тръпнещите ѝ устни със своите, преди да е довършила мисълта си.

Оуен нарочно използва собственото си желание, за да събуди страстта у Анджи. Беше сигурен, че ще успее. Тя го приемаше така добре през последните няколко седмици. Бе сладка и страстна, на самата граница на пълното отдаване. Оуен бе искрено щастлив, че я разпалва така. Всяко негово докосване бе нежно и премерено, тъй като не искаше да се възползва от нея. Но вече започваше да губи търпение.

А тя беше негова съпруга. Имаше право да очаква взаимността, която тя нямаше търпение да му предложи. Ако само успееше да я отведе до леглото, тогава всичко щеше да си дойде отново на мястото. В това, беше сигурен.

— Оуен! Оуен, моля те...

Той долови желанието в мекия умоляващ вик и усети как тя се обляга на него. Меките ѝ гърди се притиснаха в неговите. Ръката ѝ се плъзна към врата, а устните ѝ се разтвориха, когато той задълбочи целувката.

Езикът му се плъзна в устата на Анджи и той бавно прокара ръце по гърба ѝ. Тя въздъхна тихо и затвори очи. Усети бедрата ѝ до своите, а възбуденото му тяло се напрегна още повече, обзето от огнено, непреодолимо желание.

Оуен бе напълно покорен от страстта си. Искеше да доближи Анджи до леглото, да смъкне сребрилата коприна и да я обладае. Вдъхна аромата ѝ, отчасти парфюм, отчасти мириса на женска възбуда и разбра, че вече е овлажняла, готова да го приеме, изпълнена с трепет...

Не можеше да чака повече. Тя се притискаше в него. Оуен я вдигна в ръцете си и се отпрати към огромното бяло легло с балдахин. Можеше да мисли единствено за неустоимото си желание да направи Анджи своя съпруга във всеки смисъл на думата. Това бе първата им брачна нощ и в гърдите му бушуваше огън, подпален от жена му.

На сутринта ще разбере, че желанието му към нея не е имало нищо общо със сливането на Съдърленд и Таунсенд. Щеше да я убеди в леглото. С тялото си те обожествявам.

— Оуен...

— Тихо, миличка. Ще говорим утре сутрин. Всичко е наред. Довери ми се, Анджи. Всичко ще се нареди чудесно. Така трябва да бъде между нас.

Той я положи на леглото и се приведе, за да плъзне тънките презрамки по рамото ѝ. Анджи не помръдна, когато той смъкна тънката ефирна материя до кръста и разкри гърдите ѝ. Пое рязко въздух, когато видя розовите зърна.

Лекичко пое едното между пръстите си и внимателно го стисна. Анджи пое рязко въздух и той усети тръпката, която я разтърси, сякаш сам бе изпитал същото.

Мъжът се усмихна и се отпусна. Не спираше да я наблюдава, докато разкопчаваше ризата си. Анджи лежеше и го гледаше с нарастващо учудване, готовност и любопитство, което го караше да я приласкае и да ѝ даде увереност, въпреки че копнееше да потъне в нея.

Само след минути щеше да е негова.

Почукването на вратата стресна Оуен толкова силно, сякаш бе докоснал небезопасна жица, по която тече ток.

— По дяволите!

— Обслужване по стаите, господине — чу се нечий глас от другата страна на вратата.

Оуен затвори очи в миг на диво раздражение. След това веднага възвърна самообладанието си и дори успя леко да се усмихне на Анджи.

— Сигурно ни носят вечерята. Когато я поръчвах, си мислех, че може да огладнеем. Май съм направил грешка. Не мърдай, скъпа. Аз ще се погрижа.

Той отиде до вратата и я отвори със замах. Младият келнер се стресна и се усмихна притеснено.

— Моля да ме извините, господине, господин Съдърленд. Ами, поръчали сте вечеря, господине, нали? — запелтечи той.

— Точно така. Аз ще се справя по-нататък. Няма да имаме нужда от помощта ти. Сами ще си сервираме.

Оуен се отнесе с търпение, припомняйки се, че винаги имаше подобен ефект върху персонала, когато отсядаше в някой от своите хотели. Сигурно тази вечер изглеждаше още по-страшен от обикновено. Усещаше, че е намръщен.

— Да, господине, господин Съдърленд. И... главният готвач ви изпраща поздравленията си.

Келнерът се отдръпна и се изчерви до ушите, когато забеляза в какъв вид са дрехите на Оуен.

— Съжалявам, че ви обезпокоих. Моля уведомете ни, ако желаете нещо.

— Разбира се — отвърна сухо той. Бутна количката в стаята и затвори вратата.

Обърна се и погледна към Анджи, седнала на самия край на леглото, стиснала полите на сребрилата рокля. Тя не вдигна очи към него.

— Не е нужно веднага да вечеряме — предложи той. — Храната няма да изстине.

— Не! — Тя скочи. — Аз... Много съм гладна. Не хапнах почти нищо на приема. А и не можах да закуся. Честно казано, май целия ден не съм слагала нищо в устата си.

— Анджи...

— Ето, ще ти помогна.

Тя се стрелна към количката и започна да вдига сребърните капаци от платата. От артишока, златистия холандски сос и котлетите от риба меч, се понесе апетитна миризма.

— Изглеждат безкрайно вкусни, нали?

Оуен сдържа ругатнята си, усетил, че вълшебството вече е изчезнало. Само допреди малко Анджи бе готова да се предаде на чувственото удоволствие, а сега изведнъж се превърна в кълбо от нерви. Устата му се изкриви, докато послушно се приведе над количката с вечерята.

— Искаш ли да вечеряме на терасата — попита я любезно той.

— Да. Звучи чудесно. — Тя отнесе рибата до масичката от ковано желязо и стъкло навън.

Оуен я последва бавно и пое дълбоко нощния въздух, за да успокои превъзбудените си сетива.

— Ще падне мъгла — отбеляза небрежно той.

— Нали? Малко е хладно.

— Можем да вечеряме и вътре, ако предпочиташ.

— Не, не, тук е чудесно — побърза да отвърне тя. — Няма да стане студено изведнъж. А и има голямо очарование, когато мъглата започне да приижда от океана, нали?

— Ако обичаш мъгла.

— Да. Всъщност обичам.

Тя седна на края на стола си и започна да сервира от платата.

Оуен седна и я загледа със задоволство и лек присмех в очите.

— Анджи, защо стана толкова неспокойна изведнъж? Целувал съм те и преди. Все ми се струваше, че ти е приятно. А това, все пак, е първата ни брачна нощ.

— Моля те, Оуен, може ли да говорим за нещо друго?

— Само да не е за първата ни брачна нощ, това ли искаш?

— Да, по дяволите.

Той прие разгорещения ѝ отговор с лениво спокойствие и посегна към една хрупкава питка.

— Както кажеш, скъпа.

Колкото по-неспокойна ставаше Анджи, толкова повече се отпускате Оуен и си повтаряше, че всичко ще бъде наред. Тя бе огнено създание с гореща кръв и затова бе в неизгодно положение,

когато трябваше да се справя с уравновесен човек, който се владее до съвършенство.

Оуен знаеше, че владее положението, когато тя е нервна. Единствено когато заговори хладно и пресметливо, го хвана неподготвен. В онзи момент наистина не знаеше как да постъпи.

Храниха се мълчаливо в продължение на няколко минути. Оуен не направи нищо, за да разсее напрежението. Нека се поизпоти малко, реши той. Когато най-сетне я вземеше в прегръдките си, тя щеше да му се отдаде с пълна готовност и това щеше да сложи край на проблема. Най-важното, когато си имаш работа с нервни неспокойни създания като Анджи, бе да запомниш, че те самите са най-злия си враг.

Оуен си бе взел парче бри от платото със сирената, когато Анджи най-неочаквано остави ножа си, скръсти ръце в скута и се отпусна назад на стола.

— Добре, Оуен. Доста помислих, докато вечеряхме и взех някои решения.

— Това е много интересно.

— Ще съм ти задължена, ако се въздържах от саркастични забележки. Говоря напълно сериозно.

— Да, сериозно е, когато се любиш за пръв път. Съгласен съм, но си мисля, че ще успея да се справя.

— Оуен, моля те, това не е някакъв фарс.

— Зная, скъпа. Но ти почти го превърна във фарс, нали така?

Тя стана рязко, а роклята от течено сребро обгърна стройното ѝ тяло. Приблужи се до парапета и се вгледа в обвития в мъгла океан.

— Разбрах, че не мога да взема рационално разумно решение за бъдещето на връзката ни тази вечер.

— Не е и нужда да вземаш решения — каза тихо Оуен и остави ножа за сирене. — Решението бе взето днес, когато сложих пръстена на ръката ти пред триста свидетели.

Тя поклати бързо глава, но не се обърна към него. Ръцете ѝ стискаха парапета.

— Изглежда тази вечер не успявам да мисля трезво. Нима не разбираш? Чувствам се объркана и уплашена. Имам нужда от време, за да обмисля всичко.

— Разбирам. — Оуен най-сетне разбра накъде води този объркан разговор. Той захвърли салфетката с избродиран монограм и стана.

Пресече терасата и застана точно зад Анджи, но дори не я докосна.

— И колко време ще ти е нужно, за да разбереш, че наистина си женена за мен?

— Докато акциите се появят на борсата — отвърна тя тихо, но решително.

На Оуен му причерня пред очите. В този миг той едва не изпусна нервите си. Трябваша му няколко секунди, за да се овладее, но дори и когато вече бе сигурен, че се контролира, не посмя да я докосне.

Наложи си да говори бавно, да не би случайно да не е разбрал ясно.

— Какво точно се опитваш да ми кажеш, Анджи?

— Че не искам ние да... Не искам да консумираме брака си, преди Съдърленд и Таунсенд да пуснат акциите си на борсата.

Оуен не може да повярва на ушите си.

— Ще ги пуснем чак следващия месец. Има цели три седмици.

— Знам.

Той обгърна раменете ѝ с ръка. Бавно и нежно, потискайки желанието да даде воля на напирания гняв и едва сдържаното желание, той я обърна към себе си.

— Искаш да кажеш, че няма да легнеш с мен, преди да си разбрала дали този, който ти е звъннал тази вечер, е казал истината, така ли?

Тя кимна безмълвно.

— И как, според теб, трябва да се чувствам аз, Анджи?

Красивите ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Съжалявам. Но, Оуен, толкова ме е страх. Позволих и на теб, и на семейството си да ме накарате да избързам с този брак, а сега вече се чудя дали не съм допуснала огромна грешка. Нали знаеш какво казват за прибързаните бракове?

— Не си направила никаква грешка.

— Нима не виждаш? Вие със семейството ми сте крили сливането от мен. Телефонното обаждане и изявлението сякаш ме смазаха тази вечер. Накараха ме да разбера колко наивна съм била по отношение на връзката ни.

— Скъпа, това не е вярно.

— Вярно е. Само помисли, та аз дори не те познавам достатъчно добре, Оуен. Не си ме запознал със семейството си, да не говорим, че

нямам представа какви са чувствата ти към мен. Имам нужда от малко време.

— Ако трябва да сме точни, трябва ти три седмици, нали така? Искаш да си сигурна, че няма да подам молба за развод, след като акциите са на борсата. Искаш да се убедиш, че ухажването и сватбата не са някой хитър бизнес замисъл.

— И това също — призна тя задавено. — Преди всичко, искам да съм сигурна, че постъпвам правилно.

— Анджи, не забравяй факта, че родителите ти одобриха брака ни. Баща ти и брат ти не видяха нищо гнило в това сватбата и сливането да станат по едно и също време. Знаеш много добре, че семейството ти никога не би одобрило да се омъжиш за мен, ако не са били сигурни, че ще си щастлива.

— Знам, но не мога да преценя колко убедителен си бил, когато си им казал, че наистина ме цениш. Нима не разбираш? — Гласът ѝ стана по-висок, когато се развълнува. — Точно в това е проблемът. Има прекалено много неща, които не знам за теб.

— Какво например? — попита Оуен.

— Искам да се запозная със семейството ти и да разбера защо никой от тях не си направи труда да дойде на сватбата. Искам да помисля защо скри сливането от мен. Сякаш ме е завъртяла някаква вихрушка, а сега искам да стъпя здраво на земята и да взема някои решения за връзката ни.

— И смяташ, че няма да можеш да мислиш трезво, ако спиш с мен ли? — попита той. Пръстите му все още стискаха рамото на Анджи. — Това ли е?

— Да, това е.

— По дяволите, Анджи — измърмори той. — Изобщо не знаеш какво правиш.

— Така е. Затова имам нужда от време, за да помисля.

Оуен поклати глава.

— Нямах предвид точно това. — Извърна я нежно към себе си. Тялото ѝ бе напрегнато и стегнато, но той усети трепета ѝ. Зачуди се какво ли би станало ако я целуне. Тя отвръщаше така жадно на целувките му... — Семейството ми, скъпа, едва ли ще ми бъде най-добрата реклама. Срещам се с тях колкото е възможно по-рядко.

— Оуен, това е ужасно — прошепна тя, скрила лице в ризата му.

— Да, знам. Казвам го единствено, защото вие Таунсенд наистина държите на семейството. Но това не означава, че при всички е така.

— Нима не разбираш? Рано или късно ще ми се наложи да се запозная с тях. Трябва да знам какво ме очаква.

— Анджи, искам да ми се довериш поне за това. Нека аз да се занимавам със семейството ми и бизнеса. Ти просто бъди моя съпруга и всичко ще бъде наред.

— Забравяш нещо, Оуен — отвърна тихо тя. — Телефонното обаждане тази вечер доказва, че ти не си в състояние да отделиш нашата връзка от бизнеса на Съдърленд и Таунсенд.

Тя имаше право, и Оуен знаеше това много добре. Беше запазил в строга тайна избора си на хотел, където да прекарат медения месец, също както двамата с Палмър бяха пазили в строга тайна сливането. Но ето че някой бе научил и двете тайни и ги използваше, за да отчужди Анджи от него.

— И освен това, струва ми се много съмнително, че ще можем да пренебрегнем семейството ти — продължи Анджи. — Колкото и да ти се иска.

— Поне можем да опитаме — измърмори той.

Тя се размърда неспокойно до него и вдигна поглед. На слабата светлина, която се промъкваше от стаята, очите ѝ проблеснаха студено.

— Има и още нещо, което трябва да решим, Оуен. Нещо, за което не се бях замисляла много сериозно до тази вечер.

— По дяволите. Списъкът, който си ми приготвила започва да става досаден. За какво друго, освен за семейството ми и бизнеса, и почтеността ми имаш нужда да мислиш?

Тя си пое дълбоко въздух и го погледна, сладкото ѝ лице много по-сериозно, отколкото той някога го бе виждал.

— Трябва да знам дали наистина ме обичаш. Всъщност това е единствената точка от списъка като се замисля. Всичко друго, за което се сещам произлиза от този основен въпрос. Трябва да знам отговора.

Всичко у него се стегна.

— Вече ти казах Анджи, ти си всичко, което искам, и което съм търсил в една съпруга.

— Да, но обичаш ли ме? Точно това трябва да разбере. А след това искам да знам дали ще го признаеш и пред мен, и пред себе си.

Трябва да съм наясно дали чувствата ти към мен са само резултат от физическо привличане и добре пресметната финансова полза.

— По дяволите, Анджи...

Тя сви рамене.

— Вече реших, че ще отложим първата си брачна нощ, докато не разберем със сигурност на какво се основава връзката ни и колко ще продължи.

Оуен стисна зъби.

— Разбирам. И къде точно смятате да прекарате тази вечер, госпожо Съдърленд?

Тя премигна и погледна притеснено към стаята.

— Ами това е хотел. Сигурно има достатъчно свободни стаи.

Оуен напрегна цялата си воля, за да потисне гнева си. Приблужи лице до Анджи достатъчно близо, за да види тя ясно колко е ядосан.

— Проклет да съм, ако позволя на жена си да застане на рецепцията на някой от хотелите ми и то в навечерието на първата ни брачна нощ, само за да поиска друга стая, за да не се налага да спи с мен.

Анджи прехапа устни.

— Не искам да те унижавам.

— Изключително мъдри думи.

— Разбирам, че ще бъде доста неудобно ако се разбере, че не сме прекарали нощта заедно — прошепна извинително тя.

— Доста неудобно значи? Ще стана за смях пред целия персонал, да не говорим за всички в този бранш.

— Налага се да спазваме някакво приличие, нали? — сопна се тя.

— Все пак всичко опира до бизнеса. Всички знаят, че става въпрос за стотици хиляди, може би милиони долари в акциите на Съдърленд и Таунсенд. Ако нямаш нищо против, ще спя на шезлонга.

— Ще спиш на проклетото легло — изсъска през зъби Оуен. — А също и аз. Ще поставим сабя или нещо също толкова подходящо между нас. Така урежда ли ви, госпожо Съдърленд?

Анджи го погледна предпазливо, очевидно разбрала, че стъпва по много тънък лед.

— Да, благодаря ти — отвърна с изключителна любезност тя.

ТРЕТА ГЛАВА

Накрая, вместо меч, използваха две огромни възглавници, които Анджи откри в гардероба. Само че докато лежеше будна от своята страна на огромното легло и чакаше зазоряването, на Анджи ѝ се струваше, че възглавниците са сякаш от стомана. Барьерата, която бе поставена между нея и съпруга ѝ бе толкова неподатлива и безмилостна, колкото и стоманения меч.

Чувстваше се нещастна. Беше гузна и наранена, и ядосана, и несигурна, просто нещастна. Най-неприятното бе, че Оуен май заспа още в мига, в който главата му докосна възглавницата.

Постъпвам правилно, повтаряше си Анджи отново и отново, докато часовете пълзяха едва-едва, нетърпимо бавно. Думите сякаш бяха рефрен. Постъпвам правилно.

Изглежда по някое време сънят я бе надвил, защото се стресна и се събуди малко преди зазоряване. Отвори очи и пред погледа ѝ се ширна мрачният сив океан. Отначало се почувства объркана, защото не успя да разбере къде се намира, нито пък какъв е този балдахин.

— Будна ли си? — попита Оуен от своята половина на леглото.

Анджи се сви, когато чу студенината в гласа му. Ами да, каза си тя, какво очакваш след подобна нощ от мъжа, за когото се ожени вчера?

— Да.

— Планирах някои неща.

— Така ли?

— Не ми казвай, че и ти имаш планове — отвърна бавно той.

— Нямам. Не точно. Искам да кажа, че всъщност не съм мислила какво ще правим по-нататък. Знам, че всички очакват да прекараме тук няколко седмици.

— Не мислиш ли, че при тези обстоятелства ще се окаже доста неудобно?

— Не съм мислила за това — отвърна замислено тя. — Хотелът е чудесен и сега сме тук. Можем да се поопознаем през следващите две

седмици.

— Анджи, нямам намерение да пропиляя следващите две седмици, за да се правя на влюбен младоженец пред няколкостотин човека, които са мои служители, и които ще ни наблюдават всеки път, когато излезем от стаята — отвърна рязко той.

— Сега разбирам от къде идват трудностите — отвърна тя. — Проблемът ти е да се правиш на влюбен младоженец. Особено пък ако не си. Влюбен, искам да кажа.

— Нека разгледаме въпроса от друг ъгъл — измърмори той.

Анджи се извърна към него и се подпря на лакът. Дъхът ѝ спря, когато го видя отпуснат на възглавницата, едър и мургав и опасен.

Оуен се бе съблякъл в тъмното миналата вечер, а тя внимаваше да не поглежда към него, докато той си лягаше. Сега забеляза, че от кръста нагоре не е облечен. Не знаеше дали от кръста надолу е облечен, защото стегнатото му тяло бе покрито с белия сатенен чаршаф.

— Анджи, слушаш ли ме?

Тя усети, че се е втреничила в широките му гърди и си мислеше как ли ще се почувства, ако прокара пръсти през острите къдрави косъмчета там. Вдигна бързо поглед и усети, че се изчервява.

— Разбира се, че те слушам.

Той я загледа и кристалните му очи се присвиха под тъмните мигли. Беше скръстил ръце зад главата си и изглежда се чувстваше съвсем удобно в непознатото легло с жената, която не му беше съвсем съпруга.

— Така, ето какво ще направим. Ще те заведа на Нефритеното езеро, докато пуснат акциите на борсата.

— Нефритеното езеро ли? Мислех си, че мащехата ти живее там. А също и леля ти и чичо ти.

— Точно така. Едно голямо щастливо семейство. Ако имаме късмет, природената ми сестра и съпругът ѝ може да се отбият.

— Щом толкова не харесваш семейството си, защо трябва да прекарваме три седмици при тях?

— Доколкото си спомням, каза, че искаш да се запознаеш с тях. В къщата си имам кабинет. Не го използвам много, защото не ходя често там. През следващите няколко седмици ще успея да свърша малко работа, така че няма да си загубя времето.

Анджи се изправи рязко и вдигна забързано презрамката на сребрилата нощница. Забеляза, че погледът на Оуен се задържа на рамото ѝ и предположи, че зърната ѝ сигурно прозират под коприната. Прегърби рамене, за да не може материята да се отпусне.

— Я чакай малко — каза Анджи. — Няма да ти позволя да ме зарежеш в къща пълна с непознати за три седмици, а ти да се заровиш в документите в офиса си.

— Мисля, че това е най-логичният начин да се справим с проблема. Пък и ще имаш възможност да се запознаеш със семейството ми, а и достатъчно време, за да премислиш и решиш каквото искаше. Освен това няма да сме пред погледа на хората, докато акциите не бъдат пуснати.

— Не съм сигурна, че всичко това ми харесва. Струва ми се, че просто си решил да ме скриеш, докато новата компания си пусне акциите. Сигурно се страхуваш да не застраша лихвените ви проценти, а? Хората ще поставят под съмнение това сливане, ако някой започне да говори за нестабилния ни брак, нали?

Той сви рамене на възглавницата.

— Има и такава възможност.

— Правилно. И ако случайно попитат за сливането, ще последват и въпроси за стойността на акциите. А ако стойността на акциите е поставена под въпрос, вие двамата с татко няма да успеете да им вземете добра цена, когато излязат на борсата. А пък ако акциите не се търгуват добре на борсата, Съдърленд и Таунсенд няма да успеят да съберат достатъчно капитал, за да разширяват.

— Много точно си разбрала — отвърна грубо Оуен.

— Изобщо не съм толкова наивна по отношение на бизнеса ви, колкото всички смятат — заяви Анджи с нотка на гордост.

Оуен наклони подигравателно глава, но очите му си оставаха сериозни.

— Освен всичко друго, нямам никакво желание да даваш интервюта, на когото и да е през следващите три седмици.

Анджи побесня.

— Няма да давам никакви интервюта.

— Репортерите и противниците ни си имат начини, за да се доберат до такива невинни души като теб и да им измъкнат всичко. Ако беше влюбената жена, която си мисли, че съм красивият принц от

приказките, нещата щяха да са съвсем различни. Тогава всеки пък, когато си отвореше устата, просто щеше да затвърдиш мнението, че любовта побеждава всичко. Но като те гледам в какво настроение си, нямам никакво намерение да рискувам. Искам те под ключ, докато сделката стане.

— Под ключ.

— Така се казва. Нека да предположим, че ни се иска да сме съвсем сами през следващите няколко седмици. Домът на семейството ми е на остров в средата на езеро. Никой не може да се добере без лодка и никой не стъпва на брега без покана. А можеш да си сигурна, че няма да каним, когото и да е.

— Изключително нагъл си, щом си позволяваш да говориш така. Ако даже и за минута си въобразяваш, че ще те оставя да ме заключиш, докато ти оправяш всичко около пускането на акциите на новата компания, значи съвсем си се побъркал!

— Анджи...

— Но поне за едно си прав. Нямах нищо общо с красивия принц от приказките.

Той скочи толкова бързо, че Анджи не успя да се усети. Стисна китката ѝ с едната си ръка, с другата запокити възглавниците, които му пречеха и издърпа Анджи на гърдите си. Очите му блестяха ядно.

— Поне това ми дължиш, Анджи. С прекалено много неща се примирих заради теб. Вече започва да ми се изяснява как точно може да е започнала онази вражда. Очевидно е, че вие от семейство Таунсенд се опитвате да се измъкнете от всяка уговорка, с която уж сте се съгласили. До този момент съм лишен от съпругата си, от първата си брачна нощ и от медения си месец.

— Виж, Оуен...

— Проклет да съм, ако ти позволя да скапеш излизането на акциите на пазара, освен всичко онова, което вече развали. А ако се окаже, че нямаш желание да се държиш прилично заради мен, то тогава помисли за семейството си. Таунсенд са заложили в тази работа толкова, колкото и аз. Тръгваме за Нефритеното езеро и ти оставах там през следващите три седмици. Ясен ли съм?

— Господи, колко си хладнокръвен!

— Опитвам се да се справя със ситуация, което може да ни доведе до катастрофа. Това се нарича контрол над бедствията. Та ти си

ходеща бомба с часовников механизъм както за Съдърленд, така и за Таунсенд. И след като официално вече си Съдърленд, проблемът автоматично става мой.

— Много ти благодаря. — В очите ѝ се надигнаха горещи гневни сълзи. — Щом трябва да ме скриеш някъде, защо просто не ме върнеш вкъщи на семейството ми? Струва ми се, че там ще съм много пощастлива, а и те ще се постараят да не разговарям с неподходящите хора. Той я погледна подигравателно.

— Къде ти отиде достойнството, Анджи? Не ти ли се струва твърде смущаващо младоженецът да те отведе за ръка при семейството ти още на сутринта след първата брачна нощ?

Той беше прав. Анджи си представи как се опитва да обясни всичко на буйните емоционални членове на семейството си. Никой не можеше дори да предположи как биха реагирали, но поне едно беше ясно — реакцията им щеше да е шумна и бурна.

Оуен беше прав — тя все още не бе подготвена да се справи с драматичните изблици на семейство Таунсенд. Щеше да е много уничително ако възмутеният ѝ съпруг, който имаше лед вместо очи, я отведе за ръка обратно на семейството ѝ на сутринта след злощастната първа брачна нощ. Не беше сигурна дали баща ѝ и брат ѝ ще приемат обясненията ѝ, а майка ѝ със сигурност щеше да потъне в сълзи. Те просто нямаше да разберат, че този път, закрилата им бе дала обратен резултат. Анджи разбра, че има нужда от време, за да помисли как да се справи с фамилията си, а също и как да оправи проблема с Оуен.

Събра целия си кураж и прехвърли косата си на рамото с предизвикателен жест.

— Ще си помисля за предложението ти да прекараме следващите три седмици на твоето Нефритено езеро.

— Разбира се, че ще си помислиш. Мисли добре. Само че това ще стане по пътя към езерото. — Оуен се изправи. — Започвай да събираш багажа. Тръгваме след час.

Много по-късно същата вечер, Анджи реши, че е трябвало да обмисли и трети вариант за прекарването на следващите три седмици. Например да избяга. Да се скрие в някоя от количките с мръсно бельо в хотела. Или пък можеше да отиде на дълга разходка на брега и просто да не се върне.

Трудното щеше да е да остане скрита и незабелязана. Познаваше Оуен достатъчно добре и знаеше, че ще я проследи и замъкне обратно. Готов е на всичко, за да не бъде поставен в неудобно положение, и за да не застраши сливането, помисли си раздразнено тя.

Фамилният дом на семейство Съдърленд се бе притаил като тъмно хищно животно в малко заливче в източния край на малък гъсто залесен остров. Дълбокото Нефритено езеро се бе ширнало наскредин планините. Водата му имаше необичаен зеленикав оттенък, който потъмняваше под лъчите на залязващото слънце и придаваше на дълбините необятна черна отсянка, която обгръщаше от всички страни крепостта на семейство Съдърленд.

Крепост бе единствената дума, която според Анджи подхождаше на огромната мрачна къща. Имаше прозорци на три нива, но на човек му се струваше, че през тях не влиза светлина. Всичко вътре, сред тежката мрачна ламперия, бе тъмно и потискащо, от старите ориенталски килими на износените дървени подове до масивните мебели в стаите. Потискащите авокадови стени в антретата накараха Анджи да ѝ се прииска да има в ръка кофа бяла боя и огромна четка.

Още с първата крачка в къщата, малко след залез, изпълнената с нежелание Анджи разбра, че следващите три седмици от живота ѝ ще бъдат изключително неприятни.

От друга страна, когато седна за вечеря, си помисли, че може да се наслади на факта, че и Оуен няма да прекара кой знае колко хубаво. Изглежда на него никак не му допадаше възможността да вечеря в компанията на семейството си, поне не повече, отколкото на нея.

Анджи порови из салатата си и това предизвика преценяващ поглед от другия край на дългата маса от полиран дъб. Семейство Съдърленд бяха мрачни намръщени хора, напълно противоположни на шумните ѝ червенокоси роднини.

— Трябва да си призная, че много ни учуди като се появи така ненадейно пред вратата тази вечер, Оуен. Не че не сме очаровани да се запознаем с младата ти жена, разбира се. — Силия Съдърленд се усмихна с ледена учтивост на Анджи.

Мащехата на Оуен бе красива едра жена в началото на петдесетте, с доста страховито излъчване. Извисяваше се на другия край на масата, с осанка на родена аристократка, с патрициански черти, облечена в изящно скроена, макар строга и семпла черна рокля.

Косата ѝ бе къса, оформена в модерна прическа, а белите коси бяха така умело подчертани и сресани, че не бе възможно да се естествени. Сигурно този подходящ нюанс на сребърното, бе постигнат от умелата работа на опитен фризьор.

— Благодаря ти, Силия. — Оуен погледна бегло мащехата си. — Знаех си, че ще бъдеш очарована да се запознаеш с Анджи.

— Трябва да си призная, че всички се зачудихме защо си дошъл — продължи доста хладно тя.

— Ами да — измрънка Хелън Фултън от средата на масата.

— Да разбираме ли, че това е свързано със сливането?

Лелята на Оуен бе на приблизително същата възраст като Силия, но бе оставила косата си естествено посивяла. Бледо зелените ѝ очи и високите скули подчертаваха принадлежността към семейство Съдърленд. Сивата рокля и перлите, ѝ придаваха вид на скромност, но ледените отблясъци в очите издаваха, че принадлежи към хищниците. Това изражение си беше типично за рода Съдърленд, прецени Анджи.

— Можете да разбирате каквото си искате — отвърна Оуен. — Само недейте да забравяте, че тази къща е моя и имам всичкото право на света да доведе жена си тук.

— По дяволите, Оуен, значи това е истина? — Дърюин Фултън, съпругът на Хелън, погледна мрачно племенника си изпод гъстите побелели вежди. — Баща ти ти остави и къщата, и бизнеса и всичко, нали така? Чудно, какво ли би казал, ако разбереше, че си се оженил за една Таунсенд.

Косата му бе побеляла, но независимо от възрастта, раменете му бяха широки и той изглеждаше доста внушителен в сакото, което бе облякъл за вечеря. А и съвсем няма вид на оглупял от възрастта, помисли си с раздражение Анджи.

— Май няма голямо значение какво би казал татко — отвърна Оуен със спокоен леден глас, макар и малко отегчен. — Единственото му поръчение бе да се грижа добре за бизнеса и да направи така, че никой от семейството да не разчита на социална помощ. До тук се справям много добре.

Силия се намръщи.

— Като спомена бизнеса, не мислиш ли, че ни дължиш обяснение, Оуен? Тази новина за сливането доста ни шокира. Сигурно си го обмислял месеци наред.

— Всяко сливане има нужда от грижливо планиране. А грижливото планиране се прави най-добре тайно. — Оуен вдигна чашата с вино и отпи. Очите му срещнаха тези на Анджи и ѝ отправиха предупредителен поглед.

— Ами, трябва да си призная, че такова прибързано решение като женитбата на една Таун... за госпожица Таунсенд, е доста притеснително — измърмори Хелън. — Но да ни поднесеш и друга изненада, ни идва много. Всички знаем, че управляваш компанията също като брат ми, без да се съобразяваш с мнението на никого. Но поне можеше да се допиташ до нас, преди да предприемеш нещо толкова драстично като едно сливане. И то ни повече, ни по-малко с Таунсенд. Дъруин е прав. Баща ти щеше да е потресен. А що се отнася до женитбата ти за една Таунсенд...

— Не се притеснявай, хотелите „Съдърленд“ ще утроят нетната си стойност само за няколко месеца — прекъсна я студено Оуен. — Така притесненията ви около сливането ще намалаят.

— Ти сигурен ли си? — попита остро Силия. — Ще утроиш стойността?

— Ако стойността на акциите е толкова висока, колкото предвиждаме двамата с Палмър Таунсенд, мисля, че да. И двете семейства сме много добри в преценките. Не го забравяй, след като си решила да не проявиш дори елементарна любезност към съпругата ми.

Хелън вдигна поглед, без да крие интереса си.

— Това обяснява нещата, а също и доста особеното ти поведение напоследък, Оуен. Но ако този брак е само едно делово споразумение, защо не ни каза още от самото начало?

— Да, можехме да дойдем на сватбата ако знаехме, че това е краткотрайно споразумение, сключено в името на бизнеса — намеси се рязко Силия. — Все пак щеше да е много по-убедително ако бяхме дошли, не мислиш ли?

Анджи не посмя да помръдне, когато разбра смисъла в думите на жената.

— Беше ми казано, че сте болна, госпожо Съдърленд и за това не можете да присъствате. — Премести поглед към лелята на Оуен. — Чух, че ви е невъзможно да пътувате, защото наскоро са оперирали коляното ви, госпожо Фултън. Кажете ми, сестрата на Оуен, Кимбърли,

наистина ли е на Хаваите със съпруга си, или всеки момент ще изпълзи отнякъде?

— Тя наистина е на Хаваите — отговори Дървин. — Купи си билетите веднага след като Оуен ни уведоми, че смята да се жени за вас. Кажете ми, а какво извинение бе измислил за мен?

Оуен се намеси, преди Анджи да успее да отговори.

— Казах ѝ, че си доста пооглупял с възрастта, Дървин. Истината е, че си мислех да ѝ кажа, че цялото семейство сте доста оглупели от старост, но след това реших, че Анджи и семейството ѝ ще се замислят и усъмнят в устойчивостта на гените на семейство Съдърленд. Страхувах се да не се откаже от сватбата.

Всички около масата възкликнаха учудено.

Анджи се разкиска. Не успя да се сдържи. Нищо в този момент нямаше да успее да я разсмее така, както тази безобразно грозна забележка.

Всички на масата се извърнаха към нея.

Кикотът премина в смях. Анджи попи потеклите от очите ѝ сълзи със салфетката.

— Моля да ме извините. Но само като си представих Оуен седнал на бюрото си, как се опитва да измисли извинения за всеки един от вас... просто ми дойде много.

Хелън я погледна строго.

— Наистина ли, госпожице Таунсенд?

Анджи напразно се опитваше да прикрие смеха си зад салфетката.

— Чакайте само, докато разкажа на мама и татко и Хари. — Забеляза, че Оуен я гледа с повдигнати вежди и смехът ѝ стана още по-силен и тя се уплаши, че може да падне от стола.

Киселите роднини на Оуен седяха сред потискащо мълчание. Дървин се бе изчервил, а очите му потъмняха от раздразнение. Леля Хелън изглеждаше наранена, а свитите вежди на Силия вече бяха преминали в намръщена физиономия.

— Страхувам се, че не успявам да открия хумора — започна студено тя.

— Това е едно от нещата, с които трябва да свикнете, когато си имате работа със семейство Таунсенд — обясни меко Оуен на мащехата си. — Често се случва да не реагират така, както другите

очакват. И най-необикновените неща им се струват смешни. Доста емоционални хора са.

— Не приличаме на вас от семейство Съдърленд. — Анджи се бе овладяла и вече можеше да отговаря. — Семейството ти изглежда разчита на богата гама от чувства, която започва от мрачен и стига чак до потискащ, не си ли съгласен, Оуен? Обзалагам се, че си прекарвате чудесно, когато се съберете за някой рожден ден или за Коледа.

— Каква наглост! — прошепна заплашително Хелън. — Имате държанието на бездомно улично хлапе, госпожице Таунсенд.

Оуен се извърна към леля си със студено гневно изражение. Анджи задържа дъха си, уплашена от сблъсъка, който щеше да избухне всеки момент.

Бети, икономката, побеляла едра жена в началото на шейсетте спаси положението. Точно в този момент тя влезе и започна да вдига масата, за да сервира следващото ястие. Тя не се притесняваше от никого и шумно тракаше с чиниите и създаваше истинска суматоха. Когато стигна до Анджи ѝ намигна съвсем открито. Анджи едва успя да сдържи усмивката си.

Моментът на сблъсъка отмина. Оуен се отпусна на стола си. Все още бе готов за битка, но бе очевидно, че няма да е той този, който ще я започне. Хелън пое чашата с вино и отпи голяма глътка.

Когато Анджи видя пред себе си печената риба, тя внезапно откри, че ѝ е дошъл истински апетит. Тя взе вилицата с нескрито удоволствие. Рибата бе превъзходна.

— Да се върнем на сливането и предлагането на акциите, Оуен — рече направо Дъруин, решил да смени разговора. — Не смяташ ли, че трябваше да се допиташ и до нас, преди да предприемаш такава радикална стъпка?

— Не — отвърна Оуен и лапна хапка риба.

— Според мен това е противно арогантно държание — изрече накъсано Дъруин. — Баща ти поне щеше да спомене. Поне щяхме да сме наясно с намеренията му.

— Нищо подобно. Щеше да го обсъди с мен, и едва ли с някой от вас. Знаеш го много добре, Дъруин. Сега, след като татко вече го няма, аз сам вземам решения. Крайно време е хотелите „Съдърленд“ да поемат част от международния пазар, а най-бързият, най-прекият и ефикасен начин е, като се слеем с „Таунсенд“. Сега, ако нямаш нищо

против, бих искал да обсъдим друго, което няма нищо общо с бизнеса. Все пак това е меденият ми месец.

— Но този брак е само временно делово споразумение, защо трябва да се преструваш, че си на меден месец? — попита Хелън и нарочно погледна Анджи.

Оуен погледна леля си.

— Изглежда си си извадила погрешно заключение, Хелън. Този брак съвсем не е нещо временно. Съвсем истински си е. Докато смъртта ни раздели и всичко свързано с тези думи. Най-добре ще е всички да започнете да свиквате с тази идея.

Анджи добре разбра, че предупреждението е насочено не само към семейството, но и към нея. Тя набърчи нос в знак на тихо негодувание и сведе поглед към рибата.

— Ако и бракът, и меденият месец са съвсем истински, защо тогава се появихте тук днес? — попита Силия.

— Заради уединението. Предполагам, че това ще бъде последното място, на което репортери, бизнесмени и аналитици биха ме потърсили. Сигурно ще обикалят един след друг хотелите и на Таунсенд, и на Съдърленд.

— Не бих ги подценявал, защото няма да е много сложно да те открият тук — предупреди го Дъруин.

Оуен се усмихна мрачно на роднините си.

— Дадох нареждане на Джефърс да не допуска хора, които не са от семейството да използват лодките и да слизат на брега без личното ми разрешение. Бети вече е уведомена да ми прехвърля всички телефонни разговори.

— Как така? — Хелън беше шокирана. — Ти ще се обаждаш, когато търсят някой от нас? Не можеш да го направиш, Оуен!

— Слушай, Оуен, не можеш да се появиш тук просто така и да започнеш да се разпореждаш с персонала — уведоми го Силия с леден глас.

— Защо да не мога. Аз им плащам заплатите — отвърна Оуен. — А и след като аз отговарям за доходите на всички ви тук, ще давам нареждания колкото пожелаея, докато съм тук. Къщата е огромна. Сигурен съм, че няма да не много трудно да съжителстваме тук през следващите три седмици, без да се сблъскваме един с друг прекалено често.

Силия сякаш не бе чула думите му.

— Колко високомерно, нетърпящо възражения изказване. Баща ти винаги казваше, че къщата ще бъде моя. Знаеш, че бе така.

— Значи е трябвало да ти я остави на теб, вместо на мен — отвърна Оуен без следа от неудобство.

Силия се загледа в заварения си син с красноречиво мълчание, но след това изглежда реши, че няма никакъв смисъл да продължава този спор. Затова насочи студените си сиви очи към Анджи.

— Ами вие, госпожице Таунсенд? Доколкото разбирам приемате всичко това единствено заради парите, които ще получите в резултат на пускането на акциите?

Анджи отправи поглед към другия край на масата с любезна усмивка.

— На мен ли говореше, Силия? Ако е така, значи правиш грешка. Сега вече името ми е госпожа Съдърленд. Госпожа Оуен Съдърленд. Вече не съм госпожица Таунсенд.

Последва ново напрегнато мълчание. Този път то бе разчупено от гръмкия смях на Оуен.

— Трябва да ви предупредя — обясни той широко усмихнат. — Ако притиснете някой от семейство Таунсенд в ъгъла, ще ви отвърнат на удара.

Това бе един от малкото случаи, когато Анджи бе чувала съпругът си да се смее на глас. Обърна се и го погледна учудено, заедно с всички останали на масата. Той стана, а смехът все още напираше у него и ѝ подаде ръка.

— В тази връзка, мисля, че е време да им кажем лека ноц. Ела с мен, госпожо Съдърленд. Все пак меденият ни месец още не е приключил. Време е да си лягаме.

Анджи се изчерви от бляскавия му собственически поглед. Сгъна салфетката, както я бе учила майка ѝ преди години, изправи се и подаде ръка на Оуен.

Пръстите му стиснаха ръката ѝ многозначително и тя веднага усети прилива на жарки чувства у него, но както обикновено, безизразното му арогантно лице прикри всичко.

Той я изведе от потискащата трапезария с тъмна ламперия и я поведе по широките стълби към втория етаж на огромната стара къща.

— Полюсите май се оформиха — отбеляза Оуен, когато бяха стигнали средата на стълбището. — Както изглежда, двамата с теб ще трябва да се изправим срещу останалата част от семейството.

— Така ли?

— Страхувам се, че е точно така. Съжалявам. Тук много-много не ме обичат, както предполагам и сама си разбрала, въпреки че съм от това семейство. — Стигнаха до площадката и той я поведе по коридора към спалнята, която трябваше да делят. Анджи се замисли над думите му.

— Знаеш ли, Оуен, не ги възприемам точно като семейството ти.

— Така ли? А как тогава?

— По-скоро като твои храненици, като твоя отговорност. Така ми се струва.

Той я погледна учудено, докато отваряше вратата на стаята. След това бавно кимна.

— Те са точно това. Още докато бях дете, татко все ми казваше, че един ще бъда отговорен за всички от фамилия Съдърленд. Казваше, че те са неразривна част от постигнатото. Остави ми ги тези проклетници на мен, завеща ми ги с целия бизнес. Понякога ми се иска да бях станал астронавт.

Два часа по-късно, Оуен лежеше на огромното легло с четири странични подпори, което навремето бе принадлежало на баща му и се вслушваше в шумовете, които долитаха от съседната стая. В малкото холче към апартамента, известно време цареше тишина. Преди това Анджи бе обикаляла напред-назад, но след това изглежда бе полегнала или заспала на канапето.

Оуен усети, че няма да успее да заспи скоро, като усещаше напрежението в слабините си. Тази мисъл го подразни. Не беше нормално един младоженец да прекарва сам втората вечер от медения си месец.

Беше се надявал, че тази вечер няма да е толкова неспокоен, след като Анджи не спеше в същото легло, но очевидно грешеше. Беше се вслушвал в шумовете, които долитаха от нея, а въображението му рисуваше живи картини, които съпътстваха звуците, докато тя се събличаше, за да си ляга.

В действителност, помисли си мрачно той, се оказа прекалено лесно да си представи високите ѝ стегнати гърди и елегантните стройни бедра. До болка желаше да види как припламва страст в красивите ѝ очи и да наблюдава великолепната ѝ червена коса, разстлана по възглавницата. След това се замисли за всички онези случаи, когато можеше да я направи своя, и които не бе използвал и му се прииска да се ритне сам.

На времето тактиката на внимание и изчакване му се струваше изключително подходяща. През двата месеца бе разбрал, че когато е край него, Анджи става неспокойна като сърна през ловния сезон. Беше я ухаждал ненатрапчиво, тъй като не искаше да я притиска повече от необходимото. В същото време се налагаше да действа бързо заради изявлението за сливането. Дватамата с Таунсенд се бяха разбрали да пуснат изявлението едновременно със сватбата. Но това не бе единствената причина да прояви внимание към Анджи, защото бе открил, че когато е с нея, изпитва силно желание да я защитава от всичко и от всички. Това бе съвършено ново усещане за него.

Но най-голямата му грижа бе да направи Анджи своя. Оуен бе убеден, че в мига, в който постави пръстена на ръката ѝ, всичко останало ще си дойде на място.

Едва сега разбираше колко много е грешал.

Беше поел страхотен риск като я доведе на Нефритеното езеро, след като нещата се объркаха предишната вечер. Не му се обмисляше отново всичко, което бе казал и на нея, и на другите. Нямахше нищо вярно. Беше измислил тази глупост за усамотението на момента. Тази къща можеше да предложи всичко друго, но не и усамотение, докато Силия, Дъруин и Хелън си вряха носовете навсякъде. Когато се ожени за Анджи нямаше никакво намерение да я остави да прекара дори и една вечер под същия покрив със Силия и другите.

Беше истина, че къщата е удобна, за да отбие атаките на хората от бизнес средите през следващите три седмици. Но Оуен добре разбираше, че е могъл да намери начин да осигури спокойствие и усамотение за себе си и жена си, без да се налага да остава със семейството.

Тази сутрин, когато се събуди след неспокойната първа брачна нощ, Оуен бе взел необичайно импулсивно и необмислено решение. Искаше му се да накара Анджи да приеме истинността на брака им.

Най-бързият начин, реши той, бе да я накара да се почувства като истинска госпожа Оуен Съдърленд.

Силия, Хелън и Дъруин бяха постъпили точно според очакванията му и го нападнаха още щом двамата с Анджи прекрачиха прага. Оуен, разбира се, много добре знаеше, че ще стане точно така. Беше неизбежно, като знаеше отношенията между членовете на семейството.

Постъпката му бе огромен риск, но си струваше.

Простена и се обърна в огромното легло. Загледа се през прозореца към зората, която нахлуваше над езерото.

Искаше му се да принуди Анджи да започне да се възприема като негова съпруга и знаеше, че няма по-бърз начин от това да я накара да избере на чия страна да застане. Тази вечер бе издържала блестящо първото си изпитание. Съществуваше и възможността тя да застане на своя страна. Точно в това беше целият риск. Можеше да настоява, че е Таунсенд и можеше да се изправи срещу всички тях, включително и срещу съпруга си.

Но тя не го стори. Оуен бе хвърлил заровете и бе спечелил.

„На мен ли говореше, Силия? Ако е така, значи правиш грешка. Сега името ми е госпожа Съдърленд. Госпожа Оуен Съдърленд.“

— Рано или късно — измърмори Оуен на сенките, — ти наистина ще бъдеш госпожа Оуен Съдърленд. Ние ще имаме нашата първа брачна нощ, Анджи. И когато това стане, ще ти докажа, че никога не си била част от делово споразумение.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Анджи се промъкна покрай леглото на Оуен с тихите стъпки на призрак. Босите ѝ крака стъпваха безшумно по килима. Подгъвът на нощницата ѝ, още едно дръзко творение от коприна и сатен, част от чеиза, се стелеше около глезените. Подплатеният халат и пантофите бе взела в едната ръка.

През прозорците навлизаше лунна светлина. Тя галеше голото рамо на Оуен и гладкия му мускулест гръб както бе заспал по корем върху белите чаршафи. Анджи усети остър копнеж и искрено женско любопитство, докато оглеждаше спящия си съпруг. Той се бе разположил в огромното легло с типичната си мъжка арогантност, която не изчезваше дори и когато бе дълбоко заспал.

Можеше да е с него в това легло, каза си Анджи тъжно, докато се придвижваше на пръсти към вратата. Имаше пълното право да е там. Само че се страхуваше. Това беше проблемът. Страхуваше се.

Всички мъчителни въпроси, които се рояха в главата ѝ още от първата брачна нощ, не искаха да я оставят намира дори и сега, в сумрака на разсъмване. Трябваше да получи отговори и вече знаеше откъде трябва да започне. На Хари може и да не му стане приятно, че го буди в три сутринта, но това си беше негов проблем. Истината бе, че напълно си го заслужаваше след всичко, което ѝ бе причинил. Нямахше да му прости просто така за участието в конспирацията на семейството, решено да я омъжи за Оуен Съдърленд. Нищо че е мислел, че всичко е за нейно добро.

Брат ѝ можеше да е също толкова непоносим и готов да я защитава, както и останалите от семейството, но Анджи знаеше от многобройните случаи в миналото, че ще ѝ отговори честно, ако му зададе въпроса директно. А тази сутрин, тя смяташе да направи точно това.

Излезе в коридора и внимателно затвори вратата. Бързо се пъкна в кораловия халат и чехлите. След това остана неподвижна за момент, за да свикне с мрака. От стълбите се процеждаше мътна светлина.

Очевидно някой бе проявил здрав разум и бе оставил светлината на това опасно място. Бледата светлина щеше да я насочва.

Анджи стъпваше безшумно по коридора и с тихи стъпки се спусна надолу по стълбите. Движеше се бавно, предварително опитваше покрития с килим под дали скърца и едва след това се отпускате с цялата си тежест.

Когато слезе долу, тя отново спря, за да се ориентира. Спомни си, че видя телефон в кухнята и още един в кабинета, който Оуен използваше за офис. Сигурно имаше и други, но не ѝ се искаше да обикаля тъмната къща, за да ги търси. Кабинетът на Оуен бе по-близо от кухнята и Анджи се насочи към него.

Врата бе затворена, но се отвори веднага щом завъртя топката. Анджи влезе в тъмната стая и се насочи към бюрото. Лунната светлина ѝ даваше добра възможност да види лаптопа на бюрото, а телефонът бе непосредствено до него.

Анджи извади малко фенерче от джоба на халата. Задържа го в едната си ръка, а с другата пое слушалката и започна да набира номера на брат си.

Все още набираше кода за Тусон, когато една мъжка ръка изпълзя от мрака, прекъсна връзката и спокойно пое слушалката от пръстите ѝ.

— Оуен!

— Какво има, Анджи? — Той внимателно затвори. — Не можеш ли да спиш?

Анджи се опита да остане спокойна. Във вените ѝ пулсираше адреналин и я караше да трепери неудържимо.

— Господи, Оуен. Изкара ми ума.

— Наистина ли? — Той се облегна небрежно на бюрото и скръсти ръце. Загледа я напрегнато на лунната светлина. Преди да я последва си бе обул дънки, иначе беше гол. Изглеждаше страшен и прекалено много мъж.

— Да, много и нямаш никакво право да ме стряскаш така.

— На кого звънеш, Анджи?

— Не е твоя работа.

— На брат ти ли?

Тя се намръщи.

— Казах ти вече, не е твоя работа. Но всъщност си прав. Звънях на Хари. Той трябва на ми отговори на няколко въпроса.

— Защо не попиташ мен? — предложи внимателно Оуен.

Тя вирна брадичка.

— Защото не съм сигурна дали ще чуя истината. Господ знае какви ще ги наприказваш. И то за мое добро.

Лицето на мъжа помръкна.

— По дяволите, Анджи, говориш така, като че ли си жертва на някаква конспирация.

— Точно така се чувствам.

— Трябва ли да се държиш толкова мелодраматично?

Анджи си пое дълбоко въздух.

— Чувствам, че не мога да се доверя на никого в тази къща. Ти много ясно каза, че през следващите три седмици ще бъда като затворничка тук. Очевидно е, че никой от семейството ти не иска да съм тук. И е очевидно, че на всички им се ще да не си се женил за мен. Както изглежда, си въобразяват, че си си взел жена с по-ниско положение от твоето.

— Анджи, скъпа...

— Нервна съм и съм ядосана и ми се искаше да си поговоря с някой от моето семейство. Нещо лошо ли има в това? Ти как би се чувствал на мое място?

Оуен изстена. Протегна се, за да я прегърне. Притисна стегнатото ѝ напрегнато тяло към гърдите си.

— Анджи, съжалявам, че се получи така. Никога не съм искал да се случи подобно нещо.

— Тогава ме пусни — прошепна тя до голите му гърди. Топлината на кожата му ѝ действаше необичайно успокояващо.

— Не мога. А и къде ще отидеш?

— Вкъщи.

— Вече говорихме по този въпрос. — Оуен галеше гърба ѝ със силните си ръце, които така умело я успокояваха. — Ще бъде много унизително за теб да се прибереш у вас.

— Смятам, че ще успея да преживея унижението. Но както и да е, сега съм по-скоро ядосана, отколкото унижена — прошепна тя. — Ще ги удуша всички.

Оуен я целуна нежно по косата и прекара пръсти през буйната грива.

— Ако трябва да душиш някого, то това съм аз.

— Да не мислиш, че не съм си го мислила. За съжаление си прекалено едър. Престани да ми целуваш ухото. Не искам никакви романтични прояви от твоя страна.

— По дяволите, нещата нямаше да са такива ако бяхме прекарвали една нормална първа брачна нощ.

— Сексът нямаше да реши проблемите. — Тя потръпна и бързо отмести глава, когато Оуен нарочно вдигна гъст кичур коса и целуна тила ѝ. — Казах ти да престанеш, Оуен. Говоря сериозно.

Той вдигна глава с видимо нежелание и погледна замислено.

— Все още ме желаш, Анджи, въпреки че си ми ядосана. Усещам желанието ти. Когато те докосна, потръпваш.

— Това е от нерви, не е от страст.

— Наистина ли? Ами ще те изненадам сигурно, но това ми прилича на същия трепет, който усещах, когато искаше да се любим.

Анджи го погледна гневно.

— Това, че не можеш да направиш разлика между гняв и страст, е още едно доказателство за това, колко си безчувствен.

Тя се дръпна от прегръдката му.

Оуен въздъхна и прокара пръсти през косата си като израз на разочарованието си.

— Три седмици, Анджи. Само за това те моля. Остани тук с мен само три седмици, докато пуснем акциите на борсата. След това ще разбереш, че не съм се оженил за теб заради бизнеса.

— И тогава какво, Оуен? — Анджи пристъпи към прозореца и се загледа в нощта, изпълнена с чувство за самота. — Какъв ще бъде бракът ни след това ужасно начало? Как ще мога да ти се доверя отново?

Той я хвана за рамото.

— Не ме наричай лъжец!

Тя го погледна учудено, стресната от пламналата в думите му гордост и ястребовото изражение в очите му. Стори ѝ се, че у него кипи истински гняв.

— Добре — отвърна притеснено тя. — Няма да те наричам лъжец.

Оуен пусна рамото ѝ, изруга приглушено и ѝ обърна гръб. Пъхна ръце в задните джобове на дънките.

— Не мога да повярвам. Никой никога не се е съмнявал в думите ми. Никой. Сключвам сделки само с едно ръкостискане и думата ми се смята за не по-малко обвързваща от официален договор. Баща ми винаги работеше по този начин, аз също. А сега, собствената ми съпруга се осмелява да намекне, че съм лъжец, и че съм я подвел.

— Не съм казала това — прошепна Анджи. Стана ясно, че го е засегнала много дълбоко.

— Дявол да го вземе то беше почти същото. Ако беше мъж, щях... — Оуен поклати отвратено глава. — Забрави. Този глупав разговор ми дойде до гуша. — Обърна се рязко към нея с блестящи очи. — Щом този брак започва с битка, най-добре още отсега да уточним правилата.

— Искаш да кажеш, че ти ще уточниш правилата, нали?

Той сви рамене.

— Щом трябва да го направим, така да бъде. Първо правило е, че можеш да вярваш на всичко, което ти кажа. Никога не съм те лъгал и никога няма да те излъжа. Никога. Ясно ли ти е?

Анджи скръсти ръце пред гърдите си, сякаш през нея бе преминала ледена тръпка. Никога не бе виждала Оуен в подобно настроение. Винаги бе въздържан и умерен.

— Добре, де — отвърна замислено тя.

Оуен стисна зъби.

— Май трябва да се задоволя с този отговор. Собствената ми съпруга благоволява да ме дари с малко доверие. Че това си е цяло щастие. Господи, това не може да е истина.

— Изглежда имаш погрешна представа за мен, Оуен. Не съм нито толкова наивна, нито толкова глуповата, както си смятал. Съвсем способна съм да мисля самостоятелно и да преценявам това, което виждам.

— Мислиш ли?

Тя се усмихна мрачно.

— Мога и сама да си правя изводи. Стига да имам доказателства, на базата, на които да помисля.

— Какво искаш да кажеш?

Тя се изправи гордо.

— Това, Оуен, означава, че след като ще има правила в тази битка, мога и аз да настоявам за мое правило.

— И какво е то? — Той я погледна нетърпеливо.

— То е, че в бъдеще няма да криеш от мен важна информация. Не съм дете и няма да ти позволя да се държиш с мен като с дете.

Той се намръщи.

— Но ти нямаш нищо общо с хотелиерския бизнес. Не разбирам защо трябва да те информирам за всяко маловажно решение, което вземем.

— Не те карам да ме информираш за всяко маловажно решение, а само за тези, които касаят и мен.

— Плановете за сливането и пускането на акциите нямат нищо общо с теб, но въпреки това ти смяташ, че съм отговорен — отвърна рязко той.

Анджи кимна.

— И още как. Според мен имат връзка.

— Само при твоя начин на мислене. И как според теб мога да преценя кои решения трябва да споделям с теб?

Анджи се усмихна.

— Труден въпрос. Ще трябва да си много внимателен и съвестен, нали? По-добре да станеш малко по-либерален. Просто ще трябва да свикнеш да ми казваш всичко и така никога няма да сбъркаш.

Той я загледа, изпълнен с ярост.

— Ти, малка...

Спря се и поклати глава.

— Не мога да повярвам. Ти за коя се мислиш?

— За госпожа Оуен Съдърленд. За добро или за лошо, както излиза. — Анджи се плъзна покрай него. Докато излизаше от кабинета, се почувства много по-ведра, отколкото преди няколко минути.

— Анджи, върни се. На теб говорех. — Оуен се втурна след нея. — Къде, по дяволите, си тръгнала?

— Да си взема нещо за ядене. Умирам от глад. — Тя се насочи по коридора към кухнята. — Вечеря en famille се отрази твърде зле на апетита ми тази вечер. Но един кратък спор с теб, отново го възбуди. Надявам се икономката ви да не изхвърля останалата храна.

Оуен не каза нищо, докато я следваше към кухнята. Когато стигнаха огромното, безупречно подредено и почистено помещение,

той застана на плочките в средата, подпря ръце на хълбоците си и загледа развеселен как Анджи отваря двата огромни хладилника един след друг.

Тя стоеше, осветена от лампите на хладилниците и проучваше внимателно завитите и опаковани храни по полиците.

— Изглежда имаме късмет. Тук прилича на отдела за деликатеси в някой първокласен супермаркет. — Наведе се и повдигна капака на една пластмасова кутия. — А-ха. Роба тон. — Премести ръка към друга купа. — Салата от макарони. Става все по-добре. Сега ни трябва само няколко солени бисквити.

Анджи си избра няколко неща и ги пренесе на масата в ъгъла. Остави ги и отиде да запали лампата. Неоновите лампи мигнаха, светнаха и разкриха белотата на кухнята. Анджи се зае с шкафовете.

— Всичко ли ще изядеш? — попита Оуен, без да мести поглед от храната на масата. Все още не се бе преместил от центъра на кухнята.

— Казах ти, че съм гладна. Споровете винаги разпалват апетита ми. — Анджи се усмихна доволно, когато видя кутия със солени бисквити. — Готово. Всичко е наред.

В едно чекмедже откри два ножа и две вилици и ги постави на масата. Оуен все още не беше мръднал, докато тя подреждаше храната и нареждаше рибата тон върху бисквитите. Когато пред нея имаше цяла чиния, тя се отпусна назад и погледна Оуен.

— Искаш ли малко? — попита любезна тя.

Все още изпълнен с любопитство, Оуен бавно се приближи и седна срещу нея на малката маса. Без да казва нищо, той си взе бисквита и отхапа голямо парче. Сдъвка го замислено. Когато преглътна първата хапка, пъкна в устата си остатък от бисквитата.

Анджи изяде две бисквити, а след това погледът ѝ се насочи към макаронената салата.

— Анджи?

— Какво? — Тя загреба пълна лъжица и я сипа в чинията си.

— Ще ми кажеш ли най-сетне какво става тук? Само преди минути беше побесняла. А сега се тъпчеш като слон и се държиш така, сякаш нищо не се е случило.

Очите ѝ се разшириха, докато дъвчеше хапката салата.

— Да, наистина, нещо се случи. Скарахме се добре. Но вече приключихме и сега съм гладна.

— Винаги ли се държиш така, след като си се карала с някого? —
Оуен си взе нова бисквита.

— Обикновено — да.

— Дори и когато не печелиш? — очите на Оуен се смееха подигравателно.

— Кой казва, че съм загубила? — усмихна се мило тя. Усети, че се чувства нежна и сладка. Беше удивително какво може да стори храната с лошото настроение.

— Все още те държа в плен в мрачния ми замък, обграден с кална локва, а около тебе гъмжи от противните ми роднини — изтъкна сухо Оуен.

— Доста са противни, нали?

— Много. — Оуен отмести чинията настрана и погледна настойчиво Анджи. — Защо смяташ, че си имала последната дума в кабинета? Защо изведнъж спря да вилнееш и да беснееш?

— Аз никога не вилния и не беснея.

— Не се заяждай. Кажи ми защо изведнъж настроението ти се подобри и няма нищо общо с това отпреди петнадесет минути?

Анджи въздъхна и остави вилицата.

— Сигурно защото осъзнах нещо по време на разправията. Нещо много важно.

— И какво е то? — настоя той.

Тя посрещна погледа му.

— Ти си имаш своята гордост, Оуен. И тя не е по-малка от тази, на който и да е от собственото ми семейство. Разбирам тази проява на гордост. Това ме кара да мисля, че може и да не съм сбъркала по отношение на теб. Оказва се, че имаш чувства към неща извън бизнеса, макар и много малко неща. Това ме кара да се чувствам по-уверена, щом искаш да знаеш истината.

Той я погледна втренчено.

— Искаш да кажеш, че се чувстваш по-уверена, защото избухнах? Ако така ще се чувстваш повече у дома си, вярвай ми, много лесно ще стане твоето.

— Аз само казах, че ценя гордостта ти. Разбирам това чувство и то ме кара да мисля, че може и да имаме нещо общо. А сега, не ми се иска да говорим повече по този въпрос.

— Наистина ли? — попита бавно и провлечено Оуен, отново приел заплашителния си вид.

Анджи си взе още една бисквита, сложи върху нея риба тон и я натъпка в устата на Оуен.

— Мама винаги казваше, че най-лесният начин да затвориш устата на един мъж, е като го нахраниш.

На следващата сутрин Анджи се събуди учудващо свежа и отпочинала. Полежа неподвижно няколко минути, заслушана в звуците от съседната спалня. Не успя да долови нищо, затова стана предпазливо и надникна.

Леглото на Оуен беше празно. Завивките бяха отметнати небрежно на една страна. Очевидно Оуен очакваше икономката да му оправи леглото.

Или тя, или съпругата му, помисли си младата жена с раздразнение. Влезе в банята и пусна душа. Нямахше да направи грешката да се обърне в прислужница на Оуен Съдърленд.

След като си взе душ, извади дънки и слънчево жълт пуловер. Чак когато застана пред тоалетката, за да се срещне, забележа бележката, закрепена на огледалото.

„Анджи,

Много те моля, оправи канапето, преди да излезеш от спалнята. Бети ще мине по-късно, за да почисти. Не бих искал да забележи, че използваме две отделни легла. Знаем, че ще ме разбереш.

Оуен.“

Анджи се намръщи недоволено, но остави четката за коса и се върна в малкия хол, който бе превърнала в своя спалня. Бележката не я учуди много. Нищо чудно, че Оуен не искаше икономката да се замисля за това как спят. Все пак той си имаше мъжката гордост. Щеше да се почувства много унижен, ако Бети забележи, че не споделя леглото на жена си.

Разбира се, че ще оправя канапетото, каза си Анджи, докато прибираше чаршафа и свиваше канапетото. В апартамента си в Тусон беше свикнала сама да си оправя леглото.

Като си спомни изискания апартамент, обзаведен в испански стил, Анджи се натъжи, защото се наложи да го остави малко преди да се ожени за Оуен. Приблужи се до прозореца и се загледа навън. Слънцето най-сетне се бе издигнало над планините и искреше по повърхността на Нефритеното езеро.

Замисли се над възможността да закусва с Оуен и роднините му и реши, че ще ѝ е по-приятно ако се разходи на малкия остров.

Излезе забързано в коридора и едва не се сблъска в Бети.

— О, добро утро, Бети — усмихна се разсеяно Анджи.

— Добро утро. — Бети я погледна остро. — Бързаш ли?

— Отивам на разходка — обясни Анджи.

Бети кимна с мрачно изражение.

— Не те обвинявам. Тази къща започва да притиска човек. Работя тук повече от трийсет години и вече съм свикнала, но на теб сигурно ти е още трудно. Разбрах, че си от Тусон. Свикнала си с много слънце, нали?

Анджи любопитно се вгледа в жената.

— Това място е доста мрачно.

— И то в много отношения. Но няма нищо, което да не може да се промени. Липсват само подходящият мъж и подходящата жена, които да се заемат — заяви убедено Бети. — Тази къща се нуждае единствено от любов.

— Любов ли?

— А-ха. И къщата, и собствениците имат нужда от любов. В живота си Оуен Съдърленд не се е радвал на много женска любов. Майка му почина, когато беше още бебе. Баща му беше добър човек посвоему, но таеше всичко в себе си, ако ме разбираш какво искам да кажа. Направи и сина си същия, и той не отстъпва за нищо, също като баща си. Това сякаш е мотото на мъжете от рода Съдърленд.

— Ясно.

— Ясно, я. Както вече казах, не съществува нещо, което една добра жена да не успее да оправя. Нали ще се погрижите за този проблем, госпожо Съдърленд?

Анджи бе толкова стресната от този личен въпрос, че не знаеше какво да каже.

— Ами... Бети, моля те извини ме, трябва да вървя.

Анджи побягна надолу по стълбите и изскочи през вратата навън. Докато пресичаше поляната, не забеляза наоколо никой от семейство Съдърленд. Мина през градините и се насочи към навеса на пристана. Джефърс, който изпълняваше длъжността и на градинар, и на човек за всичко, ѝ махна и отново се приведе над мотора на лодката, с който се занимаваше.

Анджи също му махна, а след това се обърна и пое покрай брега. Свежият утринен въздух беше чист и опияняващ. Докато се разхождаше по каменистия плаж, тя за пръв път огледа всичко. Вчера бе прекалено притеснена заради кашата, в която се бе оказала, за да обърне внимание, на каквото и да е.

Днес вече забеляза пръснатите вили и малкото градче на самия бряг на езерото. Сред искрящите води на езерото се виждаха няколко лодки. Сигурно бяха ранобудни рибари. Анджи реши, че мястото е изключително живописно. В този момент чу нечии стъпки зад себе си. Дори и без да се обръща разбра, че това не е Оуен.

— Видях те, че дойде тук — каза Хелън зад гърба на Анджи. — Реших да сляза при теб. Аз самата винаги се разхождам сутрин.

— Добро утро, госпожо Фултън — поздрави тихо Анджи.

— Можеш да ми казваш Хелън. Оуен сигурно ще иска така. Той е същият като баща си. Обикновено постига своето.

Анджи сви рамене.

— Както кажеш.

— Аз бих казала — отвърна Хелън и погледът ѝ стана остър, — че щеше да е най-добре ако цялата тази работа със сливането изобщо не беше ставала. Но като гледам, май всички ще трябва да се съобразяваме с неговия план. Очакват ни три много дълги седмици, или греша?

— Ако всички се постареем достатъчно — усмихна се мрачно Анджи и се обърна към по-възрастната жена, — мисля, че няма да са необходими кой знае колко усилия, за да се чувстваме нещастни. Както изглежда, вие от семейство Съдърленд имате истински талант за това.

Хелън гневно присви очи.

— Какви ги приказваш? Можеш да ми вярваш, че каквато и способност да имаме ние от Съдърленд да предизвикваме нещастията, то е нищо в сравнение с уменията, които вие от семейство Таунсенд имате. Никога няма да забравя какво се случи преди трийсет години.

— Сериозно? И какво толкова се е случило?

— Не ти влиза в работата. Става въпрос за семейния бизнес, а аз нямам никакво намерение да ровя назад във времето, за да задоволя любопитството ти. Брат ми настояваше това да се погребе завинаги и смятам да уважа желанието му. Щеше ми се Оуен да се посъветва с нас, преди да бръкне с ръка в гнездото на осите. Знам, че в края на краищата от това сливане ще произлязат само неприятности.

Анджи се загледа в нея.

— Изглеждаш прекалено сигурна.

— И съм напълно сигурна. Семейство Таунсенд причиняват само неприятности — въздъхна Хелън. — Искрено се надяваме, че Оуен знае какво върши и вярваме, че е поставил всичко под контрол.

— Както обикновено, нали? — прошепна Анджи.

Хелън поклати глава, изражението ѝ бе мрачно и застрашително.

— Той си въобразява, че е така, но изобщо не е като баща си, когато става въпрос за бизнес. Прекалено много модерни идеи има това момче. Брат ми винаги имаше ясна представа, когато ставаше въпрос за хотелите „Съдърленд“. Вършеше всичко по изпитания стар начин. Компанията винаги беше на първо място. А и никога не би се доверил на някой с името Таунсенд. Не и след всичко, което се случи преди трийсет години.

— Нямам никаква представа какво се е случило тогава, а и ти очевидно нямаш намерение да ми кажеш, Хелън. Но ти гарантирам, че когато става въпрос за бизнес, семейството ми стриктно спазва всички договори.

Хелън откъсна поглед от лицето на младата жена и се спря на далечния бряг.

— Колко време очакваш да останеш госпожа Съдърленд, Анджи?

Нетактичният въпрос разтърси младата жена. Каквито и съмнения за бъдещето да я измъчваха, нямаше намерение да ги сподели с тази изпълнена с огорчение жена. Наложиха си да се усмихне любезно.

— Членовете на семейството ми приемат брачните клетви изключително сериозно, Хелън. Точно толкова сериозно, колкото и деловите обвързаности.

— Я зарежи тези романтични глупости. Просто ми кажи колко?
— попита нетърпеливо Хелън.

Анджи отмести кичур коса от лицето си и се намръщи.

— Колко какво?

— Колко искаш, за да си тръгнеш, след като акциите излязат на борсата? Ако си разумна, сигурно ще успеем да се споразумеем. Но, искам да те предупредя, че ако смяташ да започнеш някой шумен развод, по-добре си помисли. Оуен не е глупак. Той ще направи така, че да получиш една голяма нула.

Анджи си пое рязко въздух.

— Да не би да предлагаш да ми платиш, за да се махна, Хелън?

— Доста грубо казано, но да, точно това ти предлагам. Предполагам, че ще получиш дял от акциите. Те би трябвало да са ти достатъчни, но ти едва ли ще се задоволиш с тях. Затова те питам колко искаш в брой, за да изчезнеш тихичко от живота ни.

— Очаква те неприятна изненада, Хелън. Ние от семейство Таунсенд никога не се оттегляме тихичко.

Анджи се завъртя на пета и пое към гората.

Оуен стоеше на прозореца на трапезарията, стиснал чаша кафе в ръката си и наблюдаваше умислен как Анджи обърна гръб на Хелън.

— Сигурно Хелън се е опитала да я купи — обади се Силия спокойно, когато пристъпи с чашата си до прозореца и се загледа навън. — По всичко личи, че първата оферта е била прекалено ниска.

Пръстите на Оуен се стегнаха около дръжката на чашката, но той отговори съвсем спокойно на мащехата си.

— Ако леля Хелън има някакъв ум в главата, би трябвало да се усети, че това е погрешен подход към Анджи.

Силия повдигна едната си вежда.

— Защо пък да е погрешен?

— Защото Анджи е добре заредена с огромна доза от гордостта на семейство Таунсенд. — Оуен отпи от кафето. — Повярвай ми, по

нищо не отстъпва на нашата гордост. Би ли допуснала, че някой от семейство Съдърленд ще се остави да го купят?

— Я не ставай смешен — намръщи се Силия докато наблюдаваше как Анджи навлиза сред дърветата. — Баща ти все повтаряше, че не може да става сравнение между Съдърленд и Таунсенд, когато става въпрос за гордост и чест. Винаги казваше, че Таунсенд са готови да се продадат, стига цената да е достатъчно висока.

— Татко никога не разсъждаваше особено трезво, когато ставаше въпрос за семейство Таунсенд.

— И ти си мислиш, че твоята преценка е по-добра от неговата?

Оуен сви рамене.

— Никога не е познавал Анджи.

— Нея не, но е познавал баща ѝ.

— Поне така си мислеше. Но вече не съм толкова сигурен. — Оуен се извърна от прозореца. — Палмър Таунсенд е пряк и честен във всяко отношение. Нямам представа какво точно се е случило преди трийсет години, но сериозно си мисля, че е малко вероятно вината да е на семейство Таунсенд.

Силия го погледна изненадано.

— И така да е, всички знаят, че Съдърленд имат много малко общи неща с Таунсенд. Все още ми е трудно да повярвам, Оуен, че си се оженил за една от тях.

— Защо го казваш? — Оуен си сипа нова чаша кафе от сребърния кафеник. Беше изключително любопитен какъв ще бъде отговорът на Силия.

— Ами първо, очевидно е, че тази млада дама не е твой тип.

— Мислиш ли? — усмихна се Оуен. — И какъв е моят тип?

— Някоя малко по-изискана. По-изтънчена. Определено жена с по-добри маниери от тези, които тази млада жена демонстрира снощи на вечеря — отвърна раздражено Силия. — Та тя е направо груба, но ти го знаеш много добре.

Оуен сви рамене.

— Аз лично намирам, че тя имаше основание. Никой не си направи труда да я накара да се почувства добре дошла.

— А ти какво очакваше? Трябваше да помислиш малко, преди да я доведеш тук. Всъщност защо го направи? Не ми се вярва да си искал

да се откъснеш от света на бизнеса. Ако наистина е така, можехте да отидете другаде.

— Имам си причини и нямам намерение да ти обяснявам. Нека кажем, че очаквам да проявявате уважение към жена ми, а също и приличие. Ясен ли съм?

Силия отпи от кафето си.

— Не мога да гарантирам как ще се държат с нея. Познаваш чичо си Дърруин. Той мрази самото име Таунсенд. А и леля ти не проявява кой знае каква търпимост.

— Ами ти, Силия? — попита тихо Оуен. — Как ще се държиш с нея?

— Все ми се струва, че съм длъжна да се съобразявам с желанията на баща ти в подобни случаи. Знаеш много добре какво би казал той, ако му кажеше, че възнамеряваш да слееш компаниите и да се ожениш за момиче от рода Таунсенд. Той би предпочел хотелите „Съдърленд“ да банкрутират.

— Съмнявам се. Дръж се прилично, Силия. Давам и на теб и на другите предварително предупреждение. Ако някой от вас нарани Анджи, ще отговаря пред мен.

Силия му се усмихна въпросително.

— Готов си да я защитаваш на всяка цена.

— Тя ми е жена. Винаги се грижа за онова, което е мое.

— Жалко, че не си така загрижен и за членовете на собственото си семейство. Все си мисля, че човек проявява милосърдие първо у дома си.

— Да не би случайно пак да говориш за съпруга на сестра ми?

Силия сви устни.

— Да, за него. Нямах право да държиш Глен настрана от бизнеса, Оуен. Знаеш колко силно това наранява Кимбърли. В твоята власт е да му дадеш някой висок пост. Защо не го направиш?

— Лангли е инженер. Няма никакво понятие от хотелиерство. Как да го сложа на висок пост в компанията? А и двамата знаем, че Кимбърли няма да се успокои, докато не го направя. Освен това, що за мъж е този, който очаква братът на жена му да го вземе на работа в семейната фирма.

— Глен не се ожени за Кимбърли, за да получи дял от хотелите „Съдърленд“. Той наистина я обича.

— Не може да бъде? Тогава да си намери работа и да започне да издържа жена си и да ѝ осигури живота, на който е свикнала. Нямам намерение да финансирам този брак. — Оуен стовари шумно чашката. — По дяволите, трябваше да се сетя, че няма начин да избегнем този въпрос. Слава богу, че и двамата са на Хаваите.

— Кимбърли и Глен ще се върнат днес — отвърна тихо Силия. — Канят се утре да са тук.

— Чудесно. Така нещата ще живнат малко. — Оуен се упъти към вратата. — Чакай само Анджи да се запознае с любящата ми сестричка и онзи използвач мъжа ѝ. Тогава наистина ще започне да се чуди в какво семейство е попаднала, нали?

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Оуен затвори телефона и се отпусна на стола искрено разочарован. Загледа се умислено през прозореца на кабинета, докато обмисляше чутото от директора на отдела за връзки с обществеността.

Оуен бе много ядосан на Калхун, когато се обади. Беше сигурен, че ще уволни някого, преди да приключи разговора. След като поговори с Калхун, реши да изчака да се събере още малко информация и тогава да вземе окончателно решение. В интерес на истината, никой от централния офис нямаше понятие, че е изтекла информацията за сливането.

Макар и само за момент, Оуен бе склонен да повярва на Калхун.

Случаят остави много въпроси, а Оуен бе твърдо решен да научи отговорите. Въпреки всичко, каза си той, бедата е сторена, а на главата му висеше по-наложителен проблем. Този проблем беше бракът, който бе брак само на хартия.

Почукването на вратата бе кратко и властно. Оуен се зачуди кой от роднините му е дошъл да го притиска в ъгъла.

— Влез. — Дори не си направи труда да се обърне, когато вратата се отвори.

— Или ме закарай през езерото до Джейд, или ще си открадна лодка и ще отида сама — заяви драматично Анджи.

Оуен се стресна и завъртя стола към нея. Носеше прилепнали дънки и яркозелен пуловер. Огнената ѝ коса бе закрепена на тила със златна шнола. Стоеше изправена пред него и от позата ѝ се излъчваше предизвикателност.

— Защо искаш да ходиш до Джейд?

— Защото ще полудея, ако не се махна поне за малко от този затвор. — Усмихна му се предизвикателно. — Само си помисли как ще го приеме финансовата преса, Оуен. „Хотелски магнат заключва жена си на самотен остров и тя полудява“.

— Аз съм този, който ще полудее. — Той се изправи бавно. — За твое сведение, в Джейд няма абсолютно нищо. Има няколко малки магазинчета, хранителни стоки, кафене и бензиностанция.

— Не се сърди, но това звучи много по-интересно, отколкото всичко тук. Идваш ли с мен, или да измъкна лодката изпод носа на горкия Джефрис?

— Ако наистина искаш, ще те закарам до Джейд.

— Не искам точно това. Искан ми се да си тръгна и никога повече да не стъпя тук. И тъй като това не е в кръга на възможностите ми за следващите три седмици, ще се задоволя с едно отиване до Джейд.

Оуен я погледна и се зачуди как е възможно всичко, което преди изглеждаше толкова хубаво, да се обърне наопаки.

— По дяволите, Анджи, непрекъснато ти повтарям, че нещата между нас не могат да продължават така.

— Ще съм готова след петнадесет минути — отвърна Анджи и бързо се стрелна навън, щом той направи крачка към нея. — Трябва да взема нещо от кухнята.

— Какво по-точно?

— Обядът за пикника, който Бети ни е приготвила.

Анджи изчезна по коридора и остави Оуен да гледа удивено след нея. Замисли се над нещата за няколко минути, а след това излезе от къщата и се отправи към пристана.

Джефрис се мъчеше с един извънбордов двигател. Мълчаливият работник дори не вдигна поглед от това, над което работеше с малка кутия машинно масло.

— Към града ли ще ходите? — попита той.

— Да. Имаш ли нужда от нещо?

— Не. Вземете голямата моторна лодка. Върви страхотно. Чичо ви е бърникал във всичките мотори. Измислил как да ги нагласи така, че да не цапат толкова. А и харчели по-малко бензин. Изглежда добре се е справил.

— Дъруин още ли се прави на тенекеджия?

— Нали го знаете? Винаги го е правил.

— Така си е. — Оуен остана загледан в работата на Джефрис няколко минути.

— На младата дама ще ѝ се отрази добре да се откъсне от това място за няколко часа. Бети казва, че в къщата е доста напрегнато.

— Всичко ще се оправи.

— Може би да, а може би не.

— Джефърс, ти си истински слънчев лъч, знаеш ли?

— Дрън-дрън. Взел си много от баща си, момче. Интересно дали младата госпожа ще успее да те накара да поомекнеш.

Оуен се намръщи.

— Няма защо да омеквам. Имам нужда от време, за да сложа нещата, където им е мястото тук.

— Щом казвате. — Джефрис отново се прегърби над кутията машинно масло.

Когато след няколко минути Анджи се появи, понесла в едната ръка кошница, нахлупила широкопола сламена шапка, Оуен беше готов с моторната лодка.

Той погледна кошницата с храната, докато помагаше на Анджи да се качи в лодката, но се въздържа и не каза нищо. Чувстваше, че ако покаже и най-малкия признак на надежда заради това, че си е направила труда да организира малък пикник, Анджи може и да изсипе съдържанието на кошницата през борда. Вече не знаеше в кой момент какво да очаква от нея.

И все пак тази работа с пикника е добър знак, каза си той, докато отвързваше лодката. Вече беше по-весел, отколкото преди малко. Реши отново да повдигне въпроса за брака им, но този път щеше да постъпи по-хитро.

— Знаеш ли, Анджи — каза той, когато лодката потегли, — много мислих.

— Внимавай! Не съм сигурна, че мисленето е една от силните ти страни. Именно умните ти мисли ни вкараха в тази каша. — Тя притисна сламената шапка с ръка, когато моторницата започна да пори гладката вода на езерото. Цялото ѝ внимание бе насочено към малкото градче на другия бряг.

— Много смешно. — Оуен ѝ хвърли яден поглед. — В интерес на истината, Анджи, сегашното състояние на нещата не е много нормално.

— Не може да бъде. — Тя извади огромни слънчеви очила от чантата си. Сложи си ги и се взря към брега. — Щеше да стане страхотна снимка. Жалко, че не си взех фотоапарата.

— Анджи, говоря сериозно. — На Оуен му се искаше да не се налага да повишава глас, но тя нямаше как иначе да го чуе над рева на мотора — Погледни обективно на нещата. Хем сме женени, хем не сме. Поне все още не сме. Това предизвиква напрежение и несигурност във връзката ни?

— Вярно?

Той я погледна с раздражение и видя, че все още е загледана в отсрещния бряг.

— Скъпа, сарказмът няма да ни отведе никъде.

— Докато акциите не бъдат пуснати, така или иначе няма да стигнем до никъде. — Тя го погледна. — Затова ти предлагам изобщо да не се опитваме да обсъждаме този въпрос.

— Неразумна си и нарочно се правиш на инат.

— Имам право да съм неразумна и да се правя на инат. Аз съм засегнатата страна, нали не си забравил?

— Ами аз? — поинтересува се Оуен. — Аз пък съм младоженецът, който още не е консумирал брака си. А ти ми говориш за засегнатата страна.

— Малко си кисел, защото не стана така, както искаше.

— Дяволски ядосан съм, защото още не сме имали първа брачна нощ.

— Сексът не е всичко, Оуен — каза превзето строго Анджи.

— Но със сигурност е началото, когато става въпрос за брак.

— Крайно време е да се примириш, че невинаги става твоето. Нещата тук ще се променят малко.

Оуен се напегна, за да се овладее. Трябваше да запази спокойствие и да мисли логично, ако искаше да спечели тази война. Логиката му подсказваше, че рано или късно Анджи ще бъде победена от собственото си непостоянство. Основното тук бе самообладанието. Той го владееше, а тя — не.

— Може и да си права — съгласи се Оуен, докато изключваше мотора и отвеждаше лодката към малкия кей. — Може би наистина съм свикнал да постигам своето в повечето случаи. Сигурно това се е превърнало в навик. Вече толкова време вземам решенията в хотелите „Съдърленд“, че ми идва отвътре да го правя и в други аспекти на живота.

Анджи го погледна с подозрение.

— Щом си признаваш, това е крачка в правилната посока.

— Благодаря ти. — Оуен се постара гласът му да прозвучи убедително смирено. Това за него бе напълно неестествено и ненормално.

Тя се усмихна колебливо.

— Не е толкова изненадваща. Арогантността ти. И баща ми, и брат ми притежават от нея в голяма доза. Понякога успяват да изкарат от кожата и мен и мама.

— Може би и тримата се чувстваме длъжни да защитаваме жените, на които държим — внимателно отбеляза Оуен, докато спираше лодката на кея.

— И мама казва така. Но според мен не е права. Мисля, че мъжете са си арогантни по рождение.

До тук с хитрия подход, помисли си Оуен, докато изскачаше от лодката, за да я завърже.

— Анджи...

— Какво се е случило между семействата Съдърленд и Таунсенд преди всичките тези години, Оуен? — Анджи се измъкна от лодката стиснала шапката и кошницата.

— Казах ти, че не знам. — Оуен се наведе, за да ѝ подаде ръка. — Татко никога не говореше много за това.

— Мислиш ли, че леля ти и чичо ти знаят цялата история?

Оуен се намръщи.

— Може би. През годините пускаха отровни стрелички. Но ми е трудно да кажа дали знаят със сигурност какво се е случило, или просто са проявявали лоялност към баща ми.

Анджи свали тъмните очила и го загледа изпод огромната периферия на шапката.

— Ти не си ли любопитен?

Оуен сви рамене.

— Когато започнахме да обсъждаме сливането, попитах баща ти съвсем директно. Той се закле, че не е наясно с тази история. Всичко, което знаеше бе, че първото сливане се е провалило, когато хората, които осигурявали средствата, се оттеглили. Каза, че семейство Таунсенд поели цялата вина, но нямало истинско обяснение. За него това е вече история, а и аз мисля, че е точно така.

Анджи се замисли.

— Не съм толкова сигурна, Оуен. Струва ми се, че семейството ти преживява случилото се преди трийсет години, все едно, че е станало днес.

— Казах ти, че моето семейство е напълно различно от твоето. Семейство Съдърленд са злопапетни. — Оуен пое кошницата от Анджи и стисна ръката ѝ. Издърпа я на клатушкация се кей и я поведе към брега. — Какво си сложила вътре? Тежи поне един тон.

— Пикникът няма да е хубав, ако не вземеш всичко. — Анджи се поколеба. — Искам да те питам за семейството ти, Оуен.

— Забрави семейството ми.

— Няма как да го забравя — сопна му се тя. — Благодарение на теб те са ме наобиколили от всякъде.

Оуен изруга приглушено.

— Искам да кажа да забравиш онова, което е станало преди трийсет години. Вече няма никакво значение.

— Не съм много сигурна.

Той я погледна и реши да смени темата.

— Добре дошла в красивия град Джейд. — Той посочи с ръка към шепата малки стари магазинчета. — Какво ти се прави първо? Ако искаш да отидем да видиш как проверяват маслото на бензиностанцията? Или предпочиташ да отскочим до хранителните стоки? Доколкото разбрах скоро са инсталирали нов фризер. Може пък да е интересно.

— Нека да повървим, става ли?

Оуен сви рамене.

— Както кажеш.

— Стига да не повтарям, че искам да си отида, нали? — Тя го погледна предизвикателно.

— Точно така — изръмжа Оуен. Повървя до нея, без да казва нищо, съсредоточавайки се над тактиката си. Най-сетне любопитството му надделя. — Колко ти предложи Хелън, за да се оттеглиш тихичко, след като пуснем акциите на борсата?

Анджи го погледна бързо и изпитателно.

— Ти откъде знаеш?

— Постъпката ѝ беше повече от очевидна. Поне един от тримата щеше да пробва. Вчера сутринта ви видях с Хелън и прецених, че нея са я избрали, да ти направи предложението.

— Разбирам. Ти си бил голям циник.

— Просто съм реалист.

Анджи въздъхна.

— Не спомена сума. Просто не стигнахме до там.

Оуен кимна.

— Сигурно се надява, че ще предявиш огромни претенции при един развод.

— Тя ме предупреди, че от теб ще успея да измъкна много по-малко, отколкото ако приема нейното предложение. Каза, че нямам никакви шансове, ако се изправя срещу тебе в съда.

— Този въпрос не подлежи на обсъждане. Ние няма да се развеждаме, Анджи. Рано или късно ще успеем да се справим с тази каша.

Тя не отговори. Просто продължи да върви смълчана до него, докато излязоха от градчето и навлязоха сред дърветата, които обграждаха езерото от всички страни.

— Това място ми се струва добро — обяви най-сетне Анджи и спря.

Оуен се огледа. Стояха върху одеяло от борови иглички, близо до брега на езерото.

— Добро за какво?

— За пикник, разбира се. — Тя пое кошницата от него и я остави на земята.

Оуен я наблюдаваше как изважда карирана покривка и я разстила на земята. След това клекна до кошницата и започна да подрежда най-различни интересни сандвичи и хрупкави закуски.

Оуен седна на покривката.

— Тази риба тон май ми е позната.

— Не е. Тази е от новия улов. Бети я приготви специално за нас тази сутрин. — Анджи му подаде един сандвич, а след това си взе и тя. Подпря се на лакът и се загледа към огромната къща на острова в средата на езерото. — Кой е построил тази крепост, която наричаш дом, Оуен?

Оуен проследи погледа ѝ.

— Прапрадядо ми. Дошъл от запад, за да забогатее. Успял с добитък. А след това заминал на изток, за да си търси жена. Заради нея построил тази чудовищна къща. Винаги е била част от семейното

наследство. Някой ден ще я продам на човек с фантазия, за да я превърне в хотел.

— Няма ли да я присъединиш към веригата „Съдърленд“?

Оуен се намръщи.

— Как ли пък не. Ще ми струва цяло състояние, ако искам да е на нивото на другите хотели. Не си струва усилието.

Анджи наклони глава.

— Май не обичаш много тази къща?

— Не. Не е и много удобна за бизнес. Двамата с татко никога не прекарвахме много време тук. Но след като се ожени за Силия, започнахме да идваме по-често.

— Силия обича ли къщата?

Той се усмихна кисело.

— Струва ми се, че я възприема като старото семейно имение или нещо подобно. Приятно ѝ е да се прави на гранд дамата тук. Татко ѝ се подиграваше много. Затова и никога не продаде острова. Но него вече го няма и мога да се отърва от нея.

— А казал ли си на Силия и на леля си и чичо си, че се каниш да продаваш?

— Не съм го обсъждал с тях.

— Няма да им стане много приятно.

— Няма — съгласи се Оуен. — Само че не са те хората, които плащат сметките за това чудовище.

— Но ти можеш да си позволиш да ги плащаш.

Оуен се намръщи.

— Не е там работата. Къщата не може да се поддържа икономично и затова искам да се отърва от нея. Стига да успея. Господ знае дали ще успея на този свит пазар.

— Всичко ли разглеждаш от гледна точка на икономичността му, Оуен?

Той усети, че пред него е заложен капан.

— Не, не всичко.

— Ами жена ти? Ще очакваш ли жена ти да е икономична? Говорим напълно хипотетично.

— Това не е хипотетичен въпрос. — Той остави сандвича, протегна ръка и хвана брадичката ѝ с края на пръстите си. Тя не направи опит да се отдръпне. — Вече си имам жена. И поне в момента,

тя изобщо не е икономична. Но въпреки това не смятам да се отърва от нея.

Анджи не каза нищо. Огромните ѝ очи проучваха лицето му. Оуен изчака за момент, а след това бавно наведе глава. Даде ѝ възможност да избегне целувката, но тя дори не се опита.

— Анджи... — Името ѝ прозвуча като тихо ръмжене заради надигащата се чак до устните му страст и той бавно я положи по гръб.

Усети първоначалното ѝ отдръпване, но след това ръцете ѝ бавно се плъзнаха около врата му. Все още ме желае, каза си той със задоволство. Колкото и да го предизвикваше, все още реагираше със страст, когато я вземеше в прегръдките си. Обля го вълна от облекчение.

— Анджи, скъпа, всичко ще бъде наред — прошепна до гърлото ѝ Оуен. Вече бе възбуден, а стегнатите дънки го караха да усеща напрежението още по-силно.

— Оуен, не бива да го правиш. Знам, че не трябва.

— Спокойно, мила. — Той плъзна ръка по бедрото ѝ. — Не бива да забравяш, че сме женени. Така трябва да бъде.

— Все още не. Първо трябва да уточним толкова много неща помежду си. А аз трябва да знам със сигурност...

Той пхна ръка под зеления пуловер и откри едната ѝ мека гърда. Анджи възкликна и всичко, което искаше да каже, бе забравено в този миг. Оуен пхна крака си между нейните. Дрехите ѝ го караха да се чувства безкрайно нетърпелив. Всичко, и копчетата, и циповете, сякаш се бяха наговорили да му пречат. Най-сетне усети, че Анджи се опитва да се измъкне от ръцете му.

— Спри, Оуен.

— Анджи, успокой се. И двамата го искаме. Естествено е да го искаме. Женени сме. Успокой се, скъпа. — Той я успокои с целувки, които стигнаха чак до остроото деколте на зеления пуловер. Под него палецът му се плъзна по зърното ѝ и Оуен си помисли, че ще полудее от желанието, което изпитваше.

— Оуен, казах ти да спреш. Гледат ни — изсъска Анджи. Настойчивите ѝ думи най-сетне достигнаха до него.

Той вдигна глава.

— Какво, по дяволите?

Звукът на мотора на някаква лодка най-сетне достигна до него. Погледна през рамо и най-сетне забеляза ухилените тийнейджъри в една моторна лодка, тръгнали на разходка покрай брега. Той изруга отново, кратка думичка, която много красноречиво изразяваше чувствата му точно в този момент.

Хлапетата се разкискаха шумно и подадоха газ на моторната лодка, стрелвайки се навътре в езерото.

Оуен бързо се изправи на крака.

— Един женен мъж не би трябвало да преживява подобно нещо — изръмжа той. — Би трябвало да може да се люби с жена си на спокойствие.

— По-добре, че ни прекъснаха. — Анджи се изправи бързо и започна да прибира всичко в кошницата. — Честно, Оуен, все още не съм готова за подобно нещо. Казах ти, че искам да почакаме. Много ще съм ти задължена ако престанеш да ме прелъстваш при всеки удобен случай. Просто не е честно.

Той я погледна, без да крие яда се.

— Не било честно, така ли? Аз съм ти съпруг, по дяволите. Ще те прелъствам колкото поискам.

Анджи поклати глава и затвори кошницата.

— Предпочитам да не го правиш — въздъхна тя. — Не мислех, че ще има проблем.

— Сега пък за какво говориш?

— Толкова се подразних, когато разбрах за сливането и за пускането на акциите, че си помислих, че няма да мога да се справя с физическата страна на връзката ни.

— Искаш да кажеш, че си си въобразявала, че ще успееш да ме отблъснеш, защото си ми сърдита, така ли? — Оуен усети как настроението му се връща, щом разбра смисъла на признанието ѝ. По устните му плъзна бавна усмивка.

— Нещо такова.

— Но не можеш да ме отблъснеш, нали, съкровище? Желаяш ме толкова силно, колкото и аз тебе, а когато си в прегръдките ми, както преди няколко минути, направо се разтапяш. Също като топъл мед в някой летен ден. Така и трябва да бъде, Анджи. Аз съм ти съпруг. Защо непрекъснато се съпротивляваш?

— Мога да те отблъсна и ще продължа да го правя — заяви надменно тя, докато се изправяше. — Ще продължа, докато не преценя, че съм доволна от нашата връзка във всяко отношение.

— Престани да казваш „връзка“. Ние сме женени. В гласа му вече нямаше горчивина.

Оуен усети, че вече се чувства много по-добре, отколкото през всичкото време след първата брачна нощ. Трябваше да опита това физическо въздействие още снощи, каза си той. Довечера на всяка цена ще има нов подход към непокорната си жена. Сексът, не хитростта, щеше да даде разрешението на проблема.

Анджи го погледна ядосано.

— Изтрий тази самодоволна усмивка от лицето си, Оуен Съдърленд. Не съм чак толкова лесна, да знаеш. Щях да те спра, дори и да не се бяха появили онези момчета.

— Да, скъпа.

— Няма да те оставя да използваш... — тя облиза долната си устна — физическото привличане между нас, за да ме манипулираш.

— Дори не си го бях помислил. — Оуен се наведе и вдигна покривката, на която бяха седели, и започна да я сгъва. Надяваше се, че това, което върши ще скрие искриците смях и задоволството, които сигурно личаха в очите му.

— Говоря сериозно, Оуен.

— Чух те, миличко. — Той прибра покривката и вдигна кошницата. — Готова ли си да се връщаме? — Усмихна й се най-невинно. — Или предпочиташ да продължим разходката?

— Готова съм да се прибера в оня затвор — измърмори Анджи.

— Хей, погледни откъм добрата страна. Поне не те карам да си слагаш колана на целомъдрието. Тъкмо обратното.

Анджи остана мълчалива, докато прекосяваха езерото на връщане. Тази сутрин бе тръгнала, уверена в себе си, сигурна, че владее положението. Като върна назад мислите си, тя разбра, че среднощната среща с Оуен по-миналата нощ й бе вдъхнала опасно самочувствие.

Беше усетила страстната гордост у съпруга си и си бе казала, че той сигурно крие и други страсти. Тя добре разбираше както страстта, така и гордостта. Можеше да се справи с тези две властващи чувства. Поне така си мислеше.

Ето че сега трябваше да се изправи срещу факта, че и сега, също както и преди, все още е подвластна на омайващата чувственост на Оуен. Внимавай, отпрати тя предупреждението към себе си. Трябваше да съхрани душевното си равновесие в тази непостоянна, непрекъснато променяща се ситуация. Много се страхуваше да не изгуби малката си преднина като се поддаде на любовните ласки на съпруга си.

Когато навлязоха в малкото заливче, забелязаха, че на малкия кей пред къщата на Съдърленд е вързана още една лодка. Оуен се намръщи, когато я видя.

— Гости ли са дошли? — попита нетърпеливо Анджи. Нямаше нищо против да види поне едно приятелски настроено лице, помисли си тя.

— Още членове на семейството. — Оуен слезе от лодката и се пресегна да помогне на Анджи. — Доведената ми сестра и мъжът ѝ. Сега ще стане забавно.

— Доколкото разбирам, не си говориш с тях.

— Напротив, говорим си. Двамата с Ким се разбирахме много добре. Само че нещата доста се промениха, откакто тя се ожени за Глен Лангли преди шест месеца.

— Защо? Не ти ли харесва Глен?

Оуен сви едното си рамо и тръгна по пътеката към голямата къща.

— Проблемът с Лангли е, че Ким и Силия смятат, че той трябва незабавно да бъде включен в управата на хотелите „Съдърленд“ и то само защото се е оженил в семейството ни. Очевидно и Лангли смята така.

— А ти не — отбеляза Анджи.

— Не, по дяволите. Той е инженер. Никога не е работил хотелиерския бизнес.

— И според теб се е оженил за Ким, за да си дръпне дял от хотелите ви, така ли?

Оуен я погледна.

— Мисля си, че това е една много добра причина, за да се ожени за нея.

Анджи се усмихна.

— Не ти ли е минавало през ум, че има и минимална вероятност да се е влюбил в нея? Или в това отношение си приличате прекалено много?

Оуен Спря рязко и застана пред нея, а очите му блестях гневно.

— И какво, по дяволите, трябва да означава това?

Стресната от внезапната промяна в настроението ми.

Анджи отстъпи крачка назад.

— Просто се чудех дали не се съмняваш, че зет ти е влюбен в сестра ти, само защото ти не вярваш в любовта?

— Господ да ми е на помощ, Анджи...

— Оуен, та ти почти си призна, че не си влюбен в мен. Въпреки това се ожени за мен. До какво заключение трябва да стигнем? Че сигурно си се оженил заради бизнеса. Как, такъв случай, можеш да обвиняваш Глен Лангли, че се оженил за сестра ти?

— Вече си прекалено близо до ръба, госпожо! — Изражението на Оуен бе заплашително. — Съветвам те да престанеш да подмяташ какво би трябвало да чувствам или да не чувства, преди да си отишла прекалено далече. Нали каза, че не искаш да те манипулирам със секс? Добре, само че аз нямам никакво желание да бъда манипулиран с думи. Ясно ли ти е?

— О, да, Оуен. Мисля, че двамата с теб се разбираме прост чудесно. Май хората ще се окажат прави, че опознаваш истинен един мъж едва след като се ожениш за него. — Анджи се плъзна покрай него и тръгна към вратата.

Пое си дълбоко дъх едва когато разбра, че е далече от Оуен. Мислено потри чело от облекчение. Май този път наистина прекали.

— Гледай ти, гледай ти — чу тя провлечен мъжки глас, по който ясно личеше, че притежателят му се забавлява. — Ти сигурно си последната придобивка на фамилията. Приятно ми е да разбере, че не съм единственият, който е проявил достатъчно смелост, за да се ожени за някой от семейство Съдърленд. Аз съм Глен Лангли.

Анджи вдигна поглед и се усмихна, когато видя хубавия мъж с пясъчно руса коса, застанал на най-горното стъпало пред вратата. Глен Лангли изглеждаше спокоен, атлетичен и бе облечен в спортен панталон и пуловер. Лицето му бе открито, със сини очи, които наблюдаваха света със съчетание от ирония и насмешка. Той веднага й допадна. Напомняше й за брат й Хари.

— Аз съм Анджи — усмихна се тя. — Сигурно вече са ти казали коя съм и защо съм тук.

— Точно така. Ти си последната бизнес придобивка на Оуен, ако слушаш роднините му. Само че аз не им обръщам много внимание, те всички са отегчителни и мрачни хора.

— Значи и ти си забелязал?

— Проблемът им е, че прекалено много са загрижени за безценните хотели. Опитвам се да откъсна Кимбърли от този навик.

— Забележителни думи — измърмори Анджи, когато Оуен се приближи и застана до нея. — И на мен ми минаха такива мисли през главата.

— Здравей, Лангли — поздрави Оуен и повдигна едната си вежда. — Как е на Хаваите?

— О, Съдърленд! — Глен поздрави Оуен с приятелско кимване. — На Хаваите беше чудесно, докато не открих какво беше прихванало Кимбърли, за да настоява да тръгнем така ненадейно. Едва след като пристигнахме разбрах, че си уведомил всички, че ще се жениш. Както виждаш, прибрахме се по-рано. Съжалявам, че изпуснахме събитието.

— Не се притеснявай. Никой от семейството не си направи труда да дойде. Вярвай ми, това изобщо не ме притесни. Никак не ми липсваха. Къде е Ким?

— Вътре. Говори с майка си. — Глен погледна през рамо към тъмния коридор. — Ето я и нея. Ким, скъпа, запознай се със снаха си. Вече се извиних, че не сме отишли на сватбата.

Красивата млада жена, която застана до него се изчерви. Кимбърли Лангли бе висока и слаба. Носеше сиви панталони и кремава риза, която подчертаваше елегантността и патрицианското ѝ излъчване. Тъмно кестенявата ѝ коса бе късо подстригана. Тя кимна кратко на Анджи.

— Здравсти. Мама и леля Хелън тъкмо ми разказваха за теб.

— Предполагам, че не са казали нищо хубаво — отвърна весело Анджи.

Оуен погледна предупредително сестра си.

— Съвсем официално го казвам, Ким, очаквам да се отнасяш с уважение към Анджи. Тя ми е съпруга и всеки, който не се отнася към нея подобаващо, ще отговаря пред мен.

— Никой не спори, големи братко — отвърна веднага Кимбърли. — Всички разбираме, че положението е доста сложно за засегнатите. В името на компанията, мисля, че ще успеем да се държим прилично, докато акциите излязат на борсата.

— Защо ли имах предчувствие, че ще представиш нещата по този начин? Ще бъда в кабинета си ако някой реши, че има нужда от мен. — Оуен се качи по стълбите, заобиколи Кимбърли и влезе в къщата.

Кимбърли го проследи с очи, а след това се обърна, за да разгледа Анджи.

— Надявам се да си била наясно в какво се забъркваш, когато си се оженила за брат ми?

— Истината е, че не знаех — призна Анджи широко усмихната. — Но научавам много бързо. Винаги е приятно да си заобиколен от семейство, което те кара да се чувстваш добре дошла и желана, нали?

— Мама беше права. Наистина си доста груба. — Кимбърли се завъртя на пета и се стрелна в къщата.

Глен изчака жена му да изчезне от погледа им и прикова сините си очи в Анджи. Подигравателността бе изчезнала, изместена от сериозно изражение.

— Бих искал да се извиня от името на жена си. Уверявам те, че става такава единствено когато е със семейството си. Вече стигнах до заключението, че Съдърлендови изваждат най-лошото у всеки. Винаги когато дойда тук, се чувствам като аутсайдер.

— Разбирам те. — Анджи се качи по стълбите. — И аз имам това чувство още от самото пристигане.

Глен се разсмя и я последва вътре.

— Не мога да ти опиша колко се радвам, че се запознахме, Анджи. Нещо ми подсказва, че скоро ще открием много общи неща. Предлагам да обединим сили и да се опълчим срещу тези мургави мрачни Съдърлендови. Какво ще кажеш?

Анджи се усмихна, доволна, че е открила едно приятелско лице в потискащата къща.

— Дадено.

В този момент усети как косата на тила ѝ настръхва. Плътна поглед надолу по коридора и видя Оуен застанал на вратата на

кабинета, пъхнал палец под колана. Знаеше, че е чул думите на Глен за обединяването на силите срещу семейство Съдърленд.

За броени секунди Оуен задържа погледа ѝ. Лицето му не изразяваше нищо. След това, без да каже и дума, той влезе в кабинета и тихо затвори вратата.

ШЕСТА ГЛАВА

Трябваше да го предвиди, каза си по-късно Оуен. Този съюз беше напълно естествен. Двамата аутсайдери в семейството, Анджи и Глен Лангли, щяха да открият колко много общо има между тях.

По време на вечеря Оуен наблюдаваше тайно и двамата. Сега, докато всички се правеха на възпитани и любезни и пиеха заедно кафе в хола, той видя, че фронтовите линии се очертават изключително бързо. Зачуди се дали този път преценката му не е била погрешна. Тази възможност го накара да се вледени.

Щом ставаше въпрос за бизнес, винаги беше наясно как да постъпи. Само че когато дойдеше до семейството, вече не изпитваше същата увереност.

Анджи и Лангли бяха седнали сами на едно от канапетата до прозореца. Разговаряха оживено за дизайна на бижутата, които създаваше тя. Лангли изглеждаше погълнат от разговора. Само след малко Анджи и Глен щяха да са готови да се противопоставят на целия род Съдърленд. Оуен разбра, че ако не внимава, ще изгуби и малкото, което бе спечелил от идването с Анджи в тази къща. Вече нямаше да го възприема като вълк единак, който трябва да се защитава от останалите в глутницата. Изруга тихо и си спомни какво бе усещането докато галеше гърдата ѝ по-рано този следобед.

Чудеше дали това чувство на безсилие, това разочарование, което изпитва младоженецът, когато му е отказана първата брачна нощ, не е фатално, дали тормозът ще продължи безкрайно дълго, без да убие жертвата.

— Тези двамата май са си намерили тема за разговор — измърмори Кимбърли и седна до Оуен.

— Така изглежда. — Погледът на Оуен се насочи към потъмнелите вечерни води на езерото. Отново си помисли, че никак не обича това място. В далечината, на другия бряг, се виждаха светлините на къщите. Гъстият всеобхващащ мрак на горите бе като петно до тях, а отзад планините изглеждаха мастилено сини. Оуен имаше чувство,

че от тази гледка получава клаустрофобия. Едва сега разбираше, че предпочита много повече необятността на пустинята пред тези сенчести долини и обширното езеро.

— Оуен, кажи ми моля те какво става — помоли тихо Кимбърли. — Цялата тази работа е много обърквана. Отначало мама, и леля Хелън, и чичо Дърюин казаха, че си полудял, когато си обявил намерението си да се жениш за една Таунсенд. Убедени са, че татко ще се преобърне в гроба си ако знае. Казват, също, че си предал паметта му като си се забъркал със семейство Таунсенд.

— Колко е приятно да разбереш, че всички са така загрижени за избора ти на съпруга.

— Оуен, това не е никаква шега. Играеш много опасна игра с бъдещето ни и както обикновено не си се допитал до нас. Ето че Силия и другите твърдят, че този брак е част от делово споразумение. Казват, че сливаш двете компании и тази сватба била само за замазване на очите. Така ли е наистина?

— Не. Но не очаквам никой от вас да повярва. — По дяволите, дори и Анджи не вярва, мислеше мрачно Оуен. Дори и Анджи. Единственият човек, чието мнение е важно за мен.

Кимбърли събра изваяните си вежди в лека гримаса.

— Оуен, знам, че не бяхме особено близки през последните няколко месеца след като се ожених за Глен, но ти си ми брат. Не смяташ ли, че ми дължиш обяснение, дори и ако не желаеш да го даваш на другите?

— Вече дадох на всички единственото обяснение, което съществува. Не е моя вината, че никой не ми вярва.

Очите на Кимбърли се разшириха.

— Не ми казвай, че наистина, имаш чувства към нея? Не вярвам... не мога да повярвам. Ти никога не би допуснал една жена да има такава власт над тебе. Та ти си като истински айсберг, когато става дума за любов. Да не искаш да се вържа на това, че си се оставил една Таунсенд да те прелъсти?

— Може и така да се каже. — Оуен си помисли колко жизнен се бе почувствал първия път, когато се запозна с Анджи. Беше го обзело усещане за неизбежност, което премина през него като заряд електричество.

Спомни си колко внимателно я бе ухажвал в началото, колко внимателно я придума да се оженят. Не можеше да забрави колко страстно реагираше, когато я прегръщаше, дори и в случаите, когато му бе ядосана. Той наистина се бе оставил да бъде прелъстен.

Странно. Никога не се бе замислял за това. Още от началото смяташе, че държи всичко под контрол. Сега вече се чудеше дали наистина е така.

— Оуен, бъди сериозен. И двамата знаем, че не си типът човек, който ще се остави на гребена на великата страст. — Кимбърли го наблюдаваше настоятелно. — Никога през живота си не си бил влюбен. Съмнявам се дали въобще знаеш значението на думата.

— Мисля, че е по-добре да сменим темата, Ким.

— Но аз имам право да знам какво става.

— Знаеш всичко, което трябва да знаеш. Аз съм женен. Веригите хотели „Таунсенд“ и „Съдърленд“ са обединени. Предстои пускането на акциите им на борсата след по-малко от три седмици. Какво още искаш да разбереш?

Кимбърли разбърка кафето си, очите ѝ станаха гневни и непокорни.

— Добре, така да бъде. Щом не искаш да ми кажеш какво си намислил, аз, разбира се, не мога да те принудя, нали? Ти си отговорен за целия бизнес. Татко остави всичко на теб, както много добре ми беше ясно, че ще постъпи.

Оуен се обърна към нея.

— И какво трябва да означава това?

— Знаеш много добре — отвърна с горчивина тя.

— Всички вие винаги си получавате дела и ти много добре го знаеш.

— Но в края на краищата ти отговаряш за всичко, също като татко, докато беше жив. Ти държиш юздите и размахваш камшика. Останалите само се наслаждаваме на разходката. Ти винаги си бил синът и наследникът. Първородният. Този, когото той най-много обичаше. Този, който беше отгледан и възпитан така, че да поеме веригата хотели „Съдърленд“.

— Бъди разумна, Ким. Никога не си проявявала интерес към бизнеса.

— Никога не съм била поощрявана да се интересувам — отвърна тя. — Но това не значи, че ми е все едно. Всички в семейството се интересуваме. За съжаление до един зависим от теб. Ти управляваш самостоятелно и никога не се интересуваш от мнението ни.

— Към кого например да се обърна? — попита тихо Оуен. — Към чичо Дървин ли, който не е проявил и грам усет към бизнеса и който цял живот все бърника и заварява разни джаджи? Или може би към леля Хелън, която през по-голямата част от времето си се мъчи да проследи родословното дърво на Съдърленд и гледа да не изпусне някоя сбирка на благотворителните комитети?

— Не си справедлив.

— Може би е трябвало да помоля Силия да даде своя принос, това ли искаш да кажеш? Знаеш много добре, че майка ти се интересува нещата да стават така, както татко би искал. А и тя реши, че той е щял да постъпи по даден начин, значи този начин трябва да е достатъчно добър и за мен.

— Тя много тачи паметта на татко, това е — заяви отбранително Кимбърли.

— Дотолкова, че не може да приеме идеята, че вече, аз отговарям за всичко. Виж, Ким, истината е, че никой в това семейство, освен мен не е достатъчно квалифициран, за да управлява хотелите. Те просто искат да са сигурни, че ще си получат дела. Татко бе прав, като не остави на никого дялова от веригата. Мога да си представя какви щяха да са сбирките на борда на директорите. Щяхме да си дерем очите за всяко едно маловажно решение и накрая нямаше да постигнем нищо.

— А с това сливане ще позволиш на семейство Таунсенд да участва във вземането на решенията. Как според теб щеше татко да приеме това?

Оуен сви рамене.

— Щеше да негодува. Само че него го няма, нали?

Ким сви устни.

— Глен е тук — напомни му тихо тя.

— Забелязах. — Оуен отново стрелна с поглед двойката на канапето. Анджи разсъждаваше над някакъв елемент в дизайна на бижутата. Докато Оуен я наблюдаваше, тя си свали пръстена и го подаде с щастливо изражение на Лангли да го види.

На Оуен му се прииска да стане, да прекоси стаята, да издърпа пръстена от ръката на Лангли и отново да го сложи на пръста на Анджи. Нямаше право да го сваля така.

— Моля те, Оуен.

Оуен се намръщи, когато усети, че е пропуснал нещо от това, което сестра му е казала.

— Моля те какво?

— Моля те, дай шанс на Глен. Мисля, че е справедливо. Дай му някакъв пост в компанията. Някой добър пост. Остави го да се докаже.

— Вече сме водили този разговор. Отговорът си остава същият. Лангли може да се докаже и на друго място, не е задължително това да става във веригата „Съдърленд“.

— Върви по дяволите, Оуен Съдърленд. — Кимбърли скочи рязко и чашката изтрака, когато се блъсна в чинийката. — Кой точно те назначи за цар и господар? Не даваш пет пари за чувствата на другите, нали? Правиш каквото си искаш. Вземаш решения, независимо от това, че може да нараниш някого и пращаш по дяволите всички.

— Ако Лангли иска да се докаже, трябвало е да го направи, преди да тръгне да се жени — заяви грубо Оуен.

— Значи все още си мислиш, че се оженил за мен заради хотелите „Съдърленд“?

Оуен забеляза колебанието в светлите очи на сестра си и се почувства виновен. Усети, че Силия го гледа гневно от другия край на стаята. Прииска му се да не се бе връщал на Нефритеното езеро. Грешка. Всичко това е една огромна грешка.

— Не искам отново да се караме. Забрави всичко това, Ким.

— Ще се опитам. — Тя стрелна многозначителен поглед към канапето, където Анджи говореше с Глен. — И все пак, ти с какво право ми говориш така, големи братко? Струва ми се, че ако някой от нас се е оженил заради хотелите „Съдърленд“, това си ти.

Оуен бе обзет от истинска ярост. Той се опита да я потисне с целия самоконтрол, на който бе способен докато се изправяше. С огромно усилие си наложи да отговори със спокоен равен глас.

— Не желая да те чувам да го казваш повече, разбра ли ме? Единственото, в което съм сигурен е, че Анджи не се омъжи за мен заради веригата хотели „Съдърленд“.

— Защо тогава се е омъжила за теб? — Кимбърли отстъпи нервно една крачка, но не побягна. — Не се опитвай да ми казваш, че се е омъжила заради любовта и секса. Та вие двамата дори не спите заедно.

— Кой по дяволите ти каза това?

— Бети, разбира се. — Кимбърли отстъпи още една крачка и остави чашката. — Тя твърди, че единият от вас спи на дивана в холчето до спалнята. Веднага е разбрала, защото този, който оправя леглото толкова старателно всяка сутрин сгъва различно от нея чаршафите.

— Може би е крайно време добрата стара Бети да си намери ново място като икономка — изсъска през зъби Оуен.

— Я стига. Ако трябва да обвиняваш някого, че тайната ти е разкрита, това съм аз. Попитах Бети какво става и тя просто ми отговори честно. Това е. Ти може и да ѝ плащаш заплатата, но почти никога не си тук. На всички тук ни е била предана години наред.

Кимбърли се завъртя на пета и отиде при майка си в другия край на стаята.

Оуен погледа след нея, а след това тръгна към терасата. Никога преди не бе изпитвал толкова остра нужда да излезе на чист въздух. Постара се да не поглежда към Анджи и Глен, докато излиза.

— Непрекъснато я гложди — прошепна Глен на Анджи.

— Кое?

— Това, че не може да накара брат си да ми предложи място във веригата. Ким се е почувствала отритната, когато преди две години баща ѝ оставил всичко на брат ѝ. А сега той не иска да ме приеме и това за нея отново е равносилно на отритване. Майка ѝ, Хелън и Дъруин все я подкокоросват.

— А ти искаш ли да работиш в компанията? — попита любопитно Анджи.

— Господи, не! Не бих работил за Съдърленд дори и ако беше последният човек на земята, който предлага пенсионно осигуряване и плаща отпуските. — Глен се усмихна леко. — Но съм готов да дам дясната си ръка, само и само да ми направи това предложение.

— Заради Ким ли?

— Веднага схвана. За нея би означавало страшно много, ако брат ѝ все пак ми предложи работа. В нейните очи това означава, че той

поне е приел избора ѝ на съпруг. — Глен сви рамене. — Това разбира се ще ми създаде огромен проблем.

— И какъв е той?

— Не се знае как ще реагира Ким, ако откаже на Съдърленд. Предложиха ми страхотно място в Сиатъл. Все още не съм ѝ казал, защото не знам как ще реагира.

— Страхуваш се, че няма да иска да замине с теб? — попита колебливо Анджи.

— Ами да. Така е. Силия непрекъснато настоява, че трябва да работя за семейната фирма. Тя пък не иска да се захвана, с каквато и да е работа във веригата на „Съдърленд“. Държи Оуен да ме направи поне вицепрезидент или нещо друго, но също толкова помпозно.

— Може би си мисли, че ако зет ѝ има висок пост, и тя, и другите ще могат да си прокарат мнението — отвърна замислено Анджи. — Точно сега изцяло зависят от благоволения на Оуен и от чувството му за дълг, нали така?

Глен се разсмя.

— Май веднага си го разбрала това шантаво семейство.

Анджи се намръщи.

— Не напълно, но работя по въпроса. Имам обаче един наистина важен въпрос, на който търся отговора.

— Кажы какъв е.

— Искам да разбера какво се е случило преди трийсет години. Какво е распалило враждата между Таунсенд и Съдърленд. Май никой не знае всички факти.

Глен присви очи над чашата кафе.

— По-скоро никой не иска да каже. Тези тук умеят добре да пазят тайна. Особено Хелън и Дърруин.

— Забелязах. — Анджи понечи да каже нещо, но в този момент се приближи Дърруин и застана до тях.

— Вие двамата май се забавлявате — измърмори мрачно той. Гъстите му вежди бяха склучени недовошно. — Добре че поне някой се забавлява.

— Доста е тягостно тук — отбеляза сухо Анджи. — Вие в тази къща винаги ли така се веселите след вечеря?

— Май се имаш за много умна, млада госпожице — намръщи се още повече Дърруин. — Но не си и наполовина толкова умна, за колкото

се мислиш.

— И аз така подозирам — призна си Анджи. Ако наистина беше умна, нямаше да се озове в това положение, мислеше си тя.

Дъруин се изчерви целия.

— Хайде, можеш да се посмееш, но ние знаем истината. Няма да споменаваме как Оуен ти играе по свирката. Винаги съм си мислил, че може да е всичко, но е прекалено умен, за да се остави на някоя празнодумка, да не говорим пък за някоя от семейство Таунсенд. Но по всичко личи, че съм се излъгал.

Глен се намръщи.

— Мисля, че каза достатъчно, Дъруин.

— Дори не съм започнал — заяви възрастният мъж. — Госпожица Таунсенд си въобразява, че е успяла да измами всички, но не е успяла. Искях само да я уведомя.

Анджи остави чашата кафе с особено внимание.

— И как по-точно съм успяла да ви измамя?

Дъруин почервеня още повече и отмести очи от нея.

— Ти не си съпруга на Оуен — запелтечи той. — Поне не си му истинска съпруга. Домакинката е казала на Кимбърли, че двамата с племенника ми дори не спите заедно. Ха-ха. Доста странно поведение за младоженци, ако ме питаш мен.

— Само че никой не те пита, Дъруин — срязва го рязко Глен. — Мисля, че вече каза достатъчно.

— Не съм и започнал — заяви отново Дъруин, усетил, че е спечелил. — Тя е една от Таунсендови, а всички знаем, че на семейство Таунсенд можеш да се довериш колкото и на дявола. Както вече казах, не знам дали тя хвърля прах в очите на Оуен или той хвърля прах в нашите. Сигурно тя е замислила някоя от типичните дяволии на Таунсенд. Но няма да ѝ се размине. Рано или късно Оуен ще дойде на себе си.

Дъруин се извърна и се насочи към жена си. Напрегнатото лице на Хелън издаваше безпокойството ѝ.

Последва къса, изпълнена с неловкост тишина, преди Глен отново да заговори.

— Не обръщай никакво внимание на Дъруин. Години наред е трупал горчивина, защото отначало бащата на Оуен, а след това и

самият Оуен не са му поверили никаква важна длъжност в семейния бизнес.

— Дъруин от къде е?

— Горкият стар Дъруин е от много добро семейство. Син е на известни винари от долината Напа. Само че никога не се е интересувал от винарство. Обича да човърка разни уреди.

— Да човърка уреди?

— Ами да. Разни джаджи. Той ги създава. Дори има няколко патента, въпреки че изобретенията му никога не са му донесли много пари. Ким ми е разказвала, че бащата на Оуен винаги го е приемал като някакъв ексцентричен и малко луд учен. Ако се замислиш, май двамата с него имаме общи неща.

— Искаш да кажеш, че никой от двама ви не може да заеме високопоставен пост в бизнеса на семейство Съдърленд ли?

— Точно така. Разликата, обаче е в това, че Дъруин е готов да си продаде душата за привилегията да се отнасят към него като към изключително важен член от семейството. Аз пък бих си продал душата единствено, за да получа предложение за нещо такова.

— Струва ми се, че проблемът идва от това, че нито Оуен, нито баща му са открили тактичен начин да се справят с чичо Дъруин. Май политиката и на двамата е била да го пренебрегват колкото е възможно повече. А и Дъруин, и леля Хелън, а също и другите не понасят подобно отношение. — Анджи поклати глава. — Господи, каква каша!

— Напълно права си. — Глен повдигна чашата си в шеговит тост. — Добре дошла в зоната на военните действия. Както сама забелязваш, ние тук сме едно голямо щастливо семейство.

Кой знае защо, фактът, че всички са научили, че тя не спи с Оуен, я притесняваше най-много. Това не би трябвало да е повод за притеснение, каза си младата жена. Гордостта на съпруга ѝ бе поела удара, не нейната. Тя не искаше да продължава с тази смехотворна преструвка за истински брак.

Гордостта на Оуен. Анджи бе отгледана и възпитана от динамичен брат и властен баща. Знаеше отлично, че гордостта на един мъж е нещо безгранично, но и изключително уязвимо. Тя бе неразривно свързана с егото на мъжа и необходимостта, която той изпитва да контролира както собствения си живот, така и целия свят.

Майка ѝ обясняваше, че гордостта на мъжа е както източник на сила, така и най-голямата му слабост. Една мъдра жена, според нея, трябваше да се отнася изключително внимателно към този проблем.

Анджи погледна към другия край на стаята и забеляза, че Оуен е излязъл на терасата. Някой, сигурно Ким, вероятно му бе казала, че останалите от семейството доста се интересуват от начина, по който прекарва нощите си.

Анджи си спомни за бележката, закачена на огледалото над тоалетката първата сутрин, в която съпругът ѝ я молеше да оправи канапето. Беше го послушала, но ето че истината бе разкрита, благодарение на Бети.

Гордостта на Оуен сигурно е доста смачкана в този момент.

Усмихна се едва-едва на Глен и се изправи.

— Извини ме за малко.

— Разбира се. — Мъжът я погледна странно. — Не мога да се преструвам, че знам какво става между вас със Съдърленд, но съветът ми е да не позволяваш на останалите от семейството да се намесват.

— Единственият, когато допускам до себе си е Оуен — отвърна тихо Анджи.

— Знам как се чувстваш. И аз допускам до себе си единствено Ким.

Анджи кимна с разбиране и се насочи към френските прозорци, които водеха към терасата. Усещаше погледите на семейство Съдърленд върху себе си, докато излизаше в падащия сумрак.

Отначало не видя Оуен. Тръгна бавно към ниската каменна ограда, която ограждаше терасата, учудена дали Оуен не е тръгнал на разходка. Реши да слезе от терасата и да провери в навеса до кея.

— Здравсти, Анджи. Да не би да си решила да избягаш с някоя лодка?

— Оуен! О, боже, дори не те видях.

— Очевидно. — Той бе застанал напълно неподвижно в сянката на едно дърво и тя можеше дори да мине покрай него, без да го забележи, ако той не бе заговорил.

— Да подишаш чист въздух ли излезе? — попита колебливо тя.

— Може и така да се каже. А ти защо излезе? Стори ми се, че си прекарваш чудесно с Лангли.

— Глен ми харесва — отвърна тихо Анджи. Приблужи се до него няколко стъпки и се опита да отгатне настроението му. Очите ѝ все още свикваха с вечерните сенки, но успя да забележи, че Оуен се е подпрял с едното си рамо на ствола на дървото. Бе скръстил ръце пред гърдите и изглеждаше толкова арогантен, колкото обикновено.

— Знам, че харесваш Лангли. Как е възможно да не го харесаш? Все пак имате толкова много общи неща — каза Оуен. — Вие двамата — сами срещу всички ни тук, не съм ли прав?

Анджи потръпна от опасното спокойствие в гласа му. Едва сега разбра какъв студен гняв е овладял Оуен. Осени я внезапно прозрение.

— Ти да не ревнуваш, Оуен?

— Господи, не. Никога досега не съм срещал жена, която да ме накара да изпитвам ревност. Но мога да разпозная взривоопасна ситуация още в мига, в който ми попадне пред погледа, а тази тук май натам върви. Ако се сприятелиш още малко със съпруга на сестра ми, май ни се очертава доста голям проблем.

— Няма нищо между мен и Глен. Той много обича сестра ти. Доколкото разбирам, това е единствената причина, поради която понася и теб, и останалите от семейството ви — каза Анджи.

— Значи вече започна да рони сълзи на рамото ти. Не му трябваше много време, а? Каза ли му, че още не си спала със съпруга си?

Анджи усети, че всеки миг ще избухне.

— Никога не съм споменавала и дума за това как спим.

— Сериозно? Как така тогава всички други са наясно?

— Не съм виновна аз. Само заради теб всяка сутрин оправях скапаното канапе.

— Така ли? Значи не си се постарала много. Очевидно Бети веднага е забелязала, че някой спи в холчето.

— Ако не ти харесва начинът, по който оправям канапето, оправяй го ти тогава — отвърна Анджи.

— Ако спеше с мен, както е редно, никой нищо нямаше да забележи. Нямаше да има какво да се забележи. Сега цялото проклето семейство знае, че имам жена, която не желае да споделя леглото ми.

Анджи си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Усещаше, че разправията много скоро може да излезе от контрол и нямаше представа какво може да се случи ако това стане.

— Съжалявам, Оуен. Опитвах се да подредя така, че да изглежда сякаш и двамата спим на голямото легло.

— Изобщо не трябваше да те водя тук.

— Не трябваше. Поне по този въпрос сме единодушни. — Анджи го погледна. — Винаги можем да си тръгнем.

Той я погледна невярващо.

— Да не си полудяла? Нямам намерение да си тръгвам точно сега. Проклет да съм, ако им се оставя да ми прогонят от собствения ми дом.

— Оуен, та ти дори не харесваш това място.

— Не е там работата. Искам да кажа, че няма да се оставя на тази глутница да ме принуди да си тръгна. И няма да ги оставя да си мислят, че съм се хванал в някой от капаните на семейство Таунсенд.

Анджи не успя да сдържи избухването си.

— По всичко личи, че двамата с теб имаме нещо общо, Оуен Съдърленд. Не ми е приятно, че цялото ти семейство си мисли, че бързо съм успяла да хвана едра риба. Твоят чичо Дървин е убеден, че Таунсенд са успели да ти замажат очите. Той твърди, че ти ми играеш по свирката. Все намеква, че съм те прельстила или нещо там подобно.

— А ти защо не опита?

— Какво да опитам — попита напълно вбесената Анджи.

— Да ме прельстиш. Нали си ми жена? Трябваше да си на моя страна в тази война, Анджи. Мислих си, че поне това си разбрала. Каза ми, че много добре разбираш гордостта. Струва ми се, че ако наистина пазеше моята гордост, щеше да си изпълниш задълженията на съпруга.

— Много добре разбирам гордостта ти. Но и аз си имам собствена гордост — повиши глас тя. — А жената не би трябвало да спи с мъжа си единствено от чувство за дълг. Би трябвало да спи с него, защото го обича.

— И къде е тук проблемът? Ти ме обичаш, Анджи. Нали сама ми го каза в деня на сватбата.

— Това беше преди цели три дни — побесня отново тя.

Оуен се усмихна с опасен блясък в очите.

— Сериозно. Минали са цели три дни и ти вече си ме разлюбила. А пък аз си въобразявах, че любовта ти е за цял живот. Май никой не може да е вечно прав.

— Какви ги говориш?

— Бях подведен от една представителка на рода Таунсенд. И то много успешно. Да, госпожо, ти ме направи на глупак. Сега цялото ми семейство ми се подиграва.

Анджи бе толкова вбесена, че тропна с крак.

— Върви по дяволите, Оуен Съдърленд. Обръщаш нещата и го правиш нарочно.

— Ти си тази, която обърна всичко наопаки, Анджи. Ако се беше държала както подобава на съпруга, нямаше да стигнем до това нелепо положение.

— Не си позволявай да ме поучаваш как трябва да се държи една съпруга. Нямах и представа какво да правиш, за да е успешен един брак. Никога не съм срещала човек, по-малко компетентен по въпроса за успешния брак.

— Не се притеснявай. Много бързо научавам как този брак ще върви. Жена ми спи в отделно легло и се сдуши със съпруга на сестра ми при първа възможност. Много ми е интересно какво ще става от тук нататък.

— Да не си посмял да въвлечаш Глен в тази разпрavia. Няма нищо общо с това — кипна Анджи.

— Не съм въвлечал Лангли. Ти го въвлече.

— Твоя е вината, че не се разбираш с него.

— Сигурна ли си?

— Убедена съм — изпъчи се тя. — И искам да ти кажа нещо друго. Пак ти си виновен, че имаш търкания със сестра си. Искате ли един съвет, господин Съдърленд?

— От съпругата, която е съпруга само на хартия ли? Не бих казал.

— Все едно ще го чуеш, независимо дали го искаш или не — изфуча Анджи. — Мога да те науча как да разрешиш много от семейните си проблеми само с един удар.

— А стига бе! И как ще стане това?

— Предложи на Глен приличен пост в твоята компания.

— Какво? — Оуен я зяпна, очите му заблестели от удивление и гняв. В първия момент той дори не трепна. — Това вече е върхът — изръмжа диво той. — Това наистина преля чашата, госпожо. Бях прекалено търпелив с теб, но този път ти прекали. Няма да ти позволя да ме учиш как да си управлявам компанията.

— Оуен, недей. — Анджи отстъпи назад, но беше късно. Той се отблъсна от ствола на дървото бързо и неочаквано и не остави на Анджи възможност да избяга. Преди още да предугади намеренията му, той се наведе, прихвана я през кръста и я прехвърли на рамо също като торба.

— Оуен, незабавно ме пусни. — Анджи удряше с юмруци по широкия му гръб докато той се качваше по стълбите на терасата.

— Ще те пусна, само че в леглото си.

Той прекоси терасата, а токовете на ботушите му кънтяха по каменната настилка. Пренесе Анджи през френския прозорец направо в хола, където останалите от семейството се смълчаха от неудобство.

— Лека нощ на всички — пожела спокойно Оуен, докато минаваше през стаята. — Разбирам, че е още доста рано, но Анджи иска да си легне. Реших и аз да си легна с нея. Нали знаете, така е с младоженците.

Анджи изстена, разкъсвана между безумното желание да се изкиска и също толкова силното желание да изкрещи. Това очевидно бе страна от характера на Оуен, която никога преди не бе виждала, помисли си мрачно тя.

Гордостта на един мъж наистина се оказваше опасно нещо. Трябваше да предвиди какъв риск поема, когато му противоречеше на терасата. Все едно че бе размахала червено знаменце пред един сериозно раздразнен бик.

СЕДМА ГЛАВА

Оуен отнесе Анджи по коридора на втория етаж чак до спалнята. Там я стовари безцеремонно върху голямото легло с четири колони. Подпря се с една ръка върху богато резбованата колона и я загледа гневно и предизвикателно.

— Е? — попита той.

— Какво „е“? — Анджи се изправи и отметна косата от лицето си. Подгъна крака и приглади полата, която ѝ стигаше до прасците така, че да скрие коленете.

— Няма ли да започнеш да пициш? Нещо такова. Не искаш ли Лангли да се втурне да те спасява?

— Не особено. — Анджи се зае с разкопчаната шнола на косата. Пръстите ѝ трепереха толкова силно, че не успяваше да я закопчае. Подхвърли шнолата към масичката до леглото с надеждата, че това сравнително небрежно действие ще прикрие нервността ѝ.

Оуен нарочно постави едното си коляно на леглото. Дебелият матрак поддаде под тежестта му.

— И защо не искаш Лангли да хукне насам?

— Нямам нужда да бъда спасявана от собствения си съпруг — усмихна се приканващо Анджи, напълно наясно докъде ще ги доведе всичко това.

Жребият бе хвърлен в онзи разгорещен момент долу на терасата. Тя добре разбираше, че е дошло времето да престане да отблъсква Оуен физически. Вече знаеше, че това е единственият начин, по който той умее да общува с нея. Беше го лишила от интимността, тъй като това я излагаше на емоционален риск. Но вероятно вече бе крайно време да поеме този риск. Той бе неин съпруг и я желаше.

Трябваше да прояви смелост тази вечер, реши Анджи. Интуицията ѝ подсказваше, че нещата са достигнали повратен момент в отношенията ѝ с Оуен.

— Значи нямаш нужда да бъдеш спасявана от собствения си съпруг? — Ръката на Оуен, топла, силна и решителна, я сграбчи за

крака. — Ако говориш за мен, трябва да те предупредя, че все още не се чувствам като твой съпруг, Анджи.

— Като ерген ли се чувстваш?

— Не. — Той поклати глава бавно и убедено, очите му искрящи и напрегнати. — Определено не съм ерген. Чувствам се пленник в ничия земя. Желая съпругата си, но тя не ме желае.

Анджи преглътна неуверено.

— Това не е истина. Знаеш много добре, че не е вярно. Никога не съм казвала, че не те желая.

Той бавно се приведе над нея и я бутна на възглавниците. Очите му не се откъсваха от нейните.

Под искрящия поглед на Оуен, младата жена усети как у нея потръпва нещо първично и много женствено. Усети цялото си тяло като оживяло под тежестта му.

— Желаяш ли ме? — попита той.

— Да.

— Покажи ми. — Оуен прокара пръсти през косата ѝ и я задържа неподвижна. — Покажи ми, че ме желаеш, жено. Господ ми е свидетел, че умирам за теб. Ще се побъркам от желание.

Тя видя истината в очите му. Може би той не разбираше любовта, но тази вечер Оуен можеше да напише цяла книга по въпроса на неудовлетвореното желание. Цялата му мощна мъжка страст бе насочена към нея.

„С тялото си те обожествявам.“

Оуен ѝ беше съпруг. Тя го обичаше. Никога не бе желала някого или нещо толкова силно, колкото желаяше този мъж, когото обичаше с цялото си сърце.

— Оуен — прошепна Анджи. — Оуен, желая те. Винаги съм те желала. И ти го знаеш. — Тя видя пламъка в очите му. Постапи длани от двете страни на лицето му и бавно сведе устните му към своите.

— Анджи.

Устните на Оуен покриха нейните с отчаян глад, който тя никога не бе усещала у него. В миналото бе усещала страстта в целувките му, но той винаги се контролираше. Въпреки това я бе усетила, но никога не я бе изпитвала. Тази вечер страстта на съпруга ѝ бе огнена буря, която се готвеше да ги помете и двамата.

Оуен задържа лицето ѝ между дланите си, докато устата му покоряваше нейната. Той нахлу зад сладката влага на устните интимно и с настойчивост, и накара всичките ѝ сетива да пламнат.

Усети, че Оуен се надига от нея. Готвеше се да негодува, но замълча, когато почувства пръстите му на копчетата на копринената ѝ блуза.

Когато усети, че се затруднява, разбра, че не само тя трепери от желание. За Оуен е толкова нетипично да проявява несръчност, мислеше си с нарастваща почуда тя. Кой знае защо това, че съпругът ѝ бе напълно лишен от чувствен финес в този важен момент, я очарова и той ѝ стана още по-мил.

— Тъпи копчета — измърмори Оуен. Отказа се от опитите си да ги разкопчае и дръпна рязко нежната блузка.

Анджи потисна изуменото си възклицание, когато копчетата се разлетяха навсякъде из стаята.

— Господи, Оуен!

— Всичко е наред — увери я грубо той, докато я целуваше горещо и настойчиво по шията. — Ще ти купя колкото блузи искаш, кълна се. — Погали гърдата ѝ, а палецът му се спря на зърното. — Сто блузи, милион блузи. Просто ме остави да те докосвам, сладката ми. Имам нужда да те докосвам, да те усещам. — След това устата му се спусна върху гърдата ѝ.

Анджи си пое рязко дъх, а пръстите ѝ се забиха в раменете на Оуен. Тя се изви към него, когато ръката му се плъзна по корема към извивката на бедрото.

— Да, любима. Да. Ще бъде толкова хубаво, Анджи. Толкова прекрасно! — Оуен откри закопчалката на полата, направи един или два опита да я разкопчае и накрая заряза опитите. Ръцете му се плъзнаха по-надолу. Откри подгъва на полата и събра досадната дреха на кръста ѝ.

Младата жена потръпна, когато усети пръстите му по вътрешната страна на бедрото си. Дишането ѝ се ускори, щом той разтвори краката ѝ със своя. Панталоните му ѝ се сториха изключително груби, когато докоснаха кожата ѝ. Смътно усети, че го е стиснала здраво и се е надигнала към него, устремена към по-интимно докосване.

— Анджи, кажи ми отново, че ме желаеш. Кажи ми го.

— Желая те. Желая те. Желая те! — Тя покри твърдата му брадичка и силната шия с кратки лакоми целувки.

Оуен се опита да напипа и накрая откри края на копринения ѝ чорапогащник. Смъкна го от бедрата и после чак до глезените. Когато най-сетне тя се отърва от чорапите си, той плъзна ръка по крака ѝ, докато накрая бе на сантиметри от горещата ѝ влажна женственост.

След това с нисък гърлен стон, той я откри и я покри с ръка.

— Оуен. О, моля те, Оуен. Моля те. — Тя се извиваше под ръката му. Усещаше го как я дразни с пръсти и си помисли, че ще полудее. Притисна се към него, без да спира да го моли за още.

Всичко се случваше прекалено бързо и тя не можеше да мисли трезво. Сякаш бе попаднала в разгара на гръмотевична буря.

— Да, скъпа. Толкова е хубаво. Знаех, че ще е така. Гореща и мека, и възбудена. — Докато говореше, той плъзна един пръст в нея, а палецът му галеше тайното подуто местенце, скрито сред тъмните косми между бедрата. — Готова си за мен. Искаш го толкова, колкото и аз.

Анджи извика приглушено. Всеки нерв в тялото ѝ бе обтегнат от напрежение. Знаеше, че Оуен го усеща. Чу възклицанието му от задоволство, когато чу смъкването на ципа.

— Оуен? — Тя отвори очи и го погледна с премрежен поглед.

Той наблюдаваше лицето ѝ в напрегнато очакване.

— Сега, скъпа. Тази вечер. Толкова си красива, толкова готова за мен. Не мога да чакам повече, за да те направя своя съпруга.

— Да.

Тя затвори очи и пръстите ѝ отново стиснаха раменете му, докато той бавно навлезе в нея.

Изпълни я постепенно и докрай, наслаждавайки се на усещането.

— Да не те нараних? — Челото на Оуен бе овлажняло от пот.

— Не, никога.

Анджи тръпнеше, докато го приемаше в себе си. Почувства се така, сякаш е поела всичко, и желанието му, и мъжката му сила, самата същност на Оуен Съдърленд. Сега, в този момент, той ѝ принадлежеше изцяло и тя бе убедена, че също му принадлежи.

Вече навлязъл дълбоко в нея, Оуен обхвана лицето ѝ между дланите си. В един безкраен миг, той се вгледа в нея с очи искрящи от

вълнение и на Анджи ѝ се прииска да заплаче и да се разсмее от щастие.

— Здравейте, госпожо Оуен Съдърленд — прошепна той. Гласът му бе невероятно нежен, но в него ясно личеше задоволството.

Би трябвало да е ужасена от това задоволство, помисли си мрачно Анджи. Но в действителност не беше. Сигурно защото освен задоволството бе забелязала и негласното обещание за обвързаност.

Оуен ѝ се отдаваше тази вечер със същата настойчивост, която изискваше.

След това той започна да се движи в нея и Анджи забрави всички свои мисли. С приглушено възклицание тя се отдаде на вихъра, който я понесе.

Анджи се размърда в прегръдката на Оуен малко по-късно. Понечи да се обърне и усети, че полата ѝ е събрана на кръста. Блузата ѝ все още беше на нея, разтворена, откриваща едната ѝ гърда и само частично прикриваща другата. Чорапогащникът ѝ лежеше на пода до леглото.

Оуен се бе проснал до нея, прегърнал я собственически с едната ръка, а другата подпъхната под главата му. Единият му крак лежеше върху нейния. Усети грубата тъкан на панталона му върху крака си.

Анджи гледеше преплетените им тела. Ципът на Оуен все още беше свален. Ризата му бе само наполовина разкопчана. Забеляза възбуждащите остри къдрави косъмчета, които се промъкваха през разкопчаната риза и панталон.

— Май точно така изглеждат нещата след сцена на необуздана похот, какво ще кажеш? — Той все още не бе отворил очи.

— Май да. Ако трябва да сме честни, е точно така — усмихна се Анджи. — Сега като го каза, се чувствам направо изтощена.

Оуен отвори едното си око.

— Не го бях планирал точно по този начин.

— Знам как го беше планирал. Щеше да има шампанско, рум сървис и младоженски апартамент. Не си ли спомняш, че бях там. — Анджи плъзна пръсти под ризата му.

— Как да не помня. — Устата на Оуен леко се изкриви. Отвори и двете си очи и там проблесна лениво задоволство. — Нещата не вървяха точно по план, но няма значение. — Ръката му се спусна по голия ѝ крак. — Сега вече всичко е наред.

— Така ли?

— А-ха. — Дланта му подхвана главата ѝ и привлече устните ѝ към своите. Целуна я бавно, упойващо, с дълбока нежност и настоятелност. — Всичко е просто чудесно. Беше крайно време. Накара ме да чакам прекалено дълго, жено.

— Оуен...

— Шшт. — Той се претърколи върху нея и я притисна между ръцете си. — Все още не сме приключили с първата си брачна нощ.

— Наистина ли?

— Наистина. Но не се притеснявай. Този път ще го направим с малко повече класа. По дяволите, този път дори ще си сваля панталоните.

Следващия път, когато Анджи се размърда и се протегна в прегръдката на Оуен, тя усети, че той е напълно буден, с поглед забоден в притъмняващия таван. Веднага усети промяната в настроението му.

— Оуен? Какво не е наред?

Ръката му стисна нейната, за да я успокои.

— Не, скъпа. Просто си мислех. Това е всичко.

— За какво? За нас ли?

— Не.

Анджи се намръщи в настъпващия мрак.

— Много благодаря.

Той извърна глава и я погледна учудено.

— Какво искаше да кажеш с това? Защо трябва да мисля за нас? Нещата сега са наред. Най-сетне бракът ни влезе в нормалните си релси. Всичко между нас е уредено.

— Ясно, разбирам. Всичко е уредено. Просто така?

Той събра косата ѝ в ръка и я подръпна нежно.

— Я ме целуни!

Тя се подчини и сведе устни, за да докосне неговите. Той лекичко задържа долната ѝ устна, а след това я привлече и задълбочи целувката.

— Вече ти казах — промърмори Оуен. — Всичко между нас е уредено. А си мислех за онова, което ми каза, докато бяхме на терасата.

— Онова, което те превърна от цивилизован мъж в пещерняк ли?

Той подмина определението ѝ.

— Да предложи работа на Лангли.

— Това ли било?

— Да. Това. Защо го каза, Анджи?

— Сигурно ако се опитам да ти обясня, пак ще избухнеш — отвърна тя.

— Поне опитай.

— Добре, слушай. Мисля, че трябва да предложиш на Глен добро място в компанията. Можеш да го направиш. Имаш властта да назначаваш, когото прецениш, на който и да е висок пост.

— Посочи ми поне една разумна причина, поради която да трябва да предлагам работа на Лангли.

— Ще ти дам три причини. Първите две са Силия и сестра ти Ким. Те ще се зарадват много повече, отколкото би могъл да си представиш. Вече се чувстват достатъчно отритнати и изолирани от завещанието на баща ти. А ти, като отказваш да приемеш съпруга на Ким, още повече задълбочаваш това чувство. Ако направиш предложение на Глен, така и Ким, и Силия ще усетят, че уважаваш желанията им, че ги обичаш. Това ще бъде страхотен жест от твоя страна, Оуен.

— Компания като хотелите „Съдърленд“ не се управлява със страхотни жестове.

— Нищо няма да ти стане от един-единствен жест. Можеш да си позволиш да го направиш.

— Каза, че причините да направя на Лангли предложение, са три. Коя, значи е третата?

Анджи се усмихна, когато усети вкуса на победата.

— Можеш да направиш жеста си без всякакви притеснения, защото Глен ще ти откаже.

— Какво ще направи?

— Нали ме чу? Глен няма никакво намерение да работи за теб. Не го упреквам. Сигурно ще се окажеш ужасен шеф. Но това в случая няма никакво значение. Той е получил страхотна оферта от някаква инженерна фирма в Сиатъл и смята да приеме.

— Наистина ли? — попита подозрително Оуен. — Защо тогава трябва да участвам в тази шарада и да му правя предложение?

— Нали ти казах? Заради Силия и Ким. Глен ми спомена, че Ким направо се топи от мъка, че не си давал никакъв знак, че си готов да приемеш съпруга ѝ.

— Нея пък какво я интересува? — измърмори Оуен.

— Защото си големият ѝ брат, разбира се. Напълно естествено е да търси одобрението ти. Аз съм по-малка сестра, Оуен. Много добре знам какво говоря. Глен иска ти да направиш този жест единствено заради Ким. След това любезно ще ти откаже и ще приеме работата в Сиатъл.

— Лангли ли ти каза всичко това?

— Да. Тази вечер, докато си говорехме на канапето.

— И ти му повярва?

Анджи най-сетне усети, че предложението ѝ е прието доста скептично. Намръщи се.

— Разбира се, че му повярвах. Защо му е на Глен да ме лъже?

— За да направиш точно това, което ти направи.

Анджи веднага стана сериозна.

— Оуен, как можа да кажеш подобно нещо?

— Много лесно. Имам малко по-голям опит с мъже като Лангли от теб, скъпа. Ти си била защитена от всичко и от всички. Напълно естествено е да си толкова доверчива. За съжаление Ким има същия проблем. Тя също се е хванала на въдицата на Лангли.

Анджи седна в леглото, а гневът отново я обзе.

— Я ми кажи истината, Оуен. Имаш ли някакво доказателство, че Глен се е оженил за сестра ти заради връзката ѝ с хотелите „Съдърленд“ или го подозираш така, по принцип?

— Няма нужда да търся неопровержими доказателства. Той ѝ завъртя главата, без да ѝ остави възможност да се опомни. Ожениха се по-малко от три месеца след като се запознаха. След два месеца Ким започна да ме преследва да осигуря работа на Лангли във веригата хотели. Я ми кажи ти, това не е ли малко подозрително?

— Значи той ѝ е завъртял главата, така ли? — усмихна се бавно Анджи. — За три месеца, казваш? Ами май и с мен се случи същото, нали не бъркам?

Оуен се намръщи.

— Не се опитвай да сравняваш нещата, Анджи. Те просто са различни.

Анджи стисна устни и се замисли.

— Да видим сега. След бързо тримесечно ухажване, веднага след сватбата, се разкрива, че младоженецът проявява сериозен интерес към бизнеса в семейството на булката. Ако питаш мен, това е много подозрително. Сега вече ми е пределно ясно защо беше толкова притеснен. Всъщност, вече съм наясно как си се чувствал.

— По дяволите, Анджи, не започвай. Поне тази вечер не ми се слуша за това.

— Както кажеш, Оуен.

Той я погледна уморено.

— Така вече е по-добре. — Когато тя не започна да спори, той бавно се усмихна и се протегна към нея. — Много по-добре.

Оуен се събуди малко преди зазоряване. Полежа притихнал, наслаждавайки се на топлото меко тяло на Анджи, сгушено до него. Усецането бе чудесно. Така и трябваше да бъде. Тя бе негова. Неговата съпруга.

Обърна глава, за да я погледа в утринния сумрак. Косата ѝ бе като оплетен огнен език на фона на възглавницата, тъмните ѝ медни ресници бяха притворени, скрили тюркоазните очи. Меките ѝ устни бяха леко отворени, мамещи за целувка, дори и в съня. Възбуждащата ѝ женствена миризма сякаш подраска с нокти по него и го възбуди.

Оуен се замисли дали да не я събуди, за да се любят отново. След това си спомни колко много му бе дала през изминалата нощ. С искрено неудоволствие реши да не бъде егоист и да я остави да поспи.

Определено не се бе проявил като джентълмен миналата нощ, помисли си той докато се измъкваше внимателно изпод завивките. Първата му нощ с Анджи не бе преминала както бе възнамерявал. Но тази сутрин, всичко това вече нямаше значение. Бракът им бе консумиран. Двамата с Анджи бяха мъж и жена.

Усети прилив на възторжено задоволство, докато влизаше в банята и пускаше душа. Не успя да си спомни кога за последен път се е чувствал толкова добре. Когато стъпи под душа, по устните му играеше доволна усмивка.

Двадесет минути по-късно, все още усмихнат, той слезе енергично по стълбите и влезе в трапезарията. Бети подреждаше кафеника и панер с прясно опечени кифлички на масата.

— Добро утро, господине.

— Добро утро, Бети. — Оуен седна и взе кафеника. Ароматът на прясно смляно и сварено кафе, беше невероятен. — Между другото. Една дума към мъдрите. Ако искаш да останеш тук, докато се пенсионираш, предлагам в бъдеще да не коментираш навиците и предпочитанията ми с другите в къщата.

Бети се усмихна със задоволство.

— Не можеш да ме уволниш, Оуен Съдърленд. Повече от трийсет години работя за това семейство. Помня те още от времето, когато се промъкваше и накачулваше стол върху стол, за да достигнеш до буркана със сладките.

— Сигурен съм, че този спомен извиква сълзи на умиление в очите ти, Бети, но вече не ми се налага да крада сладки. Просто се протягам и ги взимам. И то толкова, колкото пожелаея.

— Безмилостен, значи, а? Това ли се опитваш да ми кажеш? — изхихика се Бети, очевидно, без да изпитва и капчица страх. — Я си спести заплахите, бе момче. Хич не можеш да ме уплашиш. И ако искаш да знаеш защо казах на сестра ти, че двамата с младата ти жена не спите в едно легло, ще ти кажа.

— Добре, де. Защо каза на Ким?

Бети се ухили доволно.

— Защото много добре знаех, че веднага ще стигне до ушите ти, разбира се. Реших, че тогава ще направя нещо по въпроса. А още щом влезе преди малко, по изражението ти личеше, че тази нощ си се заел с проблема.

Оуен успя да направи кисела гримаса.

— Решила си, значи, да се направиш на Купидон, така ли да разбирам?

— Така, я. Веднага разбрах, че нещо между теб и госпожата не е наред. Виждаше се, че е лудо влюбена в теб, но се чувства доста несигурна. Когато разбрах, че дори не спите заедно, тогава реших, че това до голяма степен е част от проблема.

— Така ли е наистина?

— А-ха. Дадох ви малък тласък. Трябва да ви ритне човек по пустата Съдърлендовска гордост.

— Бети, просто имаш късмет, че тази сутрин съм в добро настроение. Не мога да ти кажа нищо повече. — Оуен си взе една от горещите кифлички, разряза я и я заля с мед.

— Добро настроение значи? Една добра жена може да направи това за съпруга си. А няма съмнение, че си си намерил много добра жена. — Бети взе подноса и се упъти към вратата.

Оуен веднага прецени, че не може нищо да каже за това нейно заключение. Захапа кифличката. Беше чудесна. Изяде я и посегна за нова.

Глен Лангли влезе прозявайки се. Видя кифличките на масата и седна.

— Добро утро, Съдърленд. Всичките кифлички ли смяташ да изядеш?

— Можеш да си вземеш една.

— Боже, колко съм ти задължен. Сигурно господарят на имението се чувства щедър тази сутрин. — Глен си взе една и си наля кафе.

Оуен не обърна внимание на това и продължи да дъвче умислено.

— Ти наистина ли искаш да работиш за мен?

Глен го погледна изненадано.

— Не, разбира си. Не се обиждай, Съдърленд, но мисля, че ще се окажеш кофти шеф. От теб искам единствено предложение за работа. И искам да го направиш пред Ким.

— Анджи твърди, че ако ти направя предложението, ти ще го откажеш. Каква гаранция имам, че наистина ще ми откажеш?

Глен сви рамене.

— Абсолютно никаква. Ще го направиш пред свидетел, а именно пред сестра си. Ако си променя мнението и реша да приема предложението, тогава ще трябва да ме търпиш.

— И аз от това се страхувам.

— Разбирам те напълно — каза Глен. — Прав си да се притесняваш. Повярвай ми, Съдърленд, може и да си най-ужасният изпълнителен директор, но ти обещавам, че ако ме вземеш в борда като служител, ще ти стъжня живота.

Оуен се усмихна бавно, веднага разбрал заплахата.

— Да, сигурен съм, че ще го направиш. Защо се ожени за Ким?

— По обичайната причина. Влюбих се в нея още първия път, когато я видях. Разбрах, че най-доброто, което мога да направя, е да я грабна веднага, ако не исках да я изгубя. Не исках да ѝ оставям

прекалено много време да мисли. Дай на някоя жена достатъчно време тя ще измисли всевъзможни проблеми, а мъжът има да си бие главата как да ги разреши. Разбираш ли какво искам да кажа?

Оуен веднага се сети какво бе преживял през първата си брачна нощ. Намръщи се.

— Много добре те разбирам.

— Така и предположих. Прецених как стоят нещата при Ким и семейството ви и реагирах веднага. Знаех, че ти ще се окажеш най-голямото препятствие. Омагьосах Ким и се оженихме, без да ѝ давам възможност да се тормози за одобрението ти.

— Защо реши, че няма да те одобря?

— Ти си по-големият ѝ брат, нали? По-големите братя рядко одобряват хората, за които се женят сестрите им. Ами че и аз имам по-малка сестра. Много добре знам какво говоря. Това, да кажем, си беше напълно нормално, но Ким бе загубила баща си само преди две години. Това означаваше, че баткото ще е поел и задълженията на баща. И щеше да се окаже, че човек не може да вземе този изпит.

— Затова реши да прескочиш някой и друг етап от трасето с вихрено ухажване и бързичък брак.

Глен срещна погледа на Оуен.

— Точно така. Сега, разбира се, сам трябва да си сърбам попарата. Поне жена ми е до мен и не се налага да бързам, за да ти доказвам истината.

— По дяволите — каза Оуен.

— Да, разбирам те. И все ми се струва, че двамата с теб имаме много повече общи неща, отколкото предполагаш. Мисля, че действаме по един начин.

— Действай на секундата, свърши каквото трябва да се свърши, а бъркотията остава за после, така ли? — Оуен изяде и последната си кифличка. Скръсти ръце и ги подпря на масата.

— Нали точно това правиш в момента? — попита тихо Глен. — Разчистваш бъркотията? Както разбрах, не идваш много често тук на Нефритеното езеро. След като си довел и жена си, а си знаел, че няма да я посрещнат с отворени обятия, значи си попаднал в безизходица. Сигурно нещо свързано със сливането. Близо съм, нали?

Оуен не отговори.

— Готов съм да се споразумея с теб, Съдърленд. Направи ме предложение, наистина добро предложение. Ще го откажа и ще отведа Ким отгук. Поне така ще имаш един проблем по-малко.

— Ами ако тя не пожелае да тръгне с теб, Лангли? — попита внимателно Оуен. — Ким настоява ти да работиш в хотелиерския бизнес. Също и майка й.

— Просто ще трябва да поема риска. Разчитам на факта, че ме обича, и че знае, че и аз я обичам. Мисля, че ще ми повери бъдещето си.

Оуен изруга тихо и се отпусна назад. Напъха ръце в джобовете си и протегна крака от едната страна на масата. Лангли беше мъжко момче. Много повече, отколкото бе предполагал. Оказва се, че преценката на Анджи е била правилна.

Тя не знаеше кой знае колко за бизнеса и хотелите, но той беше готов да признае, че разбира много повече от задружността в едно семейство, отколкото него самия.

Когато няколко минути по-късно Ким влезе, той все още мислеше за това, а Глен продължаваше да си пие кафето. Тя се отправи директно към съпруга си, целуна го лекичко, а след това седна и си сипа кафе.

— Добро утро, Оуен — поздрави го студено тя.

— Здравсти, Ким.

— Хубаво се изложи снощи.

Той реши, че настроението му тази сутрин е все още много хубаво, за да се остави да бъде развалено.

— Оженил съм се за момиче от семейство Таунсенд. Те стават доста колоритни, когато се развълнувани или възбудени. Затова пък ние от семейство Съдърленд сме много по-твърди. Пламваме с дяволски огън, когато някой засегне гордостта ни, не съм ли прав?

Ким го гледаше несигурно.

— Какви ги говориш, Оуен?

— Няма значение. — Оуен взе решение. — Тъкмо се канех да предложа на мъжа ти поста на вицепрезидент в инженерния сектор на новата компания „Съдърленд и Таунсенд“. Може да започне работа веднага и да подготви необходимото за първия ни съвместен хотел в южната част на Тихия океан. Работата ще бъде свързана с доста

пътуване и местене, докато тече строежа, но ако искаш можеш да пътуваш с него.

Вилицата на Ким издрънча на чинията.

— Оуен, ти сериозно ли говориш? — Тя го гледаше и не можеше да повярва. — Наистина ли?

Той вдигна очи към Лангли и задържа погледа му.

— Познаваш ме, Ким. Никога не говоря просто така. Глен получава поста, стига да го иска. Нещо ми подсказва, че ще свърши чудесна работа за „Съдърленд и Таунсенд“.

— Оуен, та това е чудесно. Знам, че няма да съжаляваш. — Ким скочи от мястото си, заобиколи масата и прегърна бурно брат си. — Благодаря ти, Оуен. Много, много ти благодаря.

Оуен забеляза, че в очите на сестра му блестят сълзи. Усмихна се едва-едва.

— Ей, дечко, всичко е наред. Това е най-малкото, което мога да направя за член от семейството.

— Да, бе — засмя се Ким. Изпълнена с щастие, тя пусна Оуен и се върна на мястото си. — Това е страхотно, нали, Глен?

— Да — каза Глен. — Наистина е страхотно. Само че има нещо дребно.

Ким се намръщи.

— Какво нещо дребно?

— Получих по-добро предложение в Сиатъл. Истината е, че предпочитам да работя над системите за самолетен контрол, отколкото да се мъча с климатиците на хотела или дори инсталацията им. Много съм задължен на брат ти, но ще откажа предложението му.

— Но, Глен...

Оуен прекъсна недоволните думи на Ким.

— Предложението е добро, Лангли — отвърна тихо той. — Ако не беше, просто нямаше да ти го направя. Както казах преди малко, никога не казвам нещо просто така.

Глен се усмихна.

— Знам. И много ценя това твое качество. Но си мисля, че ще е по-добре ако двамата с Ким се преместим в Сиатъл.

Оуен се изправи.

— Разбрах те. Обсъдете го. Каквото и да решите, аз съм съгласен. Ще се видим по-късно.

Денят е чудесен, мислеше си Оуен, докато излизаше от къщата на утринното слънце. Не си спомняше Нефритеното езеро някого да е било в точно този великолепен синьо-зелен цвят. Дори и планините изглеждаха по-живописни тази сутрин. Не бяха толкова мрачни и заплашително надвиснали. За пръв път атмосферата около Нефритеното езеро не го накара да се почувства като в клетка.

Оуен извърна поглед към прозореца на голямата спалня. Беше отворен. Видя, че Анджи се е надвесила и гледа езерото. Беше се увила в халата си, а косата ѝ, още оплетена от съня, леко се стелеше по раменете ѝ. Когато усети, че той я гледа, му се усмихна и му прати въздушна целувка.

Оуен се усмихна широко и ѝ махана с ръка. Веднага забеляза, че тя се изчерви.

Тръгна бавно по пътеката и си заподсвирква. Насочи се към навеса, за да види какво прави Джефрис.

ОСМА ГЛАВА

Силия бе сама в трапезарията, когато Анджи пристигна. Тя се бе изправила до прозореца и наблюдаваше навеса край кея, докато разсеяно разбъркваше кафето.

— Добро утро, Силия. — Анджи също си наля чаша кафе.

— Добро утро. — Силия бавно се обърна и се усмихна притеснено. — Предполагам, че трябва на теб да благодарим за промененото решение на Оуен.

Анджи се бе надвесила над панера с кифличките и се колебаеше дали да си вземе с боровинки или с овесени ядки.

— Кое променено решение?

— Ким ми каза, че е предложил на Глен пост във веригата на „Съдърленд“. И то много добър пост.

— Така ли? — Най-сетне се спря на боровинковата. — Няма защо да благодариш на мен. Нямам нищо общо с това.

— Изобщо не ми се вярва, Анджи. Оуен е един от най-инатливите мъже, които познавам. Същият като баща си е. — Усмивката на Силия се стопи. — Щом веднъж вземе някакво решение, почти никога няма да го промени. Типичната за семейство Съдърленд гордост няма да позволи подобно нещо. Но както изглежда тази сутрин е направил точно това.

Анджи захапа кифличката.

— Оуен е инат, но не го проявява от каприз и без основание.

— Може би „инат“ не е правилната дума. По-точно ще бъде ако го наречем неотстъпчив.

Анджи не успя да сдържи усмивката си, въпреки че устата ѝ бе пълна.

— Или пък непримирим. А какво ще кажеш за невъзможен, надменен, непроницаем? Понякога дори необосновано вироглав.

— Всичко това май ти се струва забавно? — попита тихо Силия.

— Не бих казала. Съжалявам, че ти се е сторило лекомислено, Силия. Това е друга от дразнещите черти на семейство Таунсенд.

Силия я изгледа дълго.

— Сигурно. Но това, както и да е. Дължа ти благодарност, че си оправила нещата между Оуен и Ким. Беше изключително болезнено да наблюдавам как отношенията им се разпадат. Разбира се Ким доста прибързано се ожени за Глен, а и неговите мотиви отначало изглеждаха доста подозрителни. Но сега знам, че Ким го обича, а след като опознах и него, вече мога да кажа, че е честен младеж, който наистина държи на дъщеря ми.

— Съгласна съм с теб. И аз харесвам Глен.

— Знаех си, че щом Оуен опознае Глен, ще го приеме. Но тогава Ким реши, че Глен трябва да работи във веригата „Съдърленд“ и Оуен побесня.

— Сигурно по този начин Ким се е опитана да го накара да приеме съпруга ѝ — предположи младата жена. — Само че никой не може да го накара да направи каквото и да е.

— Това е самата истина — въздъхна Силия. — Уверявам те, че още като момче беше такъв инатлив и затворен. Когато се ожених за баща му, беше едва на тринайсет. Още тогава се възприемаше като възрастен човек. Момчето никога не ме прие за майка. О, винаги беше любезен, не мога да го отрека. Винаги се държеше добре. Но между нас сякаш имаше пропаст. Беше студен и затворен, дори като малък.

— Някак си не мога да си го представя като момче.

— Нито пък аз — призна Силия. — Когато за пръв път се появих в живота му, той нямаше нищо общо с малките момчета. Приличаше повече на едно по-младо копие на баща си. Още ох първия ден, когато се запознахме, той даде ясно да се разбере, че е възпитаван за бъдещия наследник на Съдърленд. Разбираш ли, беше приел отговорностите, преди още да е наясно какво следва.

— А последното, което е искал, е била нова майка — отбеляза внимателно Анджи.

Силия остави чашата кафе.

— Точно така. Както казах, винаги беше много любезен с мен, но никога не ме прие за майка. Мисля, че за Оуен не съм била нищо повече от една допълнителна отговорност, която да носи на раменете си. Не мога да отрека, че винаги е изпълнявал задълженията си към мен. И не само към мен. Към всички ни. Не може да се отрече, че

винаги изпълнява поетите отговорности. Само че това става по онзи негов нетърпимо арогантен начин.

Анджи долови неугасналото съжаление в гласа на Силия, което все още я изпълваше с тъга. Търсеше подходящите думи, с които да отговори, когато Ким влетя, следвана от Глен. Тя изглеждаше пощастлива и жизнена, отколкото Анджи някога я бе виждала.

— Здравсти, Анджи. Ето къде си била, мамо. Исках да ти кажа, че двамата с Глен скоро си тръгваме. Няма защо да оставаме. Поговорихме си, разбрах, че той ще е много пощастлив в самолетостроенето, отколкото в хотелиерството. Една фирма в Сиатъл му е направила страхотно предложение, нали скъпи?

Глен се усмихна на възторжената си съпруга.

— Мисля, че работата е много добра, а и на Ким ще ѝ хареса в Сиатъл.

— Там ще е чудесно — увери всички тя.

Дъруин се появи на вратата, гъстите му побелели вежди склучени в недоволна гримаса.

— Какво, по дяволите, става тук? Чух, че Оуен ти е предложил поста на вицепрезидент, Глен. Вярно ли е?

— Вярно е — отвърна небрежно Оуен. — Само че му отказах.

Дъруин го зяпна.

— Отказал си? Сигурно се шегуваш?

— Ни най-малко. — Глен погледна часовника, а след това и Ким. — Хайде, скъпа, трябва да си събираме багажа. Брат ти ще ни закара до града, за да си вземем колата. Доста каране ни чака, докато се приберем.

— Не се притеснявай. Ще приготвя всичко за половин час. — Ким се обърна към Анджи и се усмихна. — Благодаря ти, Анджи. Усещам твоя пръст в цялата работа. Брат ми иначе е такъв инат.

— Май просто е бил предпазлив — измърмори Анджи. — Същият синдром съм наблюдавала и при моя брат Хари. Батковците винаги се грижат за по-малките си сестри.

Ким наведе умислено глава на една страна.

— Може и да си права. Никога не съм го приемала по този начин. Все си мислех, че това е част от обичайното арогантно държание на Оуен. — Тя се приближи до Анджи и я прегърна бързо. — Знаеш ли, че май ще се окаже доста интересно да си част от семейството.

— Благодаря — отвърна Анджи, учудена и развълнувана от неочакваната проява на топлота.

Глен се засмя доволно.

— Нещо ми подсказва, че в бъдеще нещата тук доста ще се променят. Ще се видим при следващата сбирка на семейството, Анджи. — Той се доближи и я прегърна забързано и с много обич. — И благодаря — прошепна той. — Длъжник съм ти.

— Нищо подобно — отвърна бързо Анджи, но Глен вече не я слушаше. Той кимна на Силия и Дърюин, хвана Ким за ръката и я поведе към вратата.

Дърюин се намръщи още повече, докато двойката излизаше от трапезарията.

— Не мога да повярвам, че това момче е отказало да заеме приличен пост във веригата „Съдърленд“.

— Мисля, че така е по-добре — каза Силия. — Една млада двойка би трябвало да започне самостоятелно живота си след брака. Това им дава чувство за независимост. Ким искаше единствено да знае, че Оуен приема Глен. Сега вече е доволна. А това е най-важното, нали, Дърюин?

— На мен никога не ми е предлаган поста на вицепрезидент — изръмжа Дърюин. — Не ми е предлагана и работа в куриерската служба на компанията. — Той се обърна към Анджи. — Ти си го направила, нали?

— Стига, Дърюин — започна тихо Силия.

— Тя го е направила. А пък аз искам да знам какво точно става тук. Всички видяхме дивашкото представление на Оуен снощи. Никога през живота си не съм виждал нещо по-унизително. Типично за Таунсенд, може би, но напълно неестествено за Оуен. Тя му прави нещо. Променя го.

— Моля те, Дърюин — каза Силия.

Той я пренебрегна, все още намръщен зловещо на Анджи.

— Прелъстила си Оуен, ето какво си направила. Ти си принудила момчето да се направи на глупак пред цялото си семейство снощи. А сега започна и да се намесваш в семейните проблеми. Всичко ми е ясно.

— Дърюин — сопна се Силия. — Мисля, че каза достатъчно.

— Май ще се окажа прав, че още нищо не сме видели. — Той хвърли салфетката си на масата и се отправи към вратата. — Човек никога не трябва да се доверява на семейство Таунсенд. Те винаги кроят нещо. Винаги използват хората. Сама ще се увериш, Силия. Помни ми думите. Някой ден Оуен ще оплаква часа, в който се е оженил за тази Таунсенд. Ще си научи урока по най-болезнения начин.

В трапезарията се възцари неловко мълчание. Силия се усмихна с неудобство.

— Съжалявам, Анджи. Хелън и Дъруин са доста твърдоглав и непреклонни. Старите навици умират трудно, а те дотолкова са свикнали да мразят семейство Таунсенд, че не могат иначе.

— Поне да знаех защо — отвърна Анджи. Срещна погледа на по-възрастната жена. — Ти знаеш ли?

Тя поклати глава.

— Не, всъщност не. Май всичко започва по времето на първото сливане. Тогава все още не съм била женена за бащата на Оуен и нямам представа от подробностите. Случилото се е оставило доста неприятен вкус в устата на всички. Трябва да призная, че от преданост към семейството, съм проявявала недоверие към всички от рода Таунсенд, въпреки че ти си първата, с която се запознавам.

— Като ни опознаеш, ще разбереш, че сме много обичливи.

Преди Силия да отговори, Оуен влезе в трапезарията. Първо забеляза мащехата си.

— Добро утро, Силия. Да си виждала Анджи? — В този момент забеляза, че тя е седнала на масата за закуска. — А, ето те и теб, сладурче. Търсих те. След малко трябва да закарам Ким и Глен до другата страна на езерото. Докато ме няма защо не накараш Бета пак да ни приготви кошница за пикник. Следобед ще вземем лодката и ще отидем до островчетата в южната страна на езерото.

— Добре — отвърна Анджи. — Колко ще се бавиш?

— Щом изпратя Ким и Глен, ще взема заявката на Джефрис от железарския магазин. — Той сви рамене. — Едва ли повече от два часа.

— Чудесно. — Тя усети, че се изчервява под настойчивия поглед на Оуен. Много добре разбираше, че той ще я люби на някой от островите в южната част на езерото. Знойните спомени от изминалата

нощ нахлуха в съзнанието ѝ и всичките ѝ сетива потръпнаха в очакване.

— Ще се видим. — Той тръгна към вратата.

— Оуен? — повика го тихо Силия.

Той се обърна.

— Да.

— Благодаря ти — промълви Силия.

— Защо ми благодариш? Че съм предложил работа на Лангли ли? Забрави. Не е кой знае какво. Той ми отказа, така или иначе.

— Предложението ти означава много за Ким. А и за мен.

Оуен се поколеба и изви леко устни.

— Лангли е свестен. Татко щеше да го хареса. Има истински живец у него.

Доста по-късно същия следобед, Оуен спря моторната лодка в малко заливче на едно от миниатюрните островчета, пръснати в южната част на Нефритеното езеро. Той погледна към Анджи, докато тя преценяваше как да премине до сушата.

— Не е много дълбоко. Навий си дънките и си свали обувките — посъветва я Оуен. Освен ако не искаш да те нося до брега.

— Мисля, че ще се справя. Ти вземи обяда — подаде му кошницата тя. След това изрита равните си обувки.

Оуен нави своите дънки. Прехвърли се през борда с кошницата в едната ръка, обувките — в другата. Остана в бистрата вода, докато наблюдаваше как Анджи прехвърля внимателно първо единия си крак, а след това и другия.

Заля го истинска вълна на удоволствие щом си спомни усещането на този мек изящен крак до неговия. Нямахше търпение отново да люби жена си.

В този момент тя вдигна поглед и сигурно забеляза настойчивия му поглед, защото се изчерви. Веднага сведе поглед към краката си. Оуен забеляза проблясъка на ръката ѝ щом слънчевите лъчи попаднаха на халката и този път чувството бе на задоволство.

— Защо ли си мислех, че сме дошли тук, за да обядваме? — шляпаше през водата Анджи.

— Обяд и други неща. — Оуен повдигна кошницата, изпълнен с ведрост и незнайно как преизпълнен със задоволство от живота. — А и това не е точно обяд, а нещо като закуска. Вече е късно за обяд.

— Защото ти закъсня с цял час, докато се върнеш от Джейд — напомни му тя.

— Има нещо в железарските магазини — отвърна той. — Щом влезеш, веднага се сещаш за всички неща, които може да ти потрябват. А аз дори не обичам да поправам и да бъзикам това и онова като чичо ми. Ами да, на мен дори не ми се налага да поправам каквото и да е вкъщи.

— Сигурно това е чисто мъжка реакция. Наблюдавала съм баща ми и брат ми в железарски магазини. Никак не е весело. — Тя стигна каменистия бряг и остана загледана в отвора на една пещера, полуприкрит от избуялата папрат. — Но затова път тук е просто прекрасно.

— Чудесно е — съгласи се Оуен, докато наблюдаваше как слънцето си играе в червените коси на Анджи и ги превръща в пламък. Зачуди се дали ще успее да я люби, преди да я нахрани или тя може би ще настоява първо да хапнат. Реши да изпробва късмета си. — Какво ще кажеш за това местенце тук?

— Добре. — Анджи извади карираната покривка от кошницата и я нагласи на малка полянка сред папратите. Седна под сянката на едно дърво и започна да изважда нещата. — Този път Бета направо е надминала себе си. Пастет, френски хляб и бутилка вино.

Оуен се ухили и се просна на покривката до нея.

— Сигурно е искала да наблегне на романтичния елемент. Не мога да ѝ се сърдя. — Той постави ръка на бедрото на Анджи и леко го стисна. — И аз съм доста романтично настроен.

Тя се засмя.

— Искаш да кажеш, че се чувстваш неустойимо сексапилен ли?

— Има ли някакво значение? — той плъзна ръка малко по-високо по бедрото. Наведе глава и я целуна по коляното. Щом се взря в очите ѝ, веднага забеляза бушуващите чувства. Усмихна ѝ се приканващо, усетил, че тя се кани да му каже, че го обича.

— А взе ли поръчката? — попита тя, докато разопаковаше пастета.

— Какво? — намръщи се той, изненадан от неочакваната промяна на темата.

— Поръчката, която Джефрис те е помолил да вземеш от железарския магазин в Джейд. Бяха ли я подготвили?

— А, това ли? Да, взех я. — Той я загледа как намазва парче хляб. — Анджи, в момента не съм много гладен.

— Така ли?

— Не. — Той нежно пое филията и ножа от ръцете ѝ, остави ги в кошницата, а след това се пресегна към нея. — Ела тук, жено!

— Тук съм — прошепна тя.

— По-близо. — Той я положи върху карираната покривка и пхна крак между бедрата ѝ. Тя го обви с ръце и го загледа през притворените си клепачи. Усмивката ѝ бе топла и приканваща и му разкриваше по един непогрешим женствен начин, че е негова. Оуен усети как цялото му тяло се стегна от желание.

— Оуен?

— Всичко е наред. Този път сме съвсем сами. Никой не може да ни види от водата.

Той сведе устни, за да покрие устата на Анджи. Храната в кошницата бе забравена, а малко след това тя лежеше гола под него, а той бе потънал дълбоко в женствената ѝ топлина. Усещаше я как се притиска до него, как го обгръща от всякъде. Ноктите ѝ бяха забити в гърба му.

Оуен вдигна глава, за да я погледа, докато потръпваше в ръцете му също като слънчевите лъчи по повърхността на Нефритеното езеро. Тихите ѝ викове на удоволствие бяха най-възбуждащите звуци, които Оуен бе чувал. Той бе на прага на собственото си удовлетворение, когато осъзна, че е изпълнен с очакване за нещо.

Кратките възхитително възбуждащи контракции дълбоко в тялото на Анджи го понесоха на крилете на бурята. Той веднага забрави очакванията си, забрави защо се е сдържал само преди миг. Остави се на горещата вихрушка с дрезгав вик на триумф и удоволствие.

Едва след като потръпна и се отпусна, тялото му все още покрито с капчици пот, Оуен си спомни какво бе очаква да чуе в тези последни секунди преди мига на върховно удовлетворение.

Бе очаквал Анджи да му каже, че го обича. Намръщи се леко, когато разбра, че тя не го е казвала от момента, в който я люби за пръв път. Но в този момент, бе прекалено отпуснат, за да мисли за това. Затвори очи и се остави да полети на ленивите криле на умората...

Не усети кога е заспал, докато след известно време не чу шумоленето на Анджи из кошницата. Отвори очи и забеляза, че тя вече е облечена и отново се е заела да може пастет по франзелата. Сега вече комбинацията му се стори възхитително вкусна. Оуен усети, че е гладен като вълк.

— Мога да изям поне пет — каза той. Стана, придърпа дънките си и отиде да си измие ръцете в езерната вода.

— Да те предупредя, че съм на една крачка пред теб. Ако искаш да остане и за теб, побързай. — Подаде му парче хляб, дебело намазано с пастет.

Оуен го изгълта на две хапки.

— Ще отворя виното.

Той се зае с тирбушона, предвидливо оставен от Бети.

— Анджи?

— Ммм.

— Мислех за нещо.

— Вече съм те предупредила за мисленето.

Той се ухили, прекалено ленив и доволен, за да се почувства засегнат.

— Какво ще кажеш да си довършим медения месец някъде другаде?

Сипа вино в две чаши и ѝ подаде едната.

— Мислех, че искаш да останем тук, за да не навредя на пускането на акциите.

— По дяволите, това никога не е било под въпрос — призна той. — Знаех, че мога да държа и пресата, и всички надалеч от теб докато сме в някой от хотелите ми. Аз съм шефът, нали не си забравила?

Анджи остави филията с пастета, а очите ѝ дори не се откъснаха от неговите.

— Тогава защо настоя да дойдем тук?

— Дойде ми на ум щурата идея, че щом ме видиш заобиколен от останалите членове на семейство Съдърленд, веднага ще ми се притечеш на помощ. — Той се усмихна широко. — Ти си от хората,

които не могат да търпят потисничеството и несправедливостта. Прецених, че щом видиш как стоят нещата между мен и другите, веднага ще побеснееш и бързо-бързо ще си спомниш за чувствата си към мен.

— Ясно.

— Не стана точно така, както предвиждах — призна Оуен. — Но всичко се подреди. — Той я погледна многозначително — А сега вече си спомняш какво изпитваш към мен, нали Анджи.

Тя придърпа коленете си към гърдите и ги обгърна с ръце. Изглеждаше замислена.

— Искаш ли този брак да продължи, Оуен?

— Дяволски добре знаеш, че искам.

Тя кимна.

— Аз също.

Усмивката му разкри колко е доволен.

— Знам. Винаги съм го знаел. Просто ти трябваше време, за да преодолееш гнева си, а също и страха, че те използвам. Част от проблема се получи по моя вина. Може би трябваше да ти дам възможност да ме поопознаеш, преди да се оженим. Аз те пришпорих. Ако имахме повече време, щеше да се чувстваш по-уверена по отношение на мен.

— Може и да си прав. Сега вече ми се струва, че те познавам по-добре. — Анджи изглеждаше напрегната и сериозна.

— То си е така. — Наведе се към нея, целуна я силно и се усмихна. — Надявах се, след като този брак стане нормален да стигнеш тъкмо до това заключение.

— Не си ли прекалено самоуверен, Оуен?

Той се засмя тихо.

— Няма да ти отговарям. Това е един от онези въпроси, на които каквото и да кажеш, все не е подходящо. Но ако това ще те успокои, успя да вкараш прът в колелата на повечето ми планове за съвършения меден месец. Сега си мисля, че бихме могли да го вкараме в правия път. Какво ще кажеш?

— Добре.

— Това ли е всичко, което ще кажеш? — погледна я подигравателно той. — Не искаш да ми кажеш, че тук на Нефритения остров ти харесва?

— Не, разбира се. Но мога да ти доверя, че през последните дни научих за теб повече, отколкото през трите месеца, преди да дойдем тук.

Тези думи го подразниха.

— Това не може да е вярно, по дяволите. Просто тук ти се отвориха очите. Това е.

— Щом казваш.

Оуен усети, че доброто му настроение започва да се изпарява.

— Анджи, какво ти е? Ядосана ли си, какво има?

— Не, не съм ядосана. Просто имах време да помисля. — Тя подпря брадичката си на свитите си колене. — И двамата се съгласихме, че искаме да дадем шанс на този брак.

— Не съм казвал подобно нещо — изръмжа той. — Твърдых, че той ще е добър. Точка.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Мисля, че има добър шанс да успее.

— Шанс?

— Да, така, както аз виждам нещата, има много в наша полза. Първо, между нас има силно физическо привличане.

— Дяволски права си. — Оуен отпи от виното.

— Да не забравяме и важността на бизнес отношенията, особено след като Съдърленд и Таунсенд се слоят. Отначало това ме ядоса, но сега вече стигнах до заключението, че когато бизнес интересите са общи, това е важен градивен елемент в отношенията ни.

При тези думи Оуен избухна.

— По дяволите, Анджи. Взаимните ни бизнес интереси нямат нищо общо с тази връзка!

— Напротив, Оуен, имат. — Гласът на Анджи бе спокоен, много уравновесен, сякаш обясняваше нещо на непокорно дете. — Не можеш да отречеш. Сам каза, че никога нямаше да се срещнем ако семейството ни не бяха в хотелиерския бизнес. Не се притеснявай, това започва да ми се струва една от най-силните устои в брака ни.

— Анджи, ще престанеш ли?

Тя го погледна невинно.

— Защо се дразниш? Казвам ти това, което искаш да чуеш, нали?

— Не искам и да чувам за бизнес страна в този брак — изсъска през зъби той. Каква игра си въобразява, че играе, зачуди се той. —

Хотелите не са това, което ще ни задържи заедно.

— А какво ще ни задържи заедно?

— Всичко останало.

— Физическото влечение? Вече го споменах.

— Не само физическото привличане — изръмжа той. — Привързаност. Общи интереси, взаимно уважение. „Твоята любов, изкрещя безгласно той“.

— Вече споменах взаимните ни интереси. Те са хотелите.

— Не само хотелите. Тя се усмихна подигравателно.

— Добре. Пикниците. Изглежда и двамата много обичаме пикници.

— Има още. Още много неща.

— Какво например? — подтикна го тя.

Оуен усети, че е заклещен в някакъв ъгъл.

— Доверие. Себеотдаване. Чувство за отговорност.

— Да, сигурно си прав. Всичко това са чудесни неща. Много ценни.

— Естествено. „И нито едно от тях не е толкова чудесно и ценно колкото любовта ти към мен, помисли си ядосан той. Защо не ми го кажеш, Анджи? Защо вече не ми казваш колко много ме обичаш? Сега вече сме женени. Наистина сме женени. Но откакто сме и любовници вече не изричаш тези думи“.

— Оуен, какво има?

— Какво да има? — усмихна се мрачно той. — Сам съм на остров, с жената, която...

— Какво, Оуен?

Той я погледна и най-сетне забеляза нежното, изпълнено с очакване и надежда изражение в ясните тюркоазни очи. То го порази. Веднага разбра какво се опитваше да постигне тя. За нейно съжаление, той умееше да чете по нея като в отворена книга. Ако си въобразява, че ще успее да го манипулира просто така, за да го накара да ѝ се закълне във вечна любов, просто много се лъжеше.

Никой не беше в състояние да манипулира Оуен Съдърленд. Всеки мъж, който се оставяше да бъде манипулиран, беше слабак. Баща му му го беше казал.

— Сам съм на остров, с жената, за която съм женен — отвърна веднага той. — И бих казал, че това е много удобно разрешение на

нещата, ти как мислиш? — Пресегна се към нея и я дръпна върху гърдите си.

Слънцето изпрати отблясъците си в косата на Анджи, а сладката сексапилна тежест на краката ѝ върху неговите, го възбуди. Той забрави гнева, който изпита към неуспешния ѝ опит да го контролира, в момента, в който плени устните ѝ.

Беше сам на острова с жена си, а тя го обичаше както никоя друга жена не го бе обичала. Беше напълно сигурен, въпреки че в този момент гордостта ѝ не позволяваше да му го признае.

Той добре разбираше проявите на гордост. Можеше да почака. Анджи бе прекалено мека и нежна, твърде влюбена в него, за да издържи дълго. Тя първа ще се предаде в тази битка, която сама започна.

Много добре разбирам проявите на гордост, каза си Анджи на следващата сутрин, когато тръгна на разходка из Нефритения остров. Можеше да почака.

Спря се сред избуялите борове и се загледа към лодката на семейство Съдърленд, която пореше водите на езерото към града. Носеше се плавно по зелената повърхност. Оуен тръгна само преди няколко минути, за да подмени една от частите, които бе купил предишния ден по поръчка на Джефрис от железарския магазин.

Анджи предположи, че Джефрис и сам би могъл да свърши това, но Оуен вероятно си търсеше извинение, за да избяга от острова. Той сам бе предложил да отиде.

Анджи разбираше, че става неспокоен. Беше крайно време да си тръгват. Вчера започна да казва нещо за довършване на медения месец на друго място, но тя поведе разговора в друга посока с нещастния си малък опит да го накара да ѝ признае любовта си.

Тъглчетата на устата ѝ увиснаха надолу като се сети как усилията ѝ да каже вълшебните думички, бяха рикоширали обратно в нея. Нямаше смисъл да пробва по заобиколни пътища. Той бе упорит като магаре. Може би трябва да се снабди с една пръчка и да го пердаши между ушите, докато не завладее вниманието му изцяло, мислеше тя.

Беше очевидно, че Оуен няма нищо против да се наслаждава на любовта ѝ, както бе съвсем ясно, че той самият няма намерение да се отдава на подобни опасни чувства. И той, както и всички останали от семейство Съдърленд се чувстваха неудобно от силните чувства.

Беше много лесно да се разбере защо Оуен изпитва такова нежелание да признае собствените си чувства. Откакто пристигнаха на Нефритения остров, Анджи бе научила достатъчно неща за него и вече разбираше къде е проблемът. Като момче е загубил майка си, преди още да я е опознал. Възпитан и отгледан бе от баща, който несъмнено е поощрявал солидните качества на мъжете като воля, умението да командва другите и арогантността, породена от съзнанието за власт — все черти, които биха служили отлично на Оуен на трона на империята Съдърленд.

Силия се бе появила в живота на Оуен прекалено късно, за да окаже някакво влияние или да промени каквото и да е. Пътят в бъдещето на момчето вече е бил ясно предначертан, когато е бил на тринадесет. Както и да е, Силия скоро се е оказала заета със собственото си дете и е била доволна да остави заварения си син да расте под грижите на баща си.

Хелън и Дърюин бяха изпълнени с огорчение заради отредените им роли в йерархията на Съдърленд и не са си губили времето в чувства към момчето, което е щяло да наследи баща си... момчето, от което един ден са щели да зависят за доходите и мястото им в корпорация „Съдърленд“. Сигурно дори са презирали това момче.

Анджи се извърна, когато чу приближаващите се стъпки. Дърюин крачеше бързо по накапалите борови иглички. Стори ѝ се, че бърза.

— Добро утро, Анджи — кимна студено той. — Приятен ден е днес.

— Да, наистина.

— Видях, че Оуен се упъти нанякъде. Чух го да казва тази сутрин, че ще ходи до Джейд. — Дърюин се загледа в следата, оставена от малката лодка. — Едва ли ще се върне до час-два.

— Сигурно не. Говореше нещо за гаечни ключове и клапани, когато го видях преди малко — усмихна се Анджи. — Сигурно веднага щом влезе в железарския магазин, ще измисли какви ли не интересни неща, за които да провери.

— Сигурно. — Гъстите вежди на Дъруин се сключиха. Продължи да гледа намръщен към езерото. — Я да видим кой се е упътил към нас?

— Кой? — Анджи отново се извърна към езерото и видя, че малката лодка, която Дъруин бе забелязал, се приближава към Нефритения остров.

— Имам съобщение за госпожа Съдърленд.

— Аз съм госпожа Съдърленд — провикне се в отговор Анджи.

— Един казва, че работи за брат ви. Било важно. Искане веднага да ви види. Поръча да ви прекарам през езерото.

Внезапен всеобхватен страх сграбчи Анджи.

— Ще си видим на кея — извика тя. Веднага хукна към навеса за лодки.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Каза, че името му е Роулингс и работи за Хари и Палмър Таунсенд. Това е всичко, което знам, госпожо. — Младежът, облечен в дънки и тениска присви очи към Анджи от лодката. — Помоли ме да дойда и да ви заведа. Искал да говори незабавно с вас. Звънял по телефона, но никой не се обаждал в дома на Съдърленд.

Анджи погледна Дърюин, застанал до нея на кея.

— Знаеш ли нещо за обажданията на някой си господин Роулингс?

Дърюин направи кисела гримаса.

— Не. Но Бети има инструкции да прехвърля всички обаждания на Оуен. Нали не си забравила? Останалите дори нямаме право да вдигаме телефона в собствения си дом.

Анджи си спомни какви нареждания бе дал Оуен на семейството си. Всички телефонни обаждания трябваше да минават през него и никой извън роднините не трябваше да бъде допускан на острова без покана. Беше предположила, че нещата са се променили след онази нощ, когато двамата се любиха.

Сега, като се замисли, не можа да си спомни Оуен някога да е отменял нарежданията си. И защо да променя вече наложените правила? Всъщност в отношенията им няма съществена промяна, нали?

Разбира се, че имаше. Ако този голям, инатлив, арогантен идиот не разбираше, то поне трябваше да си помисли по проклетия въпрос.

— Ще дойда с вас, за да се срещна с Роулингс — обърна се Анджи към младежа. — После ще ме върнете ли обратно?

— Разчитайте на мен.

— Добре. — Анджи се прехвърли в лодката. — Дърюин, би ли предал на другите, че скоро ще се върна.

— Добре.

Когато лодката потегли и се отдели от кея, тя се извърна и погледна назад. Дърюин все още гледаше след тях. Бяха в средата на

езерото, когато той се обърна и се насочи по пътеката към къщата. Погледна към младия човек, който управляваше лодката.

— Как каза, че ти е името? — опита се тя да надвика рева на мотора.

— Дейв. Дейв Маркъл. Семейството ми живее в онази къща там отляво на града. Работя на пристанището.

Анджи отмести косата, която вятърът бе прехвърлил пред очите ѝ.

— Отдавна ли живееш тук?

— Винаги съм живял тук. Тази есен заминавам. Ще уча в колеж.

— Поздравявам те.

— Благодаря. — Дейв се ухили. — Нямам търпение да се махна от тази дупка, честна дума.

Анджи също се засмя.

— Сигурно познаваш семейство Съдърленд от край време.

Дейв сви рамене.

— Колкото да ги поздравя, ако срещна някой от тях на улицата. Те не са много общителни. Доста дръпнати и високомерни, ако ме разбирате. Поне възрастните са такива. Много-много не можеш да видиш нито оня надут пуяк, който управлява хотелите, нито сестра му. Дори не знаех, че Оуен Съдърленд се е оженил, докато Роулингс не се появи и не попита дали ви познавам.

— Кога се появи? Роулингс, искам да кажа.

— Не знам кога е пристигнал в града. Дойде на пристанището преди около час и каза, че търси човек, който да занесе едно съобщение до къщата в езерото. Може би да ви доведе тука, ако желаете.

Анджи разбра, че няма да успее да разбере нищо повече от Дейв. Отпусна се на седалката и загледа пристанището, което се увеличаваше пред погледа ѝ.

След малко външният борд се удари в кея и Дейв се пресегна, за да помогне на Анджи да слезе. Тя се огледа, изпълнена с очакване. Лодката на Съдърленд бе завързана няколко метра по-надолу. От Оуен нямаше никаква следа.

— Къде е този господин Роулингс?

— В кафенето на пристанището — Дейв посочи с брадичка към запуснатия ресторант в края на кея. — Каза, че ще пие чаша кафе,

докато ви чака.

— Благодаря. — Анджи тръгна по кея, изкачи се по стъпалата, които водеха към пътеката на брега и се отправи към кафенето.

Оказа се, че изобщо не е трудно да отгатне кой точно е Роулингс сред тълпата в малкото заведение за сандвичи и кафе. Единствено той беше с вратовръзка, при това копринена и отиваше на скъпия му костюм.

Анджи го погледна любопитно, докато вървеше към него. Роулингс бе в средата на тридесетте. Беше тъмнокос, с черни очи, нащрек, с агресивното излъчване на мъж, устремил се към успеха. Когато Анджи се приближи, той се изправи.

— Госпожа Съдърленд?

— Да.

— Аз съм Джек Роулингс. Моля, седнете.

Анджи се настани срещу него в малкото сепаре.

— Да не би нещо да не е наред, господин Роулингс? Момчето, което донесе съобщението ви спомена, че работите за брат ми.

Роулингс й се усмихна обезоръжаващо.

— Не точно. Признавам, че така казах на младежа, но това беше единствено защото трябваше веднага да разговарям с вас и не можах да измисля друг начин, за да го направя. Пробвах да позвъня, но никой не се обади.

— Ясно — намръщи се Анджи. — Кой точно сте вие, господин Роулингс? Защо искате да се срещнете с мен?

Роулингс отмести чашата с кафе и скръсти ръце върху пластмасовата маса.

— Ще бъда откровен, госпожо Съдърленд. Представявам група инвеститори, които се интересуват от закупуването на голям пакет акции от „Съдърленд и Таунсенд“, когато новата компания ги пусне на пазара.

— И какво общо имам аз с това?

— Ще бъда пряк с вас. Носят се някои доста обезпокояващи слухове, че бракът ви със Съдърленд бил просто за камуфлаж. Говори се, че сливането няма да издържи дълго. Хората все повтарят, че старата вражда си е същата, както и преди, и че Оуен Съдърленд няма да успее да закрепни нещата за повече от около година.

Анджи застина на мястото си.

— Това е пълен абсурд. Къде, по дяволите, чухте всичко това?
Роулинг сви рамене.

— Така се говори, нали вече ви казах. Моля ви, разберете ме, госпожо Съдърленд. Моите хора са готови да вложат много пари. Ако сливането между Съдърленд и Таунсенд се окаже нестабилно още от самото начало и управата има непрекъснати разправии заради старата вражда, тогава моите инвеститори ще загубят много.

— Извикахте ме тук, за да разберете дали бракът ми е стабилен, така че да си направите изводите за сливането значи? — попита все още неспособна да повярва Анджи.

— Нека просто да кажем, че искам да си изясня нещата. Ако бракът ви със Съдърленд е само за пред хората, тогава да, моите хора ще се чудят дали не е така и със самото сливане. Казаха ми, че старата вражда е оставила доста горчив вкус и у двете страни.

Анджи побесня.

— Това е пълен абсурд.

— Вижте — продължи Роулинг с любезна подкупваща усмивка. — Нали разбирате проблема ми? Ако все още има лоши чувства, те ще се отразят върху управата. А ако „Съдърленд и Таунсенд“ се управлява зле, това ще рефлектира върху инвестицията на клиентите ми.

Анджи се измъкна от сепарето и се изправи.

— Много добре разбирам проблема ви, господин Роулинг. Той е, че се вслушвате прекалено много в клюките. Уверявам ви, че в този случай вътрешната ви информация е грешна. Чувствам се обвързана и омъжена за Оуен Съдърленд. Освен това ми е безкрайно неприятно, че си послужихте с лъжа, за да се срещнете с мен тук. Ако това е начинът, по който вашата група инвеститори процедира, тогава, що се отнася до мен, не горя от желание да си вложат парите със семейната компания.

— Успокойте се, госпожо Съдърленд. — Роулинг се забърза и излезе от сепарето, когато разбра, че тя си тръгва. Тръгна след нея. — Само се опитвах да разбера какво става.

Анджи дори не се обърна. Вървеше към вратата на кафенето, когато тя се отвори.

Оуен пристъпи в заведението. Погледът му веднага я откри, а след това се плъзна към мъжа, който я следваше. Анджи забеляза студените пламъци в очите на мъжа си.

Оуен направи две крачки напред и посегна към ръката на Анджи. Дръпна я към себе си.

— Какво става тук?

— Това е господин Роулингс — отвърна веднага Анджи. — Представлява някакви инвеститори, които се интересуват от акциите на „Съдърленд и Таунсенд“.

— Много добре знам кой е. — Оуен прикова Анджи до себе си и препречи пътя на Роулингс. — Ако имаш някакви въпроси, говори с мен, Роулингс. Съпругата ми няма нищо общо със семейния бизнес.

— Ей, я стига, Съдърленд. Просто си върша работата. Знаеш много добре. Това си е бизнес.

— Как ли пък не. Сега съм на меден месец. В момента бизнесът не ме интересува. — Оуен отправи интимна усмивка на Анджи, която не успя да заличи следите от огъня в очите му. След това отново погледна натрапника. — Съвсем официално заявявам, че не ми харесва начинът, по който си вършиш работата. Може би ти с малката си групичка ще се насочите към някоя по-интересна мръвка.

— Не ми ги пробутвай тия, Съдърленд — отвърна другият мъж. — Моите хора имат достатъчна наличност за инвестиране. Имаш нужда от тези пари.

— Съдърленд и Таунсенд не се нуждаят от групата ти. И двамата го знаем много добре. Акциите ни ще се продават като топъл хляб още от първия ден и ти го знаеш. Опитите ти да смъкнеш цената са напълно безсмислени. Сега се разкарай, преди да съм те хвърлил в езерото.

— Виж, тук съм, защото получих сигурна информация. Имам право да знам дали това сливане е истинско и дали ни очакват проблеми. От много места чувам, че старата вражда още не е угаснала.

— Напротив, мъртва е. — Оуен отново подхвърли на Анджи една от опасните си усмивки. — Ние с Анджи вече сме я погребали, нали скъпа?

Анджи усети как пръстите на мъжа ѝ се впиват в ръката. Тя успя да се усмихне сладко, съвсем като любяща съпруга на меден месец.

— Но, разбира се, скъпи.

— Враждата вече е стара работа — каза небрежно Оуен. — Така или иначе, никога не е била кой знае какво. Просто един начин да се привлече общественият интерес. В миналото изпълняваше добре

предназначението си, но сега вече нещата се промениха. Хотелите „Съдърленд“ и курортите на Таунсенд ще се развиват по-успешно заедно.

— Не ми представиха нещата по този начин — измърмори Роулингс.

Оуен сви рамене.

— Значи не са ти ги представили както трябва. Сега двамата с жена ми се прибираме. Както вече ти казах, сме на меден месец. Имаме и по-добри забавления от деловите разговори.

Без да се обръща назад, Оуен потегли Анджи навън. Не каза нищо, докато вървяха към кея, където бе завързана моторницата. Подаде ѝ ръка, за да се качи и скочи леко след нея. След това запали двигателя и се отправи напред.

Минута по-късно вече пътуваха към острова. Анджи седеше притихнала, без да смее да каже и дума, защото усещаше опасното настроение на Оуен. Косата ѝ се вееше на вятъра. Разсеяно отметна кичур, докато отново си припомняше сцената с Джек Роулингс.

Към средата на езерото Оуен угаси мотора. Ревът му притихна до пърпорене, а моторницата продължи да се плъзга към острова много по-бавно.

Оуен се извърна и погледна Анджи.

— Добре, какво по дяволите ставаше там?

— Същото, което и ти си помисли. Роулингс искаше вътрешна информация за сливането. — Анджи го наблюдаваше притеснено.

— Това ми е ясно. Искам да разбера как стана така, че ти се оказа с него в кафенето. И как пресече езерото?

— Това е доста интересна история — отвърна Анджи. — Сега като си помисля, наистина е доста любопитна.

— Това ми е повече от ясно.

— Роулингс изпрати едно момче с лодка до острова, за да ми каже, че някой, който работел за брат ми, искал да говори с мен.

Ръката на Оуен стисна кормилото.

— Трябваше да му натикам зъбите в гърлото.

— Момчето каза, че Роулингс се опитал да се свърже с мен по телефона, но така и не успял. — Анджи се вгледа в сериозния профил на Оуен. — Има ли такова нещо?

— Не. Никой не е звънял. — Оуен внимаваше, защото приближаваха острова.

— Сигурен ли си.

Той се озърна рязко, очите му очите му строги и предизвикателни като на ястреб.

— Да не би пак да ме обвиняваш, че лъжа.

Анджи бавно поклати глава, без да спира да го наблюдава. Спомни си за гордостта му и какво ѝ беше обещал.

— Не. Ти ми каза, че никога няма да ме излъжеш. Вярвам ти.

Част от гнева му се стопи.

— Хубаво. Постигнали сме, значи някакъв напредък. Доволен съм и на малките благоволения. По дяволите, Анджи, не трябваше да се хващаш на този евтин трик. Баща ти и брат ти бяха прави, когато казаха, че си прекалено наивна, когато става въпрос за бизнес.

Тези думи я вбесиха.

— Изобщо не съм наивна. Ако хората понякога си правят труда да ме информират, нямаше да се хващам на евтини трикове. Но никой не ми казва нищо, нали? Държете ме на тъмно и се ядосвате, когато започна да се лутам сама и стигна до някое погрешно заключение.

— Точно така, ти се луташ. Трябваше да използваш здравия си разум по отношение на Роулингс. Трябваше да разбереш, че нещо не е наред, още когато този кретен ти е изпратил съобщението, че работи за брат ти.

— Престани да се заяждаш с мен, Оуен. Реагирах напълно нормално и разумно, като се имат предвид обстоятелствата.

— И какви по-точно са тези обстоятелства?

— Човекът каза, че се е опитвал да се свърже с мен по телефона. Много добре знам, че си наредил на Бета да прехвърля всички обаждания на теб. За мое добро, разбира се. Защото съм наивна и така нататък.

— Я се успокой, Анджи. Прекалено много се вълнуваш.

— Не мога да не се вълнувам. Такава съм си, или вече си забравил? Освен това, не ми е приятно да ми крещиш като на някой служител, който е сгазил лука.

— Но ти наистина сгази лука — настоя Оуен.

— Не беше моя вината.

— Вината беше твоя. — Той се обърна и се намръщи, стъпил здраво в поклащащата се лодка. Насочи пръста си към нея. — Трябваше да проявиш повече разум, а не да скочиш в лодката на първия непознат. Първо, трябваше веднага да заподозреш, че нещо не е наред в това съобщение. Трябваше да ме изчакаш да се върна, преди да се втурнеш да проверяваш какво става. Използвай здравия си разум, дявол да го вземе.

— Ядосан си само защото се страхуваш, че може да съм казала нещо, което да навреди на пускането на акциите — прошепна Анджи.

— Грещиш. Точно сега и пет пари не давам за проклетите акции. Ядосан съм заради този кретен Роулингс, че се е опитал да те използва, а ти си се оставила да те подведе точно както е искал.

Анджи вдигна брадичка.

— Мисля, че ще е най-добре да оставим тази разправия за по-нататък, когато станеш малко по-разумен.

— Разумен ли? Искаш да съм разумен в подобна ситуация.

— Да.

— Ами тогава мисли, уважаема госпожо. — Той отново включи двигателя. Машината изръмжа. — Ще довършим този разговор по-късно — надвика той шума. — За едно поне си права. Сега не е моментът за разправии. Както е тръгнало, след малко може и да те оставя да доплуваш до острова.

Оуен все още бе раздразнен, когато пристигнаха. Поне беше успял да овладее лошото си настроение. Докато завързваше лодката, си мислеше колко лесно успява Анджи да промени настроенятията му. Когато бе с нея, от разумен, решителен и спокоен, се поддаваше на мъжката си ярост само за един миг.

Когато откри Анджи в онова кафене с Роулингс, направо му причерня пред очите. Цяла сутрин бе мислил над това, че тя не иска да му признае, че го обича. Това си беше просто един детински прозрачен опит да го манипулира. Каза си, че най-доброто в случая е да се преструва, че не забелязва. Беше убеден, че решението му е правилно. Анджи бе прекалено отстъпчива и емоционална, за да издържи дълго. Рано или късно, докато лежеше в прегръдките му, щеше да се изпусне. Щеше да каже думите, които той толкова искаше да чуе. А когато ги кажеше, Оуен щеше да се поздрави, че е спечелил тази малка, безмълвна битка.

— Оуен?

— Да? — Той вдигна поглед от намотките на жълтото найлоново въже. Анджи слизаше умислена от лодката.

— Как разбра, че съм в кафенето с Роулингс?

Ръцете на Оуен застинаха на въжето. След това се изправи и й подаде ръка, за да ѝ помогне.

— Някакво момче на пристанището ми каза, че си отишла да се срещнеш с някого.

— Това сигурно е бил Дейв.

— Точно така. Дейв. — Оуен я погледна, докато стоеше пред него на кея. — Защо?

— Просто се чудех.

Той постави ръце на хълбоците си и я загледа.

— За какво точно си се чудила, Анджи?

— Ако трябва да сме честни, стори ме се, че тази случка е доста интересно разположена във времето — отвърна бавно Анджи.

— Продължавай.

Тя се намръщи.

— Добре. Виж сега. Ти тръгваш от острова с твоята моторница и след малко получавам съобщение, че някакъв представител на брат ми се опитва да се свърже с мен.

— Роулингс може да е наблюдавал острова с бинокъл. Щом видял, че моторницата потегля, сигурно е предал съобщението на момчето. Знаел е, че това е единственият му шанс да те намери сама.

— Правилно. — Анджи прехапа долната си устна, замислена над това разсъждение. — Той обаче спомена какво говорели всички.

— Какво говорят? За старата вражда ли?

— Да. Съвсем не беше убеден, че тя е останала в миналото и каза, че това много притеснявало инвеститорите. Враждата можела да причини неприятности между членовете на новата управа.

Оуен сви рамене.

— Ако нещо ги притеснява, могат да подминат офертата ни. Не се тревожа, че ще загубим групата на Роулингс. Тази сутрин позвъних в главното управление. Бизнес средите направо са полудели по новината за барака ни и за сливането. Вярвай ми, към акциите на Съдърленд и Таунсенд проявяват огромен интерес.

— Не исках да кажа това, Оуен.

— Какво искаше да кажеш?

Тя го погледна много сериозно.

— Вечерта след сватбата някой нарочно се опита да ни развали отношенията като ме накара да видя предварително копие от изявлението за пресата за сливането.

— И много добре си свърши работата този някой — изсумтя Оуен. — Всеки път, когато се сетя, че прекарах първата си брачна нощ с възглавница между мен и жена ми, направо полудявам.

— Това е изключително трогателно — отвърна сухо Анджи. — Но ти така и не разбра мисълта ми.

Той скръсти ръце.

— Хайде обясни ми.

— Искам да кажа, че някой очевидно се опитва да навреди на сливането. Не смяташ ли, че е по-добре да откриеш кой го прави?

— Да не би да мислиш, че не правя нищо по този въпрос? — попита тихо той.

— Ами? — Тя наклони глава на една страна. — Имаш ли някакви идеи?

Той отпусна ръцете си и ги пъкна в джобовете.

— Още не ми се иска да ги обсъждам.

— Защо?

— Защото още не съм сигурен. — Той сам улови раздражението в гласа си и си наложи да се успокои.

— Страхуваш се, че някой от роднините ти стои зад всичко това, нали? Страх те е, че ще се окаже заговор вътре в семейството.

В първия момент почувства изкушението да отрече. Но Анджи го наблюдаваше с ясните си тюркоазни очи и разбра, че тя интуитивно е стигнала до заключението, до което бе стигнал и той след дълго и мъчително обмисляне.

— Да, мътните го взели. Точно така.

Анджи нежно докосна ръката му.

— Всичко е наред, нали знаеш. Не е нужно да ги защитаваш пред мен. Аз също съм част от семейството, нали не си забравил?

Той я погледна.

— Не мислех по този начин.

Тя се усмихна лекичко, в очите ѝ бе събрана топлота.

— Не се опитвай да ме закриляш и да ме държиш настрана. Можем да се справим заедно. Аз съм ти жена.

— Все още не се чувствам напълно уверен — отвърна той.

— Уверен в какво?

— Ти и аз — призна той. — Имаме официален документ, на който пише, че си ми жена. Носиш моята халка. Отведох те в леглото си, но има нещо, което все още липсва.

— Какво още искаш? — попита го тя:

— Не знам.

Анджи вдигна вежди. След това се усмихна.

— Кажи ми, когато го измислиш. Междувременно се опитай се държиш с мен като със съпруга. Нека да ти помогна, да разчистим тази каша.

Искаше му се да спори с нея. Искаше му се да настоява да му признае, че го обича, че е негова, също както и преди онази объркана първа брачна нощ. Само че не можеше да измисли как да повдигне въпроса тук на глупавия кей.

Ще чака, обеща си Оуен. Беше готов да чака, докато вкара Анджи в леглото си тази вечер. Може би тогава ще успее да измисли как да оправи нещата между тях. Изглежда най-добре се разбираше с Анджи в леглото.

— Оуен?

— Няма нищо за разчистване — отвърна хладно той. — Все още няма. — Хвана я за ръката и тръгна по кея.

— Оуен, моля те, не ме карай да си мълча. Това също е проблем.

— Това е бизнес, Анджи.

— Не, не е. Става въпрос за семейството. Знаеш, че е така.

Оуен изстена, усетил, че няма да успее да я отдалечи от проблема, но и сам не беше вече сигурен, че иска. Разбираше проблемите в бизнеса, но не успяваше да разбере семейните проблеми. Точно тях умееше да разплита Анджи.

— Свикнал съм да се справям сам с подобни неща — отвърна ѝ Оуен.

— Знам, но вече не си сам. Имаш мен, нали не си забравил?

Той се усмихна бавно.

— Как мога да забравя?

— Точно така. Както ти сам каза веднъж, двамата сме свързани завинаги. Мисля, че трябва да съберем всички факти и да видим какво ще излезе — продължи Анджи.

Оуен се замисли над думите ѝ.

— Проблемът е, че не разполагаме с много факти. Но през всичкото това време имам усещането, че който стои зад тези проблеми е някой от милото ми любящо семейство. Никой друг не би посмял да направи опит да провали сливането.

— Но и никой от семейството не би рискувал последиците от един провал — изтъкна Анджи. — Поне не и финансово. На всички ще им е много по-добре като акциите се изкупуват успешно.

— Това е така — съгласи се Оуен и я погледна. — Но ми се струва прекалено очевидно, че който прави тези опити има още нещо наум, не само финансовата страна.

Анджи кимна.

— Някой се опитва да подпалва старата вражда. Този някой предпочита да изгуби възможните приходи от сливането, отколкото да види как Таунсенд и Съдърленд заравят томахащата.

Оуен въздъхна.

— Силия, Дъруин или Хелън. Един от тримата е.

— Силия не е била тук преди трийсет години.

— Не, но предполагам си чувала старата приказка за този, който е по-голям роялист и от краля. А тя е изключително предана на паметта на татко. Може и да се е заела да навреди на сливането, защото е знаела, че татко ще е против.

— Ами леля ти и чичо ти?

— Не знам. Също като татко и те винаги отказват да говорят за това, което се е случило преди трийсет години.

— Защо не попитаме Бети?

Оуен се намръщи.

— Бети ли?

— Нали още тогава е работила за семейството?

— Тъкмо е била постъпила на работа. Но едва ли е била наясно какво е ставало в ядрото на семейството.

— Ще се учудиш като разбереш колко много знае прислугата за ядрото на семейството. Нека поговорим с нея.

Оуен се поколеба, но след това реши, че няма да е зле да опитат.

— Добре.

Бети посегна към свистящия чайник. Вдигна го от печката и изсипа врящата вода в каната за чай.

— Разбира си, че знаех, че се е случило нещо ужасно. Никой не говореше за това и всички се бяха умълчали дни наред. — Тя погледна Оуен, докато пренасяше каната на масата. — Леля ти плака много. Баща ти беше бесен. Дъруин често се срещаше с Хелън и щяха да се сгодяват. Мисля, че и той знаеше какво става. Държеше се доста необичайно.

— Но ти не знаеш какво точно се е случило? — Оуен я наблюдаваше как сипва чай и на тримата.

— Знаех само, че е нещо свързано с бизнеса, и че всички полудяват, когато чуят името Таунсенд. — Тя вдигна едната си вежда и погледна към Анджи. — Не се обиждай.

— Сега името ѝ е Съдърленд, не е Таунсенд — каза Оуен. Така че не се притеснявай, че ще я обидиш.

Анджи взе чашата.

— Не му обръщай внимание, Бети.

— Правилно. — Бети ги погледна замислено. — Знаете ли, трудно може да повярва човек, че лошите чувства са се запазили след всичките тези години. Никога не разбрах какво точно стана. Сделки се провалят едва ли не всеки ден. Тук съм достатъчно дълго и знам, че е така. Никой не пази лошите спомени и няма зъб на друг цели трийсет години.

— Възможно е, ако не става въпрос само за бизнес — прошепна Анджи. Погледна към Оуен. — А и вече преценихме, че тук не става въпрос само за бизнес.

— Точно така — съгласи той и погледна Анджи в очите. — За някой в това семейство, нещата са прекалено лични.

— Искане ми се да ви помогна — каза Бети. — Всичко, което знам, е, че семейство Таунсенд причиниха много мъка тук преди трийсет години. Що се отнася до мен, крайно време е старата вражда да бъде погребана и забравена.

— Вече е погребана — каза Оуен. — Само че някой не иска да я забрави.

— Скоро всичко ще свърши — предрече Бети и погледна многозначително Оуен. — Винаги съм знаела, че проявяваш много повече здрав разум от баща си. Той беше добър човек в много отношения, но за някои неща човек просто не можеше да се разбере с него. Когато ставаше въпрос за семейство Таунсенд, например.

— Знам — каза Оуен и се усмихна на Анджи. — Невинаги е лесно да се справиш с някой от това семейство. Трябва да притежаваш специални умения и усет.

Анджи му се оплези. Той се разсмя.

Петнадесет минути по-късно, след като не бяха научили нищо ново, Оуен пое ръката на жена си и двамата излязоха от кухнята.

— Сега какво? — попита тя докато вървяха по мрачния коридор.

— Не съм сигурен. Би трябвало да събера всички и да ги изправа един срещу друг. Все от някого ще излезе истината.

— Можеш да причиниш много болка, ако постъпиш така.

— Пет пари не давам дали ще причиня болка на този, който е виновен. Не и след това, което се случи днес следобед.

Анджи го погледна.

— И с какво случката днес е по-неприятна от останалите?

Оуен спря в средата на коридора. Постави ръце на раменете ѝ.

— Нима не разбираш какво се случи днес?

Анджи сбърчи чело.

— Разбирам. Някой очевидно е казал на Роулингс, че бракът ни е фалшив. Това е още един опит да се разклати излизането на акциите.

Той изстена заради лековерието ѝ.

— Само отчасти. Това, което някой се е опитал да направи, е да ни скара, Анджи. Двамата с теб.

— За какво говориш?

— Та ти наистина си наивна. Слушай, пак ще ти го обясня. Не беше никаква случайност, че ми казаха как си отишла в кафенето с Роулингс. Някой е искал да си помисля, че му продаваш вътрешна информация, може би дори, че се опитваш да направиш сделка с акциите. Някой се опитва да ми докаже, че дори и след толкова години нещата не са се променили, че на член от семейство Таунсенд не може да се има доверие.

Очите на Анджи се разшириха от изненада. След това там избухна гняв.

— Каква наглост — изломоти тя. — Какво подмолна, гнусна и противна наглост. Нагласена работа. Значи аз е трябвало да приличам на предателка.

— Точно така. Сега вече схвана — каза Оуен. Не успя да сдържи киселата си усмивка. — И ти се чудеше защо ние големите мъже шовинисти те смятаме за малко наивна, а?

— Просто съм била напълно невинна — беснееше тя.

— Господи, аз ли не знам — рече нетърпеливо той.

Тя мигна изненадана. След това по устните ѝ плъзна усмивка. Една чудесна, самодоволна, истинска женска усмивка.

— Знаел си значи, а? — попита тя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Оуен погледна студено Анджи.

— Нещо смешно ли казах?

— Нищо — усмихна се напълно невинно тя, по-сигурна в любовта му, отколкото дори и в сватбения ден. В гърдите ѝ нахлу неизмеримо щастие.

— Анджи, не съм в настроение за разни игрички — предупреди я Оуен.

— Добре, скъпи.

Той лекичко я разтърси.

— Защо тогава си се нахилила така?

— Защото стигнах едно напълно логично заключение — отвърна хитричко тя. — Сигурно ще останеш доволен като разбереш, че стигнах до това заключение, без да проявя и най-малката следа от емоционалност и без абсолютна женска интуиция или привързаност. Разчитах единствено на добрата стара логика. Точно както ти разсъждаваш, Оуен. Факти и нищо друго, освен факти.

— Анджи, за какво, по дяволите, ми говориш?

— Но искам да те предупредя — продължи тя. — Бях почти сигурна, още преди да се убедя с помощта на истинската необорима логика. Поне знам, че ще си доволен, че съм разсъждавала по твоя начин, не по моя.

— По дяволите, Анджи, ако не ми кажеш за какво става дума, ще...

— Разбира се, че ще ти кажа. Ти ме обичаш.

Той я погледна напълно слисано.

— А?

— Казах, че ме обичаш. Току-що го доказа.

— Доказах ли го?

— Ами да. — Тя му се усмихна и го прегърна през врата. — Призна си, че си отишъл в заведението този следобед, видял си ме с Джак Роулингс в една наистина компрометираща ситуация и дори и за

момент не си си помислил, че мога да навредя на пускането на акциите, като му кажа, че бракът ни е фалшив.

Погледът на Оуен стана по-твърд.

— Може и да не си навредила на пускането на акциите, но беше много виновна и то по разни параграфи.

— Брей! Я ми посочи поне един!

— Импулсивност, никакъв здрав разум, да не говорим, че изобщо не си помислила за последствията. И най-вече, проявила си дразнещата си склонност да действаш сама, без дори да се допиташ до съпруга си.

— Теб те нямаше.

— Трябваше да ме почакаш да се върна — кресна Оуен.

В този момент Дъруин се появи в коридора и се намръщи дълбоко загрижен.

— Да не би нещо да не е наред?

— Няма нищо — отвърна Анджи и му се усмихна мило.

— Няма абсолютно нищо — намръщи се Оуен на чичо си. — Разговорът ни е личен.

Дъруин кимна със сериозно изражение.

— Ясно. Съжалявам, че ви прекъснах. Нали успя да отидеш навреме за уговорката си на пристанището, Анджи?

Младата жена го погледна и забеляза нетърпението, изписало се в очите му. Щастие, което я бе обзело само преди минута, й се изплъзна.

— Да, Дъруин, благодаря ти.

Оуен се освободи от прегръдката на жена си и се обърна към чичо си.

— Ти пък как разбра, че Анджи е имала среща на пристанището?

Дъруин погледна учудено племенника си.

— О, тя не ти ли е казала? Разхождах се, когато онзи младеж, Дейв й донесе съобщението, че някой иска да се срещне с нея.

— Така ли е? — попита Оуен, без да помръдне.

— Да, разбира се. Аз сам я изпратих на кея, не беше ли така, Анджи?

— Да, изпрати ме. — Анджи се пресегна и хвана ръката на Оуен. Той понечи да се отдръпне, за да освободи пръстите си. Тя усети

нахлулото у него напрежение и умишлено го стисна. Той очевидно разбра намека и ръката му се отпусна.

— Стори ми се, че те видях да докарваш Анджи обратно преди малко — продължи Дъруин, приковал острия си поглед в Оуен.

Усмивката на Оуен бе студена.

— Правилно си видял — отвърна небрежно той. — Намерих я в кафенето на пристанището с Джек Роулингс. Може и да си чувал за него. Роулингс оглавява група инвеститори, които искат пакет от акциите на „Съдърленд и Таунсенд“, когато ги пуснем на борсата.

— Ясно. — Дъруин присви очи и премести поглед от Анджи към Оуен и обратно. — Струва ми се доста странно, нали?

— Не бих казал. — Оуен подхвана ръката на жена си. — Но определено не ми се струва етично. Роулингс я е подмамил със съобщение, че работи за брат й. Анджи, естествено, веднага е тръгнала, за да разбере какво има. Скоро, обаче усетила, че това е измама. Роулингс се е опитвал да измъкне от нея поверителна информация. Тя пък му каза да си гледа работата. Нали така, Анджи?

— Разбира се.

Дъруин се намръщи на Оуен.

— И ти й вярваш?

— Ми да — отвърна Оуен. — Тя ми е жена. Защо да не й вярвам.

Погледът на Дъруин стана гневен.

— Тя е от семейство Таунсенд, затова. Но както забелязвам, си прекалено хлътнал, за да забележиш това, което ти е под носа. — Той се отдалечи, без да каже нищо повече.

Анджи усети спокойствието, което обзе съпругът й. Погледна го. Той се взираше след чичо си с мрачно изражение.

— Оуен?

— Дай да се махнем от този проклет коридор.

Поведе я към кабинета и затвори вратата. Младата жена седна и се загледа в мъжа си, докато той се отпускате в огромното кресло зад бюрото.

— Не бива да си вадиш прибързани заключения, Оуен.

— Дъруин стои зад всичко. Няма кой друг да е. — Оуен насочи поглед към пейзажа навън. — Натрупал е горчивина, защото никога не

е бил допускан до управлението на веригата. Бесен е от години, а сега не може да ме понася, защото не съм му предложил значим пост.

— Не можеш да си сигурен, че е той.

— Сигурен съм.

— Как разбра?

Оуен я погледна подигравателно с крайчеца на окото си.

— Сама го видя преди няколко минути. Мислеше си, че се караме, защото съм те заварил да говориш с Роулингс.

— Но ние наистина се карахме точно заради това.

— Така е, но не бях стигнал до заключението, което Дървин очакваше. Бях ядосан, че си се оставила да те подведат. Дори не съм и допускар, че ще се споразумееш с онзи мръсник. Но Дървин нямаше търпение да чуе, че си се опитала да продадеш семейство Съдърленд. Той е нагласил тази среща, Анджи.

— Ами другите случаи? Факсът, който получих след сватбата? Телефонното обаждане, когато ме убеждаваха, че ще се разведеш с мен веднага след като акциите са на борсата.

Оуен кимна навъсено.

— Включи и тях. Той е бил тук на Нефритеното езеро седмици наред. Това е абсолютно сигурно. Ти сама каза, че сливането е било пазено като държавна тайна. Никой нямаше представа, освен мен, родителите ти и Хари.

Погледът, на Оуен се премести замислено към компютъра на бюрото.

— В днешни дни не са ти необходими шпиони вътре в компанията, за да разбереш какво се готви. Не и ако знаеш как да работиш с компютър. На Дървин дори не му се е налагало да излиза от къщата, за да разбере новините, или за да подготви онези случки.

Анджи проследи погледа му.

— Искаш да кажеш, че го е направил с помощта на компютъра?

— Гледай. — Оуен се наведе и натисна няколко клавиша. След това се облегна назад и зачака да види какво ще се появи на екрана. — В днешно време имаш нужда само от компютър и телефон. Трябваше да се сетя много отдавна. Било е направо очевидно.

Анджи се изправи и се приближи до бюрото. Разгледа докладните записки, които се появиха на екрана.

— Какви са тези неща?

— Информацията за сливането не беше в компютъра до последната седмица от преговорите и то единствено заради секретността — обясни Оуен. — Точно преди сватбата уведомих вицепрезидента по връзките с обществеността, за да може да пусне изявлението и да се оправя с пресата. След като Калхун получи инструкциите си, нещата вече престанаха да са тайна.

— Защото е започнал да изготвя докладни записки и изявления на компютъра.

— Точно така. Знаех, че съществува възможност информацията да стигне до знанието на финансовите среди. Дяволска работа, вече се носеха достатъчно слухове заради годежа ни. Не си ли спомняш онези репортери, които ни причакаха до лимузината в деня на сватбата?

— Помня ги, и още как — отвърна сухо Анджи.

— Бяха ни виждали достатъчно често с баща ти и брат ти и слуховете бяха плъзнали. Ключките никак не ме притесняваха. В подобни случаи те могат да се окажат дори полезни.

— Защо?

— Повишават интереса сред инвеститорите. С Хари и Палмър преценихме, че няма да навреди ако... — Оуен спря и се намръщи.

— Ако аз не разбера ли? — довърши с медено гласче тя.

— Нямаше как да ги чуеш през седмицата до сватбата — обясни Оуен. — Беше така погълната от подготовката. А Хари и Палмър казваха, че така или иначе, не обръщаш кой знае какво внимание на бизнеса.

— Напоследък интересите ми доста се разшириха.

— Много смешно — изръмжа той. — Искам да кажа, че този компютър и интересът на Дъруин към всякакви джаджи, веднага разкриват как е разбрал какво става. Сигурно се е научил как се използва компютър и как да влезе в база данни на Съдърленд.

— Ами факсът?

— Много просто. — Оуен започна да барабани с пръсти по бюрото. Веднага щом е разбрал, че факсът е пристигнал, просто се обади по телефона и е набрал стаята в хотела. — Ръката на Оуен се сви в юмрук. — И това е собственият ми чичо.

— Добре — въздъхна Анджи. — Вече знаем как би могло да стане. Но все още не сме разбрали защо.

— Нали ти казах защо? Дървин е разгневен и изпълнен с омраза години наред, защото татко не му се доверяваше и не го назначи на някой важен пост в компанията.

— Но той се интересува от хотелите, както и всички останали от семейството. Защо тогава ще застрашава акциите? Тук става дума за много пари.

Оуен сви рамене.

— Години наред е таил злобата си.

— Мисля, че не само това, Оуен. — Анджи замълча за момент, за да помисли. — Свързано е със старата вражда, това не е просто омразата на чичо ти към баща ти. Бети нали ти каза, че това не е било просто една провалена сделка?

Оуен се намръщи.

— Няма никакво значение защо Дървин е толкова изпълнен с омраза. Достатъчно ни е да знаем, че е имал мотив и... — той кимна към компютъра — възможност.

— Не само той, това важи и за всички останали тук. И докато не направи на зет си предложението, сестра ти и мащехата ти също имаха мотив. Дори и леля ти мрази семейство Таунсенд. Всеки един от тях е имал достъп до компютъра. Ким и Глен също са имали възможност да ползват компютър, докато са били на Хаваите.

— Леля Хелън няма и понятие от компютри. Тя не е на ти с техниката като чичо. Нито пък Силия и Ким. Глен може и да се е справил, но това е много малко вероятно. Няма никаква причина да саботира сливането.

Анджи погледна Оуен.

— Какво смяташ да правиш?

Оуен притихна за момент, докато очевидно обмисляше стратегията си.

— Ще се изправя срещу Дървин. Ще му кажа, че знам какво става. Ще му кажа да престане веднага или двамата с Хелън ще се окажат без доходи.

— Оуен, може би има по-добър начин да се справиш. — Тя приседна на ръба на бюрото.

Оуен се обърна към нея.

— Я виж ти! Какво предлагаш?

— Мисля, че трябва да откриеш защо чичо ти го е направил. След това може би ще решиш да постъпиш по начин, различен от баща си. Няма да ти навреди, ако дадеш на Дъруин място в борда на „Съдърленд и Таунсенд“.

Устата на мъжа се отпусна от изненада. Успя веднага да се овладее.

— Да не си полудяла?

— Оуен, моля те, помисли. Ще можеш да го държиш изкъсо ако реши да създава някакви неприятности. Но по моя преценка, проблеми няма да има. Сигурна съм, че ще те подкрепя каквото и да решиш.

— Не мога да повярвам! Първо ме караш да правя предложение на Глен Лангли, а сега и на Дъруин. Анджи, престани да ми казваш как да си управлявам компанията и семейството!

— Само че аз имам дял и в двете. Защо да си мълча?

— Защото и понятие нямаш какви ми ги говориш. — Оуен се изправи. — Повече не искам никакви съвети от теб, ясно ли е? Аз сам решавам тук!

— Знаеш ли, докато все още сме на тази тема, струва ми се, че трябва да прехвърлиш къщата на Силия. Баща ти ѝ я е обещал. А ти не я искаш. Дори я мразиш.

— Да прехвърля къщата на Силия? Господи, ти май не усещаш кога трябва да спреш, а?

— Само си разсъждавах на глас — усмихна се подкупващо тя.

— Тогава престани да разсъждаваш, дявол да го вземе.

— Добре, Оуен.

— Говоря ти сериозно, Анджи. Да не би да си мислиш, че не съм забелязал как се опитваш да ме манипулираш напоследък?

— Не е вярно. — Тя го погледна ужасена. — Изобщо не съм се опитвала да те манипулирам.

— Я стига!

— Казвам ти истината. Само ти подхвърлих няколко предложения, а ти, като разумен човек, ги обмисли. Това е всичко. Много добре разбирам, че не мога да те манипулирам и не мога да те накарам да направиш нещо, което не искаш. А и никой не е в състояние да го направи.

Очите му се присвиха. Той се облегна назад и я повика с пръст.

— Ела тук — нареди тихо той.

Притеснена от новия блясък в очите му, тя се плъзна от бюрото и пристъпи към него.

— Защо? Какво си намислил?

— Ела и ще ти кажа.

— Не ми харесва блясъкът в очите ти, Оуен Съдърленд.

— Ела тук, Анджи.

— Не и преди да си ми казал какво си намислил.

— Елате тук, госпожо Съдърленд. — Гласът на Оуен стана по-дълбок, по-нежен и галещ като разтопен мед. Очите му задържаха нейните така завладяващо, сякаш я бе уловил за ръката.

Анджи усети пълещата в тялото ѝ възбуда. Усети и неговото желание и то я привлече като магнит. Пристъпи още крачка към него и се усмихна.

Ръката на Оуен нежно обви китката ѝ. Изправи се и я привлече към гърдите си, с другата ръка притиснал бедрото ѝ. Застана разкрячен така, че тя остана между краката му.

— И какво сега? — попита Анджи, а гласът ѝ трептеше от очакване. — Какво искаш, Оуен?

— Кажи ми, че ме обичаш. — Ръката му се плъзна към тила ѝ.

Искането му я учуди. Съвсем не бе очаквала подобна молба. Тя се поколеба.

— Защо да ти го казвам? Ти не се интересуваеш от любов.

— Искам да ми го кажеш. — Той лекичко докосна устните ѝ със своите, влагайки безмълвната си молба в това докосване. — Не си ми го казвала от сватбата.

— Не съм имала причина да го кажа. — Тя обви врата му с ръце, усетили силата и излъчващата се от него горещина.

— Сега имаш. — Той целуна веждата ѝ, а след това и върха на носа ѝ.

Анджи потръпна, когато нещо топло и живо се загнезди в нея.

— Не виждам защо да го правя. Ти самият не си ми го казвал.

— Сега говорим за теб, Анджи, не за мен. — Той стегна с бедра нейните, за да не може да се дръпне. След това започна бавно да разкопчава копчетата на ризата ѝ. — Я сега да видим кой кого манипулира?

— Оуен, не е честно.

— Реших, че искам да ми кажеш, че ме обичаш.

— Защо?

— Приятно ми. — Той отвори ризата ѝ и пъхна ръка, за да обхване гърдата ѝ.

— Оуен, почакай...

— Кажи ми го, Анджи. — Устните му се плъзнаха по шията ѝ, отместиха яката и се спряха на голото ѝ рамо.

— Оуен, престани. Какво се опитваш да направиш? — Анджи се опита да се съпротивлява, но разбра, че той ще я измъчва сладко и продължително докато не се предаде.

— Кажи ми го, Анджи. — Ръцете му се спуснаха към колана на дънките.

Тя чу спускането на ципа. Вече тръпнеше, тялото ѝ бе възбудено и чувствително. Дишаше учестено, опитвайки се да се владее.

— Почакай, нека поговорим затова. Разбирам, че си ядосан, защото си мислиш, че се опитвам да те манипулирам. Кълна се, че не е така, Оуен.

— Тогава ми кажи, че ме обичаш. — Той пъхна ръка под бикините ѝ.

Тя си пое рязко дъх.

— Добре, може би се опитах да те попритисна малко. Но не съм искала да те манипулирам. Просто да те насоча. Искаше ми се да се замислиш над чувствата си, да разбереш какво изпитваш към мен.

— Кажи го, Анджи. — Пръстите му се спускаха към топлата сърцевина, като не преставаше да целува врата ѝ.

— Помисли и от моя гледна точка, Оуен. Очевидно за теб е проблем да признаеш най-съкровенията си чувства пред себе си, а какво тогава остава да го направиш пред някой друг. Но аз знам, че чувствата ти... Ау...

— Обичаш ли ме, Анджи?

— Престани, Оуен. Някой може да влезе и да ни завари така.

— Ако някой влезе, ще се обърне и веднага и ще излезе. — Той измъкна ръката си и пъхна крака си между нейните. — Обичаш ли ме, Анджи?

Повече от това не можеше да направи, за да го накара да ѝ признае любовта си, помисли си Анджи. Когато станеше въпрос да се отстоява нещо, той проявяваше много повече твърдост от нея. Нямаше равен на него в това отношение.

— Обичам те, дяволите да те вземат! — Анджи обхвана главата на Оуен с длани и го целуна отчаяно и нежно. — Обичам те, обичам те, обичам те! А ти също ме обичаш, Оуен Съдърленд. Признай си.

Той пренебрегна страстната ѝ молба. Вместо това устата му покри нейната, изпепелявайки устните ѝ. Мъжката му страст покори Анджи и я привлече в окото на бурята. Желанието на Оуен бе всепоглъщащо и настойчиво.

Също като любовта му, каза си тя, когато я пое на ръце и я отнесе на канапето. Само да можех да го накарам да го признае.

Вратата на кабинета се отвори без почукване. Хелън нахлу в стаята.

— Оуен? Оуен, какво става? Току-що говорих с Дъруйн и той ми каза, че си заварил Анджи да говори с някой си Роулингс и че ти... О, боже господи!

Анджи лежеше по гръб на канапето. Затвори очи и изстена, опитвайки се да събере двете половина на разкопчаната риза. Оуен, коленичил на канапето се обърна и изгледа злобно леля си.

— Извинете ме — каза студено Хелън, но не направи и крачка, за да излезе. Остана на мястото си, загледана в двойката с гняв и неодобрение.

Оуен леко се поизправи и я погледна разсеяно. Застана така, че да прикрие жена си и да е между нея и леля си.

— Какъв ти е проблемът?

Хелън вдигна предизвикателно брадичка.

— Настоявам да разбере какво става тук.

Той прокара пръсти през косата си, жест, който Анджи вече бе разбрала, че показва едва сдържано неодобрение.

— След като ме питаш, ще ти кажа. Готвех се да се любя с жена си. Да не би да имаш нещо против?

Хелън се изчерви и сви устни.

— В момента неприличното ти поведение никак не ме занимава. Наистина ли Анджи е предавала вътрешна информация за новата корпорация на този човек?

— Не. — Той напъха ризата в дънките си и погледна развеселен възрастната жена. — Да не би да си мислиш, че щях да се любя с нея ако я бях спипал, че ме продава.

— Един господ знае какво би направил? Очевидно е, че те е прелъстила — каза неодобрително тя. — Дъруин е прав. Ти просто играеш по свирката ѝ. А те бях предупредила как семейство Таунсенд умеят да мамят хората. Но кой да слуша? Ти никога не слушаш другите. Мислиш си, че знаеш всичко. — В очите на Хелън блестяха сълзи.

— Хелън... — Оуен пристъпи към нея.

— Заминавай при евтината си прелъстителка, дето ти се води жена. Хайде, давай. Скоро ще откриеш какви са семейство Таунсенд. — Тя се обърна и избяга от стаята като тръшна вратата след себе си.

В кабинета стана тихо. Анджи внимателно се изправи, възбудата ѝ напълно изчезнала. Остана смълчана за малко.

— Оуен, има нещо, което не знаем. Много повече от огорчението на Дъруин, че за него не се е намерила работа в компанията. Гневът на леля ти е прекалено силен и е насочен изцяло към семейството ми.

Оуен все още гледаше затворената врата.

— Мислиш ли, че е била замесена в това, което се е случило преди трийсет години?

— Вече не знам какво да мисля. — Тя се изправи. — Само знам, че трябва да разберем какво се е случило, преди да продължим.

— Силия? — Оуен вдигна въпросително едната си вежда.

— Едва ли ще може да ни помогне повече от Бети. Но можем да пробваме.

— По дяволите с цялата тази работа — каза той. Оправи дрехите си и се упъти към вратата. — Ще ги събера всички заедно и ще изясним нещата веднъж и завинаги.

— Оуен, почакай. — Тя се опита бързо да се пооправи и забърза след него. — Не съм сигурна, че идеята ти е добра.

— Точно сега анализите ти за положението не ме интересуват много — повиши глас през рамо той, докато крачеше по коридора. — Искам отговори и то веднага. Иди да намериш Силия. Кажй ѝ след пет минути да е при мен в хола.

— Но, Оуен...

— Отивай, Анджи.

Тя се поколеба. Може би е прав. Може би е крайно време нещата да се изяснят. Само ако успее да ги накара да проговорят.

— Добре.

Десет минути по-късно, тя седеше сковано на канапето до прозореца. Наблюдаваше израженията на новите си роднини, докато Оуен изчакваше мълчанието да натежи достатъчно.

Всички бяха развълнувани. Патрицианските черти на Силия бяха стегнати от тревога и загриженост. Дъруин и Хелън седяха напрегнати на столовете си, в израженията им стаена горчивина и нещо като страх.

Оуен, застанал до прозореца, изглеждаше строг, безмилостен и напълно спокоен. Анджи се зачуди дали така се държи и когато свиква заседанията на управителния съвет. В този момент бе доволна, че не работи за него.

Съпругът ѝ остави секундите да текат мъчително бавно, докато наблюдаваше езерото. Нощта се спускаше бързо. На далечния бряг премигваха първите светлини. Нефритеното езеро бързо се променяше от тъмно зелено в черно. Най-сетне се обърна към останалите.

— До гуша ми дойде от тази стара вражда между Съдърленд и Таунсенд. Много добре разбирам, че разни инциденти, които се случиха напоследък имаха за цел да ме скарат с Анджи, и че са режисирани от някой в този дом.

Дъруин се направи на обиден.

— Как смееш да ни обвиняваш?

— Вярвай ми, че след като изложа фактите, обвиненията сами се подреждат. — Той погледна чичо си. — Само пълен глупак не би забелязал. Семейство Таунсенд са напълно невинни.

— Не твое място нямаше да съм толкова сигурен — измърмори Дъруин.

— Дъруин — Гласът на Оуен бе ледено спокоен. — Зная кога и как са направени нещата. Ясно ми е, че компютърът в кабинета ми е бил използван. Единственото, което не знам със сигурност е защо някой толкова много държи да провали сделката с Таунсенд. Ти не би ли желал да ми кажеш?

— Изобщо не знам за какво говориш — сопна се възрастният мъж и закова поглед в езерото.

— Говоря за случилото се преди трийсет години.

Хелън изпъна рамене.

— Защо не попиташ семейство Таунсенд?

— Вече го направих — отвърна тихо Оуен. — Палмър Таунсенд ми каза, че няма представа как са се объркали нещата тогава. Вярвам

му. Знае само, че сделката по сливането се е провалила в последната минута и че баща ми повече не му е проговорил.

Дъруин присви очи.

— Палмър Таунсенд знае много добре какво е станало. Дяволите да го вземат, той е причината за всички неприятности.

Анджи бе възмутена.

— Това не е вярно.

Оуен я стрелна недоволено.

— Тихо, Анджи. Ще стигнем до дъното на нещата. Сега не е моментът да защитаваш семейството си. Запази емоциите за по-късно.

— Ако си мислиш, че ще седя и ще оставя чичо ти да напада баща ми, значи си се побъркал — изстреля тя гневния си отговор.

— Мисля — отвърна спокойно той, — че ще седиш мирно и кротко, докато разбере всичко. Последното, от което имам нужда е демонстрация на Таунсендовския темперамент.

Беше прав и тя го знаеше. Замълча и се задоволи само с един гневен поглед.

Оуен се извърна към чичо си.

— Дъруин, мисля да започна с теб. Кажи ми какво се случи преди трийсет години.

— Не виждам защо трябва да ровим в миналото — опъна се той.

— Ами да кажем — каза Оуен със спокоен, но заплашителен глас, — че или ще ми разкажеш, или ще трябва да си търсиш нов източник на доходи.

Възрастният мъж го погледна потресен.

— Да не би да заплашваш, че ще ни лишиш от дела на Хелън в „Съдърленд“?

Анджи изстена и затвори очи. Останалите гледаха невярващо Оуен. Шокираните им лица не подействаха на съпруга ѝ.

— Ето че започваш да разбираш, Дъруин. Говори.

Дъруин се изправи вдървено.

— Добре, щом настояваш. Само че това, което ще чуеш никак няма да ти хареса.

— Започвай, Дъруин.

Дъруин погледна Хелън, а след това отново се обърна към племенника си.

— Много просто. Таунсенд никога не е възнамерявал да осъществи истинско сливане. Смятал е подмолно да завладее веригата „Съдърленд“. Когато нещата приключели, нашата компания е щяла да бъде погълната от курортите на Таунсенд и ние щяхме да останем на сухо.

— Хайде сега опитай с друга версия, Дървин — предложи Оуен.

— Това е истината — изломоти той. — Баща ти откри, че Таунсенд купувал дялове на Съдърленд чрез трето лице. След като се сдобил с достатъчно, щял да наложи сливането да стане по неговите правила. За малко да успее. Само че баща ти се усетил навреме и го спрял. Този опит струвал цяло състояние на семейството ни, защото след това се налагало да се изкупят обратно. Известно време нещата били доста напечени, но всичко се оправило.

— Брат ми успя да предугади този нечестен заговор — вметна Хелън. — В последния момент. След това взехме две решения. Първото бе веригата никога да не губи контролния си пакет, а второто — никога повече да не се доверяваме на семейство Таунсенд.

Оуен поклати отвратено глава.

— Това са пълни глупости. Нали не очаквате да ви повярвам?

Силия се намръщи.

— Откъде знаеш, Оуен?

— Защото от чисто любопитство проверих архива на дялови продажби отпреди тридесет години. Баща ми не е бил глупак. Той винаги е държал петдесет и един процента. Никога не е бил обект на подмолно изкупуване. Само че има нещо, което го е накарало да си промени мнението за сливането с Таунсенд, а аз искам да знам какво е то.

— Да не би да твърдиш, че лъжа за това, което се е случило преди трийсет години?

— Да — отвърна Оуен. — Точно това твърдя. Въпросът е защо го правиш.

Последва тишина. Неспособна да срещне погледа на никой от другите, за да види болката там, Анджи се извърна към езерото. Забеляза малък скутер, който бързо се насочваше към острова. Намръщи се, когато видя трите фигури в него.

— Оуен — каза внимателно тя.

— Не сега, Анджи.

— Мисля, че си имаме компания — продължи тя.

— Какво искаш да кажеш? — той се обърна и проследи погледа й.

Малката лодка изключи двигателя си, когато наближи. Бързо се опря в късия кей. Светлините на навеса разкриха познатото лице на мъжа, който скочи от скутера. Другите двама излязоха по-бавно и тръгнаха по пътеката.

Светлините на терасата се отразиха по червената коса на Хари Таунсенд и решителните сериозни лица на майката и бащата на Анджи.

— Гледай ти, гледай ти — измърмори Оуен. — Точно това ни трябваше. — Семейство Таунсенд идват да спасят Анджи от съдба, лоша дори и от самата смърт. Знаете ли какво? Това вече е последната капка.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Аз ще отворя — обърна се Оуен към Бети и закрачи бързо по коридора. — Май ще трябва да подготвиш още прибори за вечеря и да оправиш две спални за тази нощ. Роднините на жена ми пристигнаха най-неочаквано.

Бети се усмихна широко и избърса ръцете си в престилката.

— Виж ти, виж ти. Тук ще става нещо интересно.

— На твоє място бих поостанал в кухнята, докато престане да лети перушина.

— Точно това смятам да направя. А ти, Оуен, ще се справиш. Имаш си жена, която ще ти помогне.

Оуен отвори вратата и се изправи пред побеснелия си тъст, гневния си баджанак и притеснената тъща.

— Каква приятна изненада — промърмори Оуен. — Тъкмо говорехме за семейство Таунсенд.

— Искам обяснение, Съдърленд — избоботи Палмър Таунсенд, преди още да е влязъл.

Хари побутна Оуен от пътя си и огледа антрето.

— Къде е Анджи? Какво, по дяволите става тук, Съдърленд? Тази сутрин ни съобщиха, че си я затворил тук, докато пуснем акциите. Някакъв кретен твърдеше, че си смятал да се разведеш, веднага щом акциите са на борсата.

— Значи някакъв кретен е излъгал — отвърна спокойно Оуен. — Влизай, Мериън — обърна се той към майката на Анджи. — Май сте пътували доста дълго.

— Няма да повярваш какво преживяхме този ден — усмихна се неуверено тя. — Палмър и Хари се побъркаха, когато получиха съобщението сутринта. Взехме самолет до Сан Франциско и наехме кола до града. Часове се мотахме по този криволичещ път, докато открием Нефритеното езеро. А Палмър и Хари не искаха да спрат, за да попитаме накъде да караме. Беше направо невероятно.

— Идвате тъкмо навреме за вечеря — отвърна Оуен.

Анджи излезе в антрето и се усмихна бодро.

— Здравейте. За какво е цялата суматоха?

— Типичната реакция на семейство Таунсенд при всяка семейна криза, миличка — обясни Мериън. — Всички са се побъркали.

— Аз не съм се побъркал — сопна ѝ се Палмър със строго изражение. — Нито пък Хари. Само че очакваме обяснения!

— Ще ги получите. — Оуен прегърна собственически Анджи през раменете. Тя пристъпи по-близо до него, демонстрирайки без колебание близостта и предаността им.

На Палмър и Хари не им убягна незначителната, но изключително важна постъпка. Хари веднага нападна сестра си.

— Сигурна ли си, че си добре, Анджи?

— Чудесно, благодаря.

Палмър насочи поглед към Оуен.

— И какво, по дяволите, правите тук? Мислех, че сте тръгнали към някой от хотелите на Съдърленд за медения месец.

— Така беше. После плановете ни се промениха. — Зет им ги поведе към хола, ръката му все още обгърнала Анджи. — Моля заповядайте, седнете всички. Ще ви запозная с тези, с които не се познавате лично. А след това ще оправим една бъркотия.

— Не виждам никаква бъркотия — измърмори Палмър. — Интересува ме какво имаш да обясняваш. — Той кимна на Хелън и изражението му се посмекчи. — Здравей, Хелън. Колко време не сме се виждали. Едва те познах.

— Здравей, Палмър — отвърна нежно Хелън.

Оуен веднага улови краткия, но странен поглед на лицето на леля си, когато поздрави Палмър Таунсенд. Наблюдаваше я с периферното си зрение, докато представяше новодошлите. Забеляза също, че и Анджи я наблюдава скришом.

— Когато всичко това свърши — заяви Оуен, — ще вечеряме и ще си легнем. Утре сутринта двамата с Анджи ще си довършим медения месец в един от хотелите „Съдърленд“.

Анджи го погледна развеселена и заинтригувана.

— Така ли?

— Да, със сигурност. Сега, да довършим този неприятен разговор. — Оуен реши да изпробва късмета си. — Хелън, мисля, че е твой ред.

Хелън изглеждаше като зашеметена.

— Но аз нямам какво да кажа за нещо, което се е случило преди толкова много години. Вече бе нанесена достатъчна вреда. Оуен, не можеш ли да оставиш нещата такива, каквито са?

— Не — заяви решително, но внимателно Оуен. — Не мога.

Дъруин извиси гневно глас.

— Случилото се преди трийсет години няма нищо общо с теб, Оуен. Бил си дете.

— Грещиш, Дъруин. Случилото се тогава влияе както на брака ми, така и на бизнеса ми. Тази бъркотия трябва да бъде разчистена. Нека да се разберем. Никой няма да напусне острова, докато истината не излезе. — Оуен отново насочи поглед към леля си. — Хелън?

Дъруин скочи на крака.

— Престани да я тормозиш. Можеш да проявиш поне елементарно уважение към леля си, Оуен Съдърленд. Та тя е сестра на баща ти.

Оуен усети ръката на Анджи да се плъзва внимателно в неговата. Тя го стисна доверчиво и той разбра, че трябва да продължи без промяна.

— Съжалявам, Хелън. Искам отговори.

— Знам — прошепна Хелън. — Винаги съм знаела, че истината рано или късно ще излезе. — Тя избухна в сълзи.

Дъруин забързано отиде до нея и постави кърпичка в ръката ѝ.

— Не е нужно да му казваш каквото и да е, Хелън.

Тя си издуха носа и поклати решително глава.

— Не, Оуен е прав. Това продължи прекалено дълго. Този проблем се влачи от години, а на мен вече ми дойде до гуша.

Палмър я погледна преценяващо.

— Свързано е с мен, нали, Хелън?

— Да, така е. Съжалявам, Палмър.

Оуен забеляза, че Мериън поглежда към Анджи с вдигнати вежди, въпреки че не каза нищо.

— Добре — промълви Оуен. — Кажете ни какво се случи.

— Какво се случи ли? — повтори Хелън, вече с по-уверен глас. — Случи се така, че преди трийсет години направих една много глупава грешка. Единственото ми извинение беше, че бях още много млада. А също и непрекъснато закриляна от всички. Бях свикнала да

ме глежат. Направо казано, влюбих се в Палмър Таунсенд в мига, в който го видях. И, разбира се, с типичната за всеки представител на рода Съдърленд самоувереност, убедих сама себе си, че и той е влюбен в мен.

Оуен стрелна с поглед тъста и тъщата си. Палмър изглеждаше нещастен и преизпълнен с неудобство. От Мериън се излъчваше единствено съчувствие. Хари не можеше да скрие учудването си.

— Всички бяха превъзбудени заради плановете около сливането между Съдърленд и Таунсенд — продължи Хелън. — Всички бяха изключително развълнувани и очакваха с нетърпение да видят как ще се развият нещата в бъдеще. Тогава реших, че най-романтичното нещо би било двамата с Палмър да се оженим и да съберем семействата, както и компаниите с една великолепна сватба.

— Хелън, не е нужно да казваш повече. — Дърюин стисна рамото ѝ.

— Той е прав, Хелън. Не обръщай внимание на Оуен — подкрепи го Палмър. — Това е нещо лично. Не е нужно да разкриваш тайните си пред всички ни.

Тя се усмихна тъжно.

— Напротив. Оуен е прав. Това не са просто моите тайни. Те са повлияли на всички, по един или друг начин. Всичко останало е много просто. Отидох при Палмър и му казах, че го обичам и че искам да се оженим. Той бе много изненадан, меко казано. Изумен би било точно.

Палмър сведе поглед към краката си. Започваше да се изчервява.

Хелън продължи с извинителна усмивка.

— Оказа се истински джентълмен и ми отказа много любезно. Само че когато разбрах, че той не само не е влюбен в мен, а се кани да се жени за момиче, което дори не познавах, че никога не ме е възприемал за повече от бегла приятелка, аз побеснях. Тогава обърках всичко. Направих нещо, за което съжалявам цели трийсет години.

— Хелън, стига толкова — настоя Дърюин. Погали я по рамото доста неумело, но безкрайно нежно.

— Още не. — Тя докосна ръката му, а очите ѝ се плъзнаха от Палмър към Оуен. — В ревността и яда си, реших да проваля сливането. Аз съм тази, която издаде поверителната вътрешна информация на онези финансисти. Това ги накара да се отдръпнат и да

откажат паричния заем, с който щеше да се осъществи сливането. Същите тези финансисти по-късно решиха да подпомогнат разширението на курортите Таунсенд. Брат ми, естествено, реши, че това е била идеята на Таунсенд още от самото начало.

Всички ахнаха. Оуен се приведе напред и подпря лакти на бедрата си. Намръщи се замислен.

— И каква точно беше тази информация, Хелън? Как точно я получи?

Хелън сви рамене.

— Някакви счетоводни данни за един от хотелите във веригата, с който имаше проблеми. Получих информацията от секретарката. Никак не беше трудно. Чух брат ми да споменава за влошеното положение и знаех, че ще иска всичко да остане скрито и покрито до сливането. Изпратих информацията анонимно до инвеститорите и намекнах, че въпросният хотел е само един от многото, които имат проблеми. Те повярваха. Нали знаете как клюките провалят сделки.

Палмър погледна Оуен.

— Спомням си го този хотел. Мястото му не беше подходящо. Баща ти смяташе да го продаде, а по-късно така и направи. Но той никога не се отрази неблагоприятно на останалите от веригата.

Хелън сведе поглед към свитите си ръце.

— Брат ми побесня, когато финансистите най-неочаквано се оттеглиха и се насочиха към „Таунсенд“. Беше сигурен, че е имало някаква тайна сделка.

— Сигурно е мислел, че тайно съм ги убедил, че курортите на Таунсенд са по-добър вариант от слетите „Съдърленд и Таунсенд“ — отговори бавно Палмър. — Беше решил, че съм се отказал от сливането и съм използвал вътрешната информация, за да обърна инвеститорите единствено към „Таунсенд“.

Хелън кимна.

— Брат ми преобърна компанията, за да открие кой е шпионинът. Най-сетне стигна и до мен. Когато ме притисна, излязох с друга лъжа.

Палмър я погледна с присвити очи.

— Казаха си му, че съм те прелъстил, за да получа информацията, нали?

— Да — призна Хелън. — Мисля, че брат ми би преглътнал няколко нечисти маневри от страна на някой конкурент. Но бях

сигурна, че никога няма да ти прости за това, което му казах, че си направил.

— Затова значи ме ненавиждаше толкова много през всичките тези години. — Палмър поклати невярващо глава. — Поне вече знам защо така изведнъж ме намрази, след като сделката пропадна. Но защо не се изправи срещу мен?

— Молих го да не го прави. Казах му, че гордостта ми ще бъде унищожена. Той ме разбра.

— Гордостта на семейство Съдърленд — изломоти кисело Оуен. Анджи му се усмихна.

— Подозирах, че в това семейство се таят много страсти.

— И то какви.

Оуен стисна ръката ѝ по-силно.

— Май с това идва краят на студентите Съдърлендови. — Погледна Хелън. — Нали не сбърках, когато предположих, че Дърюин стои зад всички случки напоследък? Ти ли беше?

— Да — отвърна тихо Дърюин. — Беше прав. Аз се опитах да направя каквото е по силите ми, за да проваля излизането на акциите на борсата. Разбрах за сватбата и за сливането прекалено късно, за да направя каквото и да е, но прецених, че ако акциите не тръгнат достатъчно добре, вие с Таунсенд може да разтурите сливането и нещата отново да си тръгнат както преди. Това беше доста несигурно, но за краткото време, е, което разполагах, нямаше какво друго да направя. Трябваше да опитам.

Палмър го погледна възмутено.

— За бога, човече, но защо? Всички ще изкараме куп пари от това сливане.

— Някои неща са по-важни от парите — отвърна гордо Дърюин. — Трябваше да се опитам да предпазя Хелън от болката, която щеше да ѝ причини евентуалното сливане на „Съдърленд“ и „Таунсенд“. Виж, аз знаех какво точно се е случило преди трийсет години. Знаех колко страстно те е обичала някога, Палмър. Мразех те, защото ѝ бе причинил много болка, въпреки че именно ти ми проправи пътя, за да се сгодя и ожена за нея.

Палмър се намръщи за момент, но после кимна.

— Сега те разбирам.

Хари сви рамене съчувствено.

— Ами да. Разбирам как си се чувствал. Просто е трябвало да направиш нещо, Дъруин.

— Напълно обяснимо, Дъруин — измърмори Мериън. — Много добре разбирам защо си го направила, Хелън. Несподелената любов може много да нарани човек и да го принуди да направи глупави неща.

— Доста драстична постъпка — отбеляза Силия. — Но предполагам, че всеки би проявил разбиране.

— Напълно — добави Анджи. — Горката Хелън. Колко ли ужасно е било. А ти, Дъруин, да проявиш такава преданост и да я защитаваш, за да не се налага да се сблъска с баща ми и да бъде унижена!

Хелън се усмихна тъжно на Дъруин.

— Цялата работа е, че става въпрос единствено за гордост, не за любов. Малко след като всичко това се случи, разбрах, че Дъруин е истинската ми любов. Но тогава вече се страхувах да призная истината. Щеше да е изключително унизително, а и беше вече късно, за да се оправят нещата. Надявах се всичко да се забрави. Но не стана така.

Оуен огледа лицата на всички в стаята. Изстена и отпусна глава в дланите си.

— Може ли някой да ме измъкне от всичките тези емоции. Дори и баща ми им се е поддал. Не мога да повярвам, че съм заобиколен от хора, които проявяват такова разбиране и се държат така сякаш нищо не е станало, въпреки че преди трийсет години важни делови решения са били взети под влиянието на жажда за мъст и несподелена любов.

— Недей, Оуен — намеси се Анджи и го погали съчувствено по рамото. — Прекалено много драматизираш, скъпи. Не е чак толкова зле.

Той вдигна глава и в погледа му проблесна гняв.

— Не било чак толкова зле? Ти да не си луда? Направо е невероятно, че и двете корпорации са просъществували толкова дълго, след като са ги управлявали такива емоционални хора. И как, по дяволите, ще управляваме новият „Таунсенд и Съдърленд“ с борд, съставен от хора, които пламват от едното нищо и реагират толкова пламенно на всичко?

Всички в стаята обърнаха очи към него. Оуен продължаваше да гледа страшно. Анджи се усмихна победоносно.

— Значи ще включиш хора от твоето семейство в борда? — попита Палмър, преизпълнен с любопитство.

— Защо пък не? — отвърна Оуен. — Ти, като президент, и аз, като изпълнителен директор, имаме право да назначим равен брой хора в борда, нали така?

— Правилно.

— Ти със сигурност ще включиш Хари и то възможно най-бързо.

— Разбира се, а също и жена ми. Иска ми се да съм сигурен, че до мен има хора, на които мога да разчитам, ако с теб се спречкаме — обясни Палмър.

— Така ли? Ами, тогава, аз пък искам хора, на които аз да мога да разчитам, когато се спречкаме, Палмър. — Оуен погледна чичо си. — Ще ми е нужна такава преданост, каквато си проявил към леля Хелън през тези тридесет години, Дърюин. Какво ще кажеш? Ще приемеш ли място в борда на директорите?

Дърюин изглеждаше стреснат, а след това сякаш се притесни, неспособен да скрие искреното си удивление.

— Ами аз... Да. Да, разбира се. Ще се радвам да окажа помощ на новия борд. — Той се изправи и се усмихна широко на съпругата си.

— Ами ти, Силия? — прехвърли той поглед на мащехата си. — Ако си в борда, ще можеш да се грижиш за интересите на Ким в компанията. Сигурно скоро ще имаш и внуци. Не искаш ли да защитаващ бъдещето им?

— Чувствам се изключително поласкана, Оуен. — Тя го погледна внимателно. — Но всъщност аз не знам почти нищо за това как се управлява компания като „Таунсенд и Съдърленд“.

— Нещо ми подсказва, че ще научиш бързо. А аз вече знам, че си изключително предана на интересите на семейство Съдърленд. Това е от голямо значение. Между другото, след като споменах внуци, исках да ти кажа, че можеш да им оставиш тази къща. Твоя е. Татко би искал да е така. Просто не се е погрижил да го упомене в завещанието. Знаеш какъв беше.

— Той искаше ти да се грижиш за всичко — усмихна се Силия и кимна. — Благодаря ти, Оуен. Много ти благодаря. И приемам мястото в борда.

Оуен се обърна към Хелън с въпросителен поглед.

— Не, благодаря — отвърна тихо тя. — Нямам нужда от място в новия борд. Вярвам, че и ти, и другите ще се грижите за интересите на семейството. Май предпочитам да прекарвам времето си с благотворителни проекти, ако нямаш нищо против.

Оуен кимна, оценил проявата на доверие.

— Благодаря.

— Ей, ами аз? — скочи Анджи и размаха ръце, за да привлече вниманието на Оуен. — И аз искам да съм в новия борд на директорите. Аз ще заема мястото, което Хелън не иска. Ще бъде забавно. Имам страхотни идеи за компанията, включително и за ново лого.

Оуен чу изпъшкването на Хари и Палмър. Направи се, че не ги чува и се обърна към развълнуваната си съпруга. Реши да пробва с необоримата си логика.

— Нали не си забравила кариерата си на дизайнер на бижута?

— Не съм, но знам, че мога да се справя с две кариери — отвърна бързо тя.

— Анджи, скъпа, и ти, и останалите притежавате дялове в новата компания. Това ще ви дава възможност да казвате мнението си за начина на управление. Не е нужно да участваш в борда.

— Но, Оуен...

— След като толкова много знаеш — избухна Оуен и заряза логиката, — ти спиш с изпълнителния директор. Какво още искаш?

— Това изобщо не е същото — продължи да настоява тя, изчервена от смеха на останалите. — Поне ми дай възможност да опитам. Сигурна съм, че ще се справя блестящо като член на борда. Ще присъствам на всяко съвещание и ще участвам във всички комитети и в каквото трябва.

— Това е сигурно — усмихна се бавно Оуен. — Ще съм напълно откровен, Анджи. Ще те обичам до края на живота си, може и повече, но първо трябва Хадес да замрази подземното си царство, преди да те допусна в борда на директорите на „Съдърленд и Таунсенд“. Нещо ми подсказва, че ще причиниш повече неприятности, отколкото е необходимо, дори и само като акционер.

— Оуен! — устните на Анджи се разтвориха от удивление. Очите ѝ се разшириха от удоволствие. — Какво каза току-що?

— Нали ме чу?

— Оуен, ти наистина ме обичаш. Знаех си го.

Оуен едва успя да се стегне, преди Анджи да се хвърли на врата му.

— О-па — измърмори той и веднага я прегърна. Тя се притисна в него, задушавайки го с целувки, докато останалите акционери от семействата Таунсенд и Съдърленд ликуваха.

Бети влезе в хола и завари представителите на двете семейства да се смеят гръмко. Улови погледа на Оуен над главата на Анджи и се усмихна широко.

— Сигурна бях, че какъвто и да е бил проблемът, една добра жена ще успее да го оправи. Вечерята е сервирана. Нямам търпение да видя семействата Съдърленд и Таунсенд седнали да вечерят заедно.

На следващата вечер Анджи стоеше на терасата на младоженския апартамент в един от познатите хотели „Съдърленд“. Вечерният ветрец разстилаше коприната на сребърния ѝ пенъоар. Подпря се на лакти на парапета и се загледа към далечния хоризонт над Тихия океан. Дългите ѝ сребърни обеци лекичко се поклащаха.

Представяше си създаването на нежно извито колие от тънко сребро, което щеше да улавя и отразява нюансите на сумрака. Скоро отново ще се заеме със скициране, реши тя.

От две седмици бе изоставила дизайнерските си проекти и усещаше, че работата ѝ липсва. Изкуството ѝ бе част от нея самата и когато не се занимаваше, се чувстваше загубена и доста неспокойна.

Обърна се веднага, щом чу, че вратата на апартамента се отваря. Оуен се приближи, понесъл бутилка шампанско и две чаши. Беше облечен в черния официален костюм и бялата риза, с които бе и по време на вечеря.

Спря, за да затвори и заключи вратата. След това погледът му се плъзна по елегантната стая в сребристо и бяло, докато най-сетне откри Анджи застанала на терасата. Тръгна към нея и със свободната си ръка разхлаби вратовръзката. Усмивката му бе ленива и топла, изпълнена с чувствени обещания.

Анджи потръпна под топлия поглед, все едно, че съпругът ѝ я бе докоснал. Наблюдаваше го как се приближава и пристъпва като

гъвкавите котки в джунглата, силен и грациозен. Веднага видя любовта и желанието в очите му и си помисли колко силно го обича.

Оуен спря до нея. Остави бутилката и чашите на малката масичка от ковано желязо. Отвори шампанското с бързи и точни движения. След това сипа в двете чаши и подаде едната на Анджи. Повдигна собствената си за тост.

— За вас, госпожо Съдърленд.

— И за вас, господин Съдърленд.

Оуен изчака Анджи да отпие от искрящото шампанско. Пое чашата от нея и я остави на масичката.

Плъзна ръка около кръста ѝ, хвана се за парапета и я погледна в очите, докато тя стоеше пленена в ръцете му.

— И сега какво, госпожо Съдърленд? — Целуна я бавно, без да бърза и я остави да почувства безкрайното му желание и обич.

Анджи се усмихна и обви врата му с ръце.

— Какво, господин Съдърленд?

— Мисля — отвърна Оуен, устните му притиснати до гърлото ѝ, — че ни чака нещо недовършено.

— Така ли? — Тя потръпна под разтапящите бавни и настойчиви целувки. Отпусна глава назад и остави косата си да се спусне свободно по раменете. — Какво е това недовършено нещо?

— Първата ни брачна нощ.

— О, това ли? — Тя се разсмя и очите ѝ се плъзнаха по копчетата на ризата му. — Трябва ли да свикаме заседание на управителния съвет, за да одобри това сливане или смяташ, че ще успеем и сами да се справим?

— Бордът на директорите на „Съдърленд и Таунсенд“ вече го одобри единодушно. Мисля, че и сами ще успеем да се справим с подробностите. — Устните на Оуен покриха нейните. Тоя я взе на ръце. Прекоси стаята и я остави на леглото.

Когато Анджи го погледна, видя, че погледът му се е спрял на сребърната коприна на роклята, обвила бедрата. Усмихна се на изражението му, протегна се към него и сграбчи двата края на вратовръзката. Подръпна ги лекичко към себе си.

Оуен се засмя дрезгаво и се остави тя да го привлече на леглото. Отпусна се върху нея и прекара пръсти през косата ѝ с онзи чудесен познат жест.

— Кажи ми, че ме обичаш, Анджи!

— Обичам те, Оуен. Ще те обичам цял живот. — Тя докосна изрязаната му челюст с нежните си пръсти.

— Много добре, защото смятам да те държа до себе си цял живот, каквото и да се случи. — Той хвана ръката ѝ и целуна златната халка. — Обичам те, жено. Завинаги.

— Завинаги.

Десет месеца по-късно, Оуен поспря колебливо пред вратата на болничната стая. Носеше единадесет червени рози в едната ръка и огромен официален плик в другата. Дори не се опита да скрие доволната си усмивка, когато влезе. Стаята бе отрупана с подаръци от семействата Съдърленд и Таунсенд. Розови панделки и шарена опаковъчна хартия се търкаляха навсякъде.

Анджи вдигна поглед от бебето в ръцете си. Усмихна се, очите ѝ озарени от любов и щастие. Изглежда уморена, помисли си загрижено Оуен. Но не можеше да не признае, че никога не е виждал нещо по-красиво от жена си с бебето им в ръце. Анджи погледна цветята.

— Оуен, прекрасни са. Какво носиш в този плик?

— Първия дял акции на детето от „Съдърленд и Таунсенд“. — Оуен отвори плика и извади сертификата, издаден на името на Саманта Хелън Съдърленд. — Дали ще ѝ хареса този подарък?

Анджи се разсмя.

— Когато завърши гимназия, ще бъде възхитена. Можеш да си сигурен. С темповете, с които се качват акциите напоследък, сигурно с нейните ще може да завърши право или медицина.

— Може пък да реши да стане следващият изпълнителен директор на „Съдърленд и Таунсенд“ — Оуен се наведе, за да се порадва на бебето. Саманта не отвори очи, но малкото юмруче стисна здраво палеца му. Оуен се разсмя щом забеляза силата и решителността в малката ръчичка. — Знае как да държи нещата, които иска.

— Също като баща си — съгласи се Анджи.

— Точно така — каза Оуен и погледна жена си. — Винаги ще бъдеш до мен, госпожо Съдърленд. Никога не го забравяй.

— Няма — каза Анджи. Усмихна му се също както в сватбения им ден, когато бе поставила пръстена на ръката му.

Усмихна се с тази усмивка, която той щеше да вижда до края на живота им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.